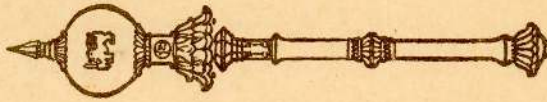

Extra of Swajitha 11th Round
H. Silva, A. Wickramaratne

A

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(සැත්පාඩ)

නිල වාර්තාව

(අශෝධිත පිටපත)

අත්තර්ගත ප්‍රධාන කරුණු

නිවේදන :

කේ. ඩී. ඊ. ද අල් විස් මහතා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද කරුණු සම්බන්ධයෙන් පරීක්ෂා කර බැලීම සඳහා පත් කරන ලද විශේෂ කාරක සභාවට නම් කිරීම

“ ඊ ” ස්ථායී කාරක සභාවට නම් කිරීම

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු

අසහන ප්‍රකාශන (සංශෝධන) පනත් කෙටුම්පත :

පළමුවන වර කියවන ලදී

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1983 [පළමුවන වෙන් කළ දිනය] :

දෙවන වර කියවීම—විවාදය තර් තරම ලදී

ප්‍රශ්නවලට ලිඛිත පිළිතුරු

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சாட்)

அதிகார அறிக்கை

(பிழை திருத்தப்படாதது)

பிரதான உள்ளடக்கம்

அறிவிப்புகள் :

திரு. கே. ஸி. ஈ. த அல்விஸ் செய்த முறையீடுகளையிட்டு
விசாரணை செய்தற்கான தெரி குழுவுக்கு நேமகங்கள்

நிலைக்குழு "ஏ" க்கு நேமகங்கள்

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள்

ஆபாச வெளியீடுகள் (திருத்தம்) சட்டமூலம் :

முதன்முறை மதிப்பிடப்பட்டது

ஒதுக்கீட்டுச் சட்டமூலம், 1983 [ஒதுக்கப்பட்ட முதலாம் நாள்] :

இரண்டாம் மதிப்பு—விவாதம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது

வினாக்களுக்கு எழுத்துமூல விடைகள்

Volume 22

No. 6

Thursday
10th March 1983

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

OFFICIAL REPORT

(Uncorrected)

PRINCIPAL CONTENTS

ANNOUNCEMENTS :

Nominations to Select Committee appointed to inquire into
the representations made by Mr. K. C. E. de Alwis

Nominations to Standing Committee "A"

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS

2-A 69163-2,525 (83/03)

OBSCENE PUBLICATIONS (AMENDMENT) BILL :

Read the first time

APPROPRIATION BILL, 1983 [First Allotted Day] :

Second Reading—Debate adjourned

WRITTEN ANSWERS TO QUESTIONS

පාර්ලිමේන්තුව
பார்லமேன்றம்
PARLIAMENT

1983 මාර්තු 10 වන ලිහස් පතින්ද
1983, மார்ச் 10 வியாழக்கிழமை
Thursday, 10th march 1983

ප්‍ර. හ. 10 ට පාර්ලිමේන්තුව රැස් විය. කථානායකතුමා [අල් හාජ් ජමී. අබ්දුල් බාකීර් මාකාර් මහතා] මූලාශ්‍රයක් කළේය.

பார்லமேன்றம் மு. ப. 10 மணிக்குக் கூடியது. சபாநாயகர் அவர்கள் [அல் ஹாஜ் சம். அப்துல் பாசீர் மாகார்] தலைமை வகிப்பது நூர்கள்.

The Parliament met at 10 A.M. MR. SPEAKER (AL HAJ M. ABDUL BAKEER MARKAR) in the Chair.

නිවේදන
அறிவிப்பு
ANNOUNCEMENTS

I

ශෝ. සී. ජී. දී අල් විය් මහතා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද කැරුණු සම්බන්ධයෙන් පරීක්ෂා කර බැලීම සඳහා පත් කරන ලද විශේෂ කාරක සභාවට නමිකිරීම

திரு. கே. எ. ச. த அல்விய் செய்த முறைப்பாடுகளை விசாரணை செய்ய ஏற்படுத்தப்பட்ட தெரிவுக்கு நேரங்கள்.

NOMINATIONS TO SELECT COMMITTEE APPOINTED TO INQUIRE INTO REPRESENTATIONS MADE BY MR. K. C. E. DE ALWIS

කථානායකතුමා
(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

I have nominated the following Members to serve on the Select Committee appointed to inquire into the representations made by Mr. K. C. E. De Alwis, former Judge of the Court of Appeal and a member of the Special Presidential Commission, to His Excellency the President of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, regarding the conduct of the proceedings relating to the Application No. S. C. Reference 1 of 1982 and other matters relating thereto, with Mr. Nissanka Wijeyeratne as Chairman.

- Mr. Gamini Dissanayake
- Mr. K. W. Devanayagam
- Mr. Festus Perera
- Mr. Ranil Wickremasinghe
- Mr. Harindra Corea
- Mr. M. Sivasithamparam.

II

“ඒ” ස්ථාවර කාරක සභාවට නමි කිරීම

நிலைக்குழு “ஏ”க்கு நேரங்கள்

NOMINATIONS TO STANDING COMMITTEE “A”

කථානායකතුමා
(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

In terms of Standing Order No. 139, I have appointed Mr. Norman Waidyaratna, Deputy Speaker, Chairman of Standing Committee “A” for the consideration of-

- (1) Catholic Bishops' Conference in Sri Lanka (Incorporation) Bill ;
- (2) United Muslim Association (Incorporation) Bill ;
- (3) Makola Muslim Orphanage (Incorporation) Bill.

I have also nominated the following additional Members to serve on Standing Committee “A” for the consideration of the above Bills :

- Mr. M. A. Abdul Majeed
- Mr. M. E. H. Maharoo
- Mr. A. M. R. B. Attanayake
- Mr. M. Joseph Michael Perera
- Mr. J. L. Sirisena
- Mr. J. A. E. Amararatunga
- Mr. M. Haleem Ishak
- Mr. R. M. Karunaratne
- Mr. D. Vincent Dias
- Mrs. R. Pathmanathan
- Mr. Mr. Anura Bastian
- Mr. Sarath Muttetuwegama
- Mr. W. J. M. Lokubandara
- Mr. Dayaratne Walagambahu
- Mr. P. S. Soosaithasan

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු

வினாக்களுக்கு வாய்ப்புள் விடைகள்

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS

සුනෙස්කෝ මුදලින් මිලයට ගත් මුද්‍රණාලය

அச்சகம், யுனெஸ்கோ பணத்திற் பெறப்பட்டது

PRESS PURCHASED WITH UNESCO FUNDS

19/83

1. ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා (අත්නාගල්ල)
(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்டொடி—அத்தனகல்ல)
(Mr. Lakshman Jayakody—Attanagalla)

සංස්කෘතික කටයුතු පිළිබඳ ඇමතිතුමාගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය : (අ) සංස්කෘතික කටයුතු අමාත්‍යාංශයේ ප්‍රයෝජනය පිණිස යුනෙස්කෝවෙන් මුද්‍රණාලයක් සඳහා මුදල් ලබා දී ඇති බව එතුමා දන නවාද? (ආ) එසේ නම්, එම මුදලේ වටිනාකම සහ එය ලැබුණ දිනය එතුමා සඳහන් කරනවාද? (ඇ) ලබා දී ඇති මුදලින් මුද්‍රණාලයක් මල දී ගත්තාද? (ඈ) එසේ නොවේ නම්, එ මන්ද? (ඉ) ශ්‍රී ලංකාවේ යුනෙස්කෝ ජාතික මණ්ඩලයට එවන ලද හයිඩරලිබරන් වර්ගයේ මුද්‍රණාලයක් රජයේ මුද්‍රණාලයේ සමී කිරීමට අනුමැතිය දී ඇත්තේ කවුරුන් විසින්ද? කුමක් සඳහාද? (ඊ) සංස්කෘතික අමාත්‍යාංශයේ ප්‍රයෝජනය පිණිස ලබා දෙන ලද මුද්‍රණාලය රජයේ මුද්‍රණාල

based); (iii) Oil Trading (FRG); (iv) Tradrift (Swiss); (v) Nestechimfrom (USSR); (vi) Indian Oil Corp.; and (vii) Unitank—tendered to lease the oil tank in Trincomalee? (b) Is he also aware that only three of the above tenderers, namely Coastal Corp., Pacific Resources Inc. and Indian Oil Corp. were considered by the Ministry board? (c) Will he table the three applications in this House before the award is made? (d) If not why? (e) Is he aware that discussions were held in June, 1982 with Coastal Corp. (USA) only and not with other tenderers? (f) Will he hold discussions with all other tenderers too? (g) If not, why?

එන්. ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මහතා (කර්මාන්ත හා විද්‍යා කටයුතු නියෝජ්‍ය ඇමතිතුමා)

(ති.රු. என். டென்சிஸ் பெர்னாண்டோ—கைத்தொழில், கிர்ந்தான அலுவல்கள் பிரதி அமைச்சர்)

(Mr. N. Denzil Fernando—Deputy Minister of Industries & Scientific Affairs)

(a) yes. (b) No. All the seven offers were considered by the committee appointed by the Cabinet to study the offers. (c) No. (d) All the offers are being studied, and once a decision is made all the offers could be tabled, if necessary. (e) No. (f) Discussions will be held with all the tenderers as and when necessary. (g) Does not arise.

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා

(ති.රු. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

Will the Deputy Minister, instead of saying “if necessary” to question (d), table all the offers that have been sent by the seven tenderers? Will he give us a categorical “yes” or “no”?

එන්. ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මහතා

(ති.රු. என். டென்சிஸ் பெர்னாண்டோ)

(Mr. N. Denzil Fernando)

This committee was appointed by the Cabinet and it has to decide whether they can be tabled or not. The Cabinet has to decide the matter.

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා

(ති.රු. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

Will he submit to the Cabinet the request to table them in this House?

එන්. ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මහතා

(ති.රු. என். டென்சிஸ் பெர்னாண்டோ)

(Mr. N. Denzil Fernando)

I will bring that to the notice of my Minister. I am not in the Cabinet. The Hon. Minister will decide the matter.

ජී. කේ. අමරසේන මහතා : සේවා ස්ථිරත්වය

(ති.රු. ஜி. கே. அமரசேன : நிரந்தரம்)

MR. G. K. AMARASENA : PERMANENCY

112/83

7. ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක මහතා (ශාල්ල)

(கலாநிதி டபிள்யூ. தஹநாயக்க—காலி)

(Dr. W. Dahanayake—Galle)

ඉඩම් හා ඉඩම් සංවර්ධන ඇමතිතුමා සහ මහවැලි සංවර්ධනය පිළිබඳ ඇමතිතුමාගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය : (අ) ශාල්ලේ චාර්මාර්ජන දෙපාර්තමේන්තුවේ අවුරුදු 12 ක කාලයක් තිස්සේ කම්කරු ලෙස සේවය කරන උච්චිටකේ, කිතුලම්පිටියේ ජී. කේ. අමරසේන මහතා මෙතෙක් ස්ථිර සේවයෙහි පිහිටුවා තැනි බව එතුමා දන්නවාද? (ආ) දැන් ඔහු ස්ථිර සේවයෙහි පිහිටුවන වාද? (ඇ) නො එසේ නම්, ඒ මන්ද?

காணி. காணி அபிவிருத்தி அமைச்சரும் மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சருமானவரைக் கேட்ட வினா: (அ) காலி, நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் பராமரிப்புத் தொழிலாளியாகக் கடந்த 12 வருடங்களாகக் கடமையாற்றும் உழவிற்றிற்கே கித்த அம்பிற்றியவைச் சேர்ந்த திரு. ஜி. கே. அமரசேன இன்னமும் நிரந்தரமாக்கப்படவில்லை என்பதை அவர் அறிவாரா? (ஆ) அவர் இப்போது அவ்வாறு செய்வாரா? (இ) இன்றேல், ஏன்?

asked the Minister of Lands and Land Development and Minister of Mahaweli Development: (a) Is he aware that Mr. G. K. Amarasena of Kitulampitiya, Uluwitike, who is the maintenance labourer, Irrigation Department, Galle, for the last 12 years, has not been made permanent yet? (b) Will he do so now? (c) If not why?

ඒ. එම්. එස්. අධිකාරි මහතා (නියෝජ්‍ය ඉඩම් හා ඉඩම් සංවර්ධන ඇමතිතුමා)

(ති.රු. ஏ. எம். எஸ். அதிகாரி—காணி, காணி அபிவிருத்திப் பிரதி அமைச்சர்)

(Mr. A. M. S. Adikari—Deputy Minister of Lands & Land Development)

(අ) ඔව්. (ආ) දැන් තාවකාලික මාසික වැටුප් හිමි තත්ත්වය පිරිනැමීමට කටයුතු කරන අතර, තාවකාලික තත්ත්වය ලබා දුන් දින සිට අවුරුදු 05 ක් සම්පූර්ණ කරන දිනයේදී ස්ථිර තත්ත්වයේ පිහිටුවීමට කටයුතු කරනු ලැබේ. (ඇ) ජන තොරතුරු.

එම්. ජී. ජේම්ස් මහතා : විශ්‍රාම වැටුප්

(ති.රු. எச். ஜி. ஜேம்ஸ் : ஓய்வூதியம்)

MR. H. G. JAMES : PENSION

113/83

8. ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක මහතා

(கலாநிதி டபிள்யூ. தஹநாயக்க)

(Dr. W. Dahanayake)

යෞවන කටයුතු හා රැකියා ඇමතිතුමා සහ අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය : (අ) ශාල්ලේ සංසමිත්තා මනා විද්‍යාලයේ කම්කරුවෙකු ලෙස සේවය කොට 1978 ජූනි 1 වෙනි දින විශ්‍රාම ලැබූ ශාල්ලේ හින්

[ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක මහතා]

සැන්දෙල මහවත්තේ එච්. ජී. ජේමිස් මහතාට මේ දක්වා සම්පූර්ණ විශ්‍රාම වැටුප ගෙවා නැති බව එතුමා දන්නවාද? (ආ) සිහුව සම්පූර්ණ විශ්‍රාම වැටුප් ගෙවන්නේ කවදද?

இளைஞர் அலுவலர்கள், தொழில் வசதி அமைச்சரும் கல்வி அமைச்சருமானவரைக் கேட்ட வினா: (அ) காவி, கா/சங்க மிக்த மகாவித்தியாலயத்தில் தொழிலாழியாயிருந்து 1978, ஜூன் 1 ஆந் தேதி இளைப்பாறிய காவி, ஹின்பெந்தொல, மகாவந்தையைச் சேர்ந்த திரு. எச். ஜி. ஜேம்ஸ் என்பவருக்குரிய முழு ஓய்வதியமும் இன்னமும் கொடுபடவில்லை என்பதை அவர் அறிவாரா? (ஆ) இவரது முழு ஓய்வதியமும் எப்போது இவருக்குக் கொடுபடும்?

asked the Minister of Youth Affairs and Employment and Minister of Education: (a) Is he aware that the full pension of Mr. H. E. James of Mahawatta, Heenpendola, Galle who retired on 1st June 1978 from the post of labourer, G/Sangamitta M. V. Galle, has not been paid to him yet? (b) When will his full pension be paid to him?

ශාමිනී අතුකෝරල මහතා (නියෝජ්‍ය යෞවන කටයුතු හා රැකියා ඇමතිතුමා)

(திரு. காமிணி அத்துக்கோறல்—இளைஞர் அலுவலர்கள், தொழில் வாய்ப்புப் பிரதி அமைச்சர்) (Mr. Gamini Atukorale—Deputy Minister of Youth Affairs & Employment)

(a) The Government Agent, Galle, has paid the full pension in the month of November 1982. (b) Does not arise.

ජී. එල්. ප්‍රියන්ත කුමාර මහතා : හැඳුනුම්පත
திரு. ஜி. என். பிரியந்த குமார : அடையாள அட்டை
MR. G. L. PRIYANTHA KUMARA : IDENTITY CARD

114/83

9. ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. දහනායක මහතා
(கலாநிதி டபிள்யூ. தஹநாயக்க) (Dr. W. Dahanayake)

ඇමතිතුමා සහ රාජ්‍ය ආරක්ෂක නියෝජ්‍ය ඇමතිතුමා හෝ ඇසු ප්‍රශ්නය : (අ) අංක සී 275439 දරණ ඉල්ලුම් පත්‍රය හිමි ශාල්‍ය ධර්මපාල මාවතේ අංක 41 හි පදිංචි ජී. ඇල්. ප්‍රියන්ත කුමාර මහතාගේ හඳුනා ගැනීමේ පත්‍රය නිකුත් කිරීම අවුරුදු එකහමාරක පමණ කාලයක් ප්‍රමාද කර ඇති බව එතුමා දන්නවාද? (ආ) මේ හේතු කොට ගෙන ජී. ඇල්. ප්‍රියන්ත කුමාර මහතා ඒහාගයකට පෙනී සිටීමෙන් වළකනු ලැබූ බව එතුමා දන්නවාද? (ඉ) මෙම තත්ත්වයට වගකිවයුතු නිලධාරීන්ට විරුද්ධව එතුමා කුමන පියවරක් ගත්තේද? (ඊ) මෙම ඉල්ලුම්කරුට මනුෂ්‍ය හඳුනාගැනීමේ පත්‍රය නිකුත් කරන්නේ කවදද?

அமைச்சரும், பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சருமானவரைக் கேட்ட வினா: (அ) காவி, தர்மபால மாவத்தை 41 ஆம் இலக்க இல்லத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஜி. எல். பிரியந்த குமார என்ற விண்ணப்பதாரரின் அடையாள அட்டை (இல. சி 275439) ஒன்றரை வருடமாகத் தாமதமாகவதை அவர் அறிவாரா? (ஆ) இதன் விளைவாக திரு. ஜி. எல். பிரியந்த குமார பரீட்சையொன்றுக்குத் தோற்ற முடியாமல் தடைப்பட்டிருந்ததை அவர் அறிவாரா? (இ) இந்த நிலைமைக்குப் பொறுபான அலுவலர்கள் மீது அவர் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பார்? (ஈ) இந்த இந்த விண்ணப்பதாரருக்கு எப்போது அடையாள அட்டை வழங்கப்படும்?

asked the Minister and Deputy Minister of Defence: (a) Is he aware that the Identity Card of applicant Mr. G. L. Priyantha Kumara, 41, Dharmapala Mawatha, Galle, No. C 275439 has been delayed for one and a half years? (b) Is he aware that as a result, Mr. G. L. Priyantha Kumara has been prevented from sitting for an examination? (c) What action will he take against the officers responsible for this state? (d) When will this applicant be issued his Identity Card?

ටී. බී. වෙරපිටිය මහතා (ඇමතිතුමා සහ වැඩබලන රාජ්‍ය ආරක්ෂක ඇමතිතුමා)

(திரு. டி. பி. வேரப்பிற்றிய—அமைச்சரும் பதிர்பாது காப்பு அமைச்சரும்) (Mr. T. B. Werapitiya—Minister and Acting Minister of Defence)

(a) No. The application was received at the Galle Kachcheri on 20.5.1981. As the photographs furnished did not conform to departmental standards the applicant had been requested to furnish fresh photographs, on 20.08.1981. Mr. Priyantha Kumara's application with the correct photograph was received on 18.2.83 and Identity Card No. 63 012 2392V was sent to him by registered post on 25.2.83. (b) No. (c) Does not arise in view of (a) above. (d) Does not arise.

කපානායකතුමා
(சபாநாயகர் அவர்கள்) (Mr. Speaker)
Question No. 4.

එම්. ටින් සන්ටි පෙරේරා මහතා
(திரு. எம். தின்சன்ட் பெரேரா) (Mr. M. Vincent Perera)

On behalf of the Hon. Minister of Labour, I ask for three weeks' time.

ප්‍රශ්නය මතු දිනකදී ඉදිරිපත් කිරීමට නියෝග කරන ලදී.
வினாவை மற்றொரு தினத்திற் சமர்ப்பிக்கக் கட்டளையிடப்பட்டது.
Question ordered to stand down.

[ඵම. සිටිනාමිපරම මහතා]

“depreciation”. His Excellency calls it “ the revision of rates as against the dollar ”. But whatever the word you use, the fact remains that after the Referendum and the Presidential Election the value of the rupee started declining very rapidly and steeply as against the international currency, the dollar. And yesterday it stood at Rs. 22.99 cents as against the dollar. That was the first part of his strategy. Long before the Budget but after the two political events of importance, the dollar started depreciating.

Then, Sir, on the night of the 18th we all went to bed having eaten our bread and butter and having had our tea and sugar, at a certain price. On the 19th we got up and found that we had to pay more for our newspapers, we had to pay more for our bread, milk, sugar and, in fact, practically every item that a man consumes in this country. We had to pay more on the night of the 18th and in the early hours of the morning of the 19th. That was the second part of the Budget. The first part : devaluation without anybody knowing it. On the night of the 18th and on the 19th prices of practically every article of consumption had gone up.

Then, Sir, on the 8th of March there was a masterly performance by the Hon. Minister of Finance on the Floor of this House. He said nothing. He said, I will stop all new projects for two years, I am giving Rs. 100 to the public servants, I am giving some relief to the food stamp people to purchase their kerosene; for rubber and tea planters and so on and so forth. A number of such sops were thrown here and there. And, of course, a lot of homilies to both his Colleagues and to all of us about financial management, the necessity to export and so on ! And without having recourse to David Frost or any other poet, as he used to do in the past, he finished his Budget Speech, and then from high finance we had to move on to the high priest of the judiciary that night and had to sit till very late.

As I said, whether his economic strategy is sound or not, certainly the strategy of presenting the Budget was a masterly one. Nobody feels what is happening, nobody felt what was happening. And everything was done very quietly at night. The rupee was losing its value day by day without anybody noticing it and, of course, on budget day nothing was said and we all went home. But as the days go by we know what is going to happen. Therefore, I wish to congratulate the Hon. Minister on what I may consider as his masterly strategy in presenting his Budget. Of course, as far as the deficit was concerned, he airily dismissed the whole thing. He said, yes there is some deficit. Fourteen thousand odd million I will get from foreign debts, eight thousand odd million I will get from local borrowings. There is still a one thousand odd million and that we can leave, and hope that God will look after all of us.

With that the Hon. Minister of Finance finished his speech, and as I said we moved on to the Judiciary.

Mr. Speaker, before dealing with some of proposals of Hon. Minister of Finance, I wish to refer to a rather trite saying which the Hon. Minister of Finance, told us the other day. He said, “ There is no pleasure without pain ”. Undoubtedly that is true. I can understand if the pleasure and the pain go together, to the same man. Then there is at least some justification. But in this case the pleasure is for the few and the pain is for the large majority. The racketeers, the contractors, the agents of multi-national companies are having a very fine time in this country. But the large majority – of the labourers, of the workers, of the middle – class employees – are having the ‘ pain ’. Therefore, Mr. Speaker, if I may slightly change the saying of the Hon. Minister of Finance – “ It is pleasure for the few and pain for the many ”. That, I think would be a more appropriate saying as far as the Budget proposals of the Hon. Minister was concerned.

The second matter was, the Hon. Minister of Finance told us that we must be now very frank, we should tell our people what the real situation is. We must tell them what the parlous state of our finances is, we must be frank and confess and tell the people where exactly we are. In Delhi, His Excellency the President almost telepathically accepted the advice of the Hon. Minister of Finance and he also did some frank speaking in Delhi. I am reading from the “ Daily News ” of yesterday, which reports the speech made by His Excellency to the Non-aligned Conference, and I am reading the boxed part which deals with the matter that I am going to discuss.

“ The President hits out at World Bank

Departing from the text of his prepared speech the Sri Lankan President attacked the policies of the World Bank and the IMF and remarked that outside the doors of the two Institutions they might well have written “ Abandon all thy hope, ye who enter ”

It is a lovely biblical saying, Sir-(*Interruption*) Dante ? I do not know ; it is from somewhere. It does not matter, but it is a nice saying. The only thing is it took six years for His Excellency to realize that this should be written on the panels of the entrance to these two places. This is very important, Sir.

“ He said “ His Government had to raise the prices of every consumer item to win World Bank and International Monetary Fund support for development. ”

That is what the “ Daily News ” said. But the “ Island ” went one step further and said that His Excellency even attributed the reduction, or, as he called it—

“ the change in the rupee value as against the dollar also at the instance of the World Bank and the IMF. ”

Mr. Speaker, we of the Opposition today stand vindicated of what we have been saying for the last four years. We of the Opposition have been saying year in and year out that your fiscal policies since 1977 have been dictated to by the World Bank and the IMF. Indeed, His Excellency went to Delhi to attend the Conference of the Commonwealth Heads of Government, in 1978 and said: "Fortunately the World Bank and the IMF came to our rescue and we were able to build the Mahaweli dam. That is what His Excellency the President said, when he addressed the Heads of Commonwealth Governments in 1978.

As I said, Mr. Speaker, we stand vindicated of what we said, and I am glad that His Excellency has realised that the borrower's tail cannot wag the lender's head. It is a realisation that has come, may be too late, but it has come, Mr. Speaker.

What I am worried about Mr. Speaker, is the suggestion of His Excellency that a team under the leadership of Mrs. Indira Gandhi should visit the capitals of all the western countries and the Soviet Union and tell those Heads of States of the plight of the developing countries. Is it seriously suggested, Mr. Speaker, that the Reagans and the Thatchers of the western world are not aware of our situation? Is it seriously suggested that they are not aware of the situation which the developing countries find themselves in, due largely to the policies followed by them. Is it seriously suggested, Mr. Speaker, that the moment Mrs. Gandhi with all her charm and charisma, and His Excellency with all his eloquence go and tell the plight of the developing countries, these gentlemen will withdraw all their monies from their expenditure on defence and give them to Sri Lanka, India, Malaysia and so on?

The Hon. Prime Minister is aware of what happens when you do these things. He prepared a petition, Sir, to the OPEC countries telling them as to what havoc the increase in prices created in the developing countries. We ourselves signed the petition. We did not want to create criticism. We signed the petition that the Hon. Prime Minister drafted. What happened? What has happened to the petition? Therefore, Mr. Speaker, I do not think anybody will seriously suggest that this is the remedy for the situation which we find ourselves in. I believe, Sir, the Hon. Minister of Trade and Shipping who is probably going to follow, knows what happens in this North-South dialogue. I think Sir, there is no other man in this House who could have put our case more eloquently than the Hon. Minister. But what happened? Therefore, I do say, Sir, we are in a parlous situation and nobody denies that. But the way out is not what His Excellency has suggested at the Non-Alligned Conference in New Delhi.

I want to ask the Government, did you accept the policies of the World Bank and the IMF because you had no alternative or because you thought that was the correct policy? I can understand your having to yield to the pressures of the World Bank if it is for one or two years, but why have you continued with that policy if you were not satisfied that that policy was not the correct one? The Hon. Minister of Finance knows that the philosophy of the World Bank and the IMF on welfare measures has been till 1977 or 1978 that the monies spent on welfare schemes are monies sent down the drain. I believe, Sir, it is only in 1977 or 1978 when Mr. Mc Namara came out with a view at the Nairobi sessions of the World Bank's annual meeting that the economic development should move *pari passu* with the amelioration of the conditions of the living, especially of the poor. It was after that, Mr. Speaker, that there was even some appreciation of the stand that Sri Lanka used to take on these matters, that we cannot completely write off all the welfare schemes in order to obtain the stand-by accommodation from the IMF or from the World Bank.

Mr. Speaker, this is a clear case of remote control of our economic policy by the World Bank. I understand, Sir, that the Vice President of the World Bank Mr. David Hopper was here on the day that the Hon. Minister of Finance moved this Budget, apparently to see that what he said is being carried out. He was here on the day that the Budget was introduced—(Interruption) that was time enough to know whether there is devaluation and increase of prices, and all that. Anyway, as I said, it so happened that Mr. David hopper also was in Ceylon at the time that the Hon. Minister of Finance presented his Budget.

I am glad that the position of the Opposition on the World and the IMF has been vindicated by what His Excellency has told in New Delhi the other day.

When the Vote on Account was presented in this House in December, we said that the economic situation was such that the Government cannot prepare a Budget without putting burdens on the large majority of the people. We said that a Budget was not being presented, but only a Vote on Account, because they had to wait till the two political events, the Presidential Election and the Referendum, were over before taking these hard measures, the hard decisions to impose heavy burdens on the large majority of our people.

On the night of the 18th or 19th February, the heaviest possible burdens have been placed on the large majority of the people of this country. The price of bread, the price of flour, the price of butter, the price of milk, the price of clothing, the price of medicines every one of them has gone up, has doubled and trebled since the night of the 18/19th.

Wages Board ; they are a trade, they are a section of the workers who come under the rules of the Wages Board.

The Hon. Minister of Finance in his speech said that there will be an automatic adjustment of this Rs. 100 in those categories of workers who are governed by the Wages Board. But I am sorry, Sir, that there have been two conflicting reports in the newspapers of today. Now the "Veerakesari" reports that there will be no automatic increase in the salary of those sections of workers who are governed by the Wages Board. The Commissioner of Labour apparently in an interview to the "Veerakesari" has said that the Wages Board has to meet, and a new law has to be passed before this Rs. 100 can be paid to those sections of workers who are governed by the Wages Board. Sir, the "Daily News", on the other hand, states that the Secretary to the Ministry of Labour, Mr. Dassanayaka, said there was no reason for any special meeting of the Wages Board because the Finance Minister's proposal was very clear.

I only want the Hon. Minister of Finance to make it perfectly clear, in the course of his reply at least, that as far as those sections of workers who are governed by the Wages Board, particularly that section of plantation workers should get the benefit of this Rs. 100 that he had promised all those who are below Rs. 1000. That is the only benefit that has been given to offset the burden of the increased prices.

The other matter is where he has told the Petroleum Corporation that they should pay the difference in price in kerosene oil to those who get the food stamps. Mr. Speaker, I am glad the Hon. Minister of Finance has kept the Food Stamps Scheme going. But, Sir, what you could buy for the value of the food stamps two years ago when you started the Food Stamps Scheme you cannot buy today ; you cannot buy even half that quantity at today's prices with the same value that you have for food stamps. True, as far as kerosene oil is concerned, you are making compensation ; you are paying the difference. As far as the other articles are concerned, I think everybody will agree that you cannot buy even half of what you bought two years ago with the same value of food stamps.

Sir, there is a very interesting article written in the magazine called "Progress" published by the Ministry of Plan Implementation, the article by Gamini Abeysekera on these food stamps. The House will excuse me if I read some extracts from it. He quotes, Sir, extensively from the survey that was done by the Food and Nutrition Policy Planning Division of the Ministry of Plan Implementation who conducted and Islandwide survey with a view to evaluating mainly the impact and incidence of the Food Stamp Scheme. This

survey covered 15,560 households amounting to about 1 per cent of the country's total households. Now, Sir, these are very interesting conclusions they have come to.

A sample population revealed that almost 95 per cent of the total households in the sample are in the income groups of less than Rs. 200 a month. So, out of the 50 per cent of the population to whom you were giving the food stamps 95 per cent were people who were getting an income of less than Rs. 200 a month. The highest concentration of households was seen in the Rs. 100 to Rs. 200 monthly income group which contained 42 per cent of the sample population, whereas the Rs. 200 to Rs. 300 category accounted for about 37 per cent of the total number of households surveyed. The mean income of the food stamps recipients in all districts was estimated at Rs. 165 a month. Now, Mr. Speaker, that is the class of people to whom you have given the food stamps, and today they are unable to buy even half of whatever they were able to buy with the food stamps two years ago when you started the scheme. So the Government has profited considerably as a result of the scrapping of the rice subsidy of the rationing scheme and supplanting it with the Food Stamps Scheme.

I think, Sir, this survey tells us that in 1977 the food subsidy stood at 20 per cent of the current expenditure of the Government and reflected 5 per cent of the GNP of the country.

"However, the value of food stamps issued in 1980 and 1981 indicated that its share in the government expenditure had been reduced to less than 10 per cent whereas in terms of the GNP it worked out to less than 3 per cent."

Therefore, Mr. Speaker, the Government has saved more than half the amount of money that they were spending on the Food Subsidy Scheme of earlier times by introducing the Food Stamps Scheme. We are also to refer to the point how the beneficiaries were affected by the increase in price. It says :

"From the viewpoint of the beneficiaries, however, fixity of the value of food stamps appeared to have had an adverse impact.

The real view of the actual purchasing power of food stamps depend on the market prices of the commodities included in the basket of goods offered under the scheme. Hence, to the extent that prices of such items move upwards, there would be a corresponding reduction in the real value of food stamps which have fixed monetary values. In this context, it should be recalled that the new economic policy."

Then, they go on to say :

"A rough comparison of the prices of items such as rice, flour, sugar and infant milk food at the time of introduction of the Food Stamps Scheme and two years since then, would indicate at least a two-fold increase in such prices. In other words, the impact of food price increase between end 1979 and end 1981 might have been to reduce the real value of food stamps by fifty per cent."

[**சி. சிவசிவசுந்தரம்** கனம்]

This was a survey that was carried out in 1981 or in early 1982. Surely, Mr. Speaker, the position today is much worse, the prices are much higher today than they were at the time that this survey was carried out. Therefore, I urge the Government, if your protestations were true that your budgetary policy was to look after the weakest sections of the population of the country, to reconsider the question of the Food Stamps Scheme. You should think of increasing the monetary value of your food stamps so that the average poor family in this country can at least buy the articles that they bought in 1979 with the food stamps that were issued to them. The one small benefit that you have given is hardly a benefit.

On the other hand, a large majority of the people, on the Hon. Minister's own showing, nearly 50 per cent of the population of this country cannot afford to have a decent living standard—not decent, a fair standard of living, on the Food Stamps Scheme that was introduced in 1979. The Government's reply to this has been, will be and continue to be, "True, all these hardships are there, but we have created employment. We have created employment for a large number of people. They are getting their salaries, their incomes, and so on. Therefore, up to a point they can manage with the increase in prices."

The figures given about employment are similar and very contradictory. I am sorry, the Hon. Minister of Finance himself had given two figures in this Budget Speech. In one place he said that more than a million jobs have been given, and in the other place he said 1.12 million jobs have been created. His Excellency also in some other place said that 12 lakhs of people have been given employment. But apparently the Central Bank seems to give different figures. I am reading from the Review of the Economy 1981, issued by the Central Bank of Ceylon, pages 100 and 101.

நியோகக் கமிஷனருக்கு

(**பிரதீச் சபாநாயகர் அவர்கள்**)

(**Mr. Deputy Speaker**)

Is that the current one ?

சி. சிவசிவசுந்தரம் கனம்,

(**சீ. எம். சிவசிவசுந்தரம்**)

(**Mr. M. Sivasithamparam**)

Yes, it is the current one.

"The total number of new employment opportunities created in the organised sector, for which reliable data are available in respect of the 4 year period 1978 to 1981 amounted to 318,847. The large numbers of jobs that emerged in the informal sector and the traditional agricultural activities have not been estimated on an annual basis. However, with an estimated 125,000 persons entering the labour market every year, employment opportunities have to increase much more rapidly to sustain this declining trend in unemployment which was observed during the post 1977 period".

Further down it says :

"In semi-government institutions the number of new jobs created in 1981 amounted to 9,077 as against 8,812 in 1980. In terms of employment categories in this sector 81 per cent was in the minor employee grades."

Again it says :

"The increase in employment in the organised private sector estimated on the basis of a sample survey of those establishments contributing to the Employees Provident Fund, revealed as increase of 26,156."

Therefore, Mr. Speaker, you will see what a big disparity there is in regard to the number of people who were given employment between the Central Bank Report and the figures given by the Hon. Minister of Finance. I want to ask the Hon. Minister of Finance whether the figures that he gave include those who have got employment in the Middle East, in foreign countries and self employed persons—(Interruption). The Hon. Minister of Finance agrees that the figure which he gave on the Floor of the House included those who had got employment in the Middle East and some of the other foreign countries.—(Interruption). I am not saying no. The only thing is, you cannot get much credit for it—(Interruption). I am not going to argue that.

Let us assume that these new employment opportunities have been created. There are two matters that the Government must bear in mind. Quite a large section of the people who have been in employment are in once-for-all employment. Take, for instance, the Mahaweli or the construction projects of the Hon. Prime Minister. These are all employment opportunities which are once-for-all. You get in, you finish your job, and once again you are in the unemployment category. As for the Middle East, God knows what is going to happen. If the decline in the price of petrol and the cut-back on the production of petrol continue, how many of them will continue in employment in the Middle East one does not know. That is as far as employment is concerned.

Sir, there is one matter to which I want to draw the attention of the House and the Hon. Minister of Finance. That is that even this limited employment has been a closed door as far as the Tamil people of this country are concerned. If we concede that 12 lakhs of people have been found employment, not even 5,000 of those 12 lakhs are Tamils who have found employment in the private sector, the public sector or any other sector. I think the hon. Leader of the Opposition, some time last year got the figures from the Government, and it was found that not even one per cent of the Government jobs went to the Tamils.

The Hon. Minister of Education is not here. He recruited 5,000 teachers. He told us that at least 1,000 of them would be Tamils. But not even 500 Tamils have been appointed as teachers.

ஜெ'ஜிபெரென்

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(A Member)

You must have vacancies.

பி. சிவசிதம்பரம்

(திரு. எம். சிவசிதம்பரம்)
(Mr. M. Sivasithamparam)

Of course, there are vacancies everywhere. But the fact is that not even 500 out of the 5,000 appointed have been Tamils.

So the overall picture is that there is gross discrimination against the Tamil people as far as employment is concerned. Of course, some hon. Members of this House will get up and say: "Look at the IGP, the DIG, the Attorney-General. They are all Tamils". They are in those places through the effluxion of time, but how many decades will it take for nother Tamil to get to one of those places ?

As far as employment is concerned, I am prepared to concede that you have got 12 lakhs of people employed. But there is one section of the people who have not benefited from that employment. On what basis is this discrimination being carried on ? Is it that the Tamils do not form a part of this country ? Is it that they have no right to share in the job opportunities offered by the Government ? Therefore I do ask the Government to consider the Tamils also as far as job opportunities are concerned.

I must say to the credit of the Hon. Minister of Finance that he never believes in giving titles to his Budgets. There were some Ministers of Finance who used to call their Budgets "Development Budget", "Once-and-for-all Budget", and so on.

ஏ. சே. சி. டி. டி. டி. மெல்

(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. சி. மெல்)
(Mr. R. J. G. de Mel)

"Sunshine Budget"!

பி. சிவசிதம்பரம்

(திரு. எம். சிவசிதம்பரம்)
(Mr. M. Sivasithamparam)

Yes, but this Hon. Minister of Finance never gives a title to any of his Budgets. He also does not parade any economic theories. He states his proposals and never parades his economic theories. Having said that, one must concede that since 1977 there has been a moving away from what was known as the import substitution development policy to an export-oriented development policy. I think it will be safe to say, looking at it in this way, that the Government has been deliberately pushed towards giving up the import substitution development policy of the 1950s and 1960s in favour of the export-oriented development policy. I think it

would be correct to say that is the basic philosophy on which the Government has been framing its Budgets over the last 4 years. Undoubtedly, not only Sri Lanka but a number of other countries also followed the policy of import substitution and had to give it up because of the constraints and limited markets. They thought it necessary to move on to a different exercise, which is the export-oriented strategy. Sri Lanka has herself adopted that policy.

Having taken the decision to do that, what has been the performance of our export market over the last 4 years ? We liberalized imports in the belief that with those imports we could do a great deal of manufacture and export, either in the field of traditional exports or in the field of new commodities. We have liberalized imports, but our exports have not gone up to anything like the amount of articles and commodities that were imported. The money value and the volume of imports over exports are too well known for me to repeat on the Floor of this House, and, I think everybody agrees that our exports have not kept pace with imports into the country over the last 4 years.

Mr. Speaker, this type of economic exercise has destroyed or made it difficult for already established industries to carry on. I think, Sir, I can do no better than quote from the Central Bank Report on "Industry", at page 45.

The main features of the industrial sector in 1981 were a continuous expansion of export oriented industries and poor performance of certain import substitution industries. The steady inflow of foreign investments contributed to the expansion of export oriented industries by providing capital, advanced technology, production know-how and marketing intelligence and expertise. On the other hand, sharp competition arising from the exposure of import substitution industries to imports continued to result in the winding up of some weak and high cost industrial establishments, particularly the inefficient small enterprises."

At page 47 it says :

"A survey of small scale industrial establishments conducted by the Central Bank revealed that a considerable number of small units were closed down during the past few years due to inefficiency and high costs leading to marketing difficulties in the face of competition from imported substitutes. Their inability to obtain working capital heightened their problems. The most affected industries included those producing handlooms, leather goods, sugarcane, jaggery, soap, hand made paper, fabricated metal products, pottery and cane products".

These were all small industries which were managed by small people without much capital. All these went to the wall as a result of the policies that were followed for the last 5 years. Not only these. Mr. Speaker, even a big concern like Cyntex of Mr. Gnanam had to go to the wall as a result of your policies.

[එම්. සිවසිකම්පරම් මහතා]

I want to read an article from the "Island" paper. I hope the Hon. Minister of Finance has no objection to my reading from the "Island". This article is about 'Cyntex'.

"Ceylon Synthetic Textile Mills Ltd., one of the country's biggest privately owned textile mills, has reported a trading loss of Rs. 1.2 million for the financial year 1981-82 against a net profit of Rs. 1.6 million for the previous year. 'Margins were depressed with rising costs but we were unable to adjust selling prices in the face of increasing competition from imported textiles,' the company's Chairman, Mr. Gnanam, has told shareholders. Mr. Gnanam pointed out that despite a 15 per cent production and turnover increase in the year under review, the company has suffered this loss".

It goes on to say :

"Mr. Gnanam has said that the textile manufacturing industry in Sri Lanka is currently operating under very adverse conditions. Within the last few years large quantities of imported textiles were either smuggled into the country or illegally released by export-oriented garment manufacturers. These textiles have evaded both customs and turnover tax. Further, the gift parcels scheme and baggage allowance for Lankans returning to the country are being exploited by unscrupulous traders to smuggle large quantities"

Take small industries like the jaggery industry. I think the jaggery industry, as far as Jaffna is concerned, is not merely an industry but also a socially necessary industry because it gives some backing, some economic support, to a socially backward community. All these small industries have declined, have ceased to operate. In some cases they are merely existing. But even firms like Cyntex belonging to Mr. Gnanam continue to face this terrible competition from the imported articles.

Mr. Speaker, therefore not only has the local manufacturing industry been affected but what we hope to get as a result of this new policy of an export-oriented plan or strategy has also not worked. If you consider manufacturing industries or new industries, in what fields do you find them? You would find them in tourism, you would find them in transport, construction, garments, petroleum and recently a few electronic and electrical appliance industries. The large majority of the industries that have made use of the facilities that have been given by the Government have been these. Of course petroleum, as you know, Mr. Speaker, is something that you import, you refine and give it to the airplanes and so on and so forth and make a profit. That for almost 46 per cent of the turnover. As far as garments are concerned, the Hon. Minister of Trade and Shipping knows that restrictive policies by advanced countries will make it more and more difficult for us to sell our garments. Therefore, local industries that have already been established have been reduced or have been removed altogether and the so-called new industries have not created any new wealth.

Transport is one of the fields in which these new ventures are started. I think His Excellency the

President mentioned in the course of his address to us and cited the transport industry as an example where the private sector had come in to salvage the Government's position. That is True. The private buses are running and plying and easing the crowds of bus travelling public on the roads. What is happening to the CTB? 25 per cent of the revenue that would have otherwise gone to the CTB has gone to these private bus pliers. Every Regional Board is running at a loss—(Interruption)—Except the Northern Board—But every other Board is running at a loss. In fact the Hon. Minister has now washed his hands off and said, "You look after them. If you make a profit it is all right, otherwise you go to the wall." With whose money are these people running these private buses? More than half the value of these buses is being financed by Government banks. So, what is this story of saying that private enterprise has done so marvellously well in the transport sector and that we should go on in that way? Therefore, Mr. Speaker, I think it is time that the Government really had taken second thoughts on the new strategy of what you call an export oriented plan of development.

The Hon. Minister of Finance was heard to say, in the penultimate stage of his speech, that to bridge the deficit we need not borrow, he expects to get Rs. 14,000 odd millions from foreign sources. I am sorry the Hon. Minister of Finance did not indicate what these foreign sources were. Was it going to be commercial bank borrowing? Was it going to be project aid? Was it going to be commodity aid? In other years, the Hon. Minister of Finance used to take pride and say that the highest aid per capita has come to Sri Lanka. Next to Bangladesh we were the bread-basket of Asia. But this time he did not say how he was going to do this, how he was going to raise this Rs. 44,000 million from foreign sources. Was it coming from commercial bank borrowing? In what way was he going to finance this Rs. 8,000 million he hopes to finance by domestic borrowing? This is a philosophy that I cannot understand. Domestic borrowing from non-bank sources would be Treasury Bills.

ආර්. ජේ. ජී. ද මෙල් මහතා

(තිලු. ජුර්. ජ්‍යෙ. ජී. ජ මෙල්)

(Mr. R. J. G. de Mel)

No.

එම්. සිවසිකම්පරම් මහතා

(තිලු. ආර්. සිවසිකම්පරම්)

(Mr. M. Sivasithamparam)

Then how?—(Interruption)—But the hon. Minister of Finance also knows that over the last two to three years the Employees Provident Fund has been reluctant to come in; the National Savings Bank came in only last year and contributed but they have not done so in the past. The Insurance Corporation is

reluctant to come in. Therefore, Sir, if you do not find these sources contributing, you have to once again resort to Treasury Bills. The foreign debt today stands at 33,213 million, which is roughly 35 per cent over the foreign debt of 1980. Rs. 33 billion is your foreign debt. Your debt service ratio has gone up to 13.4 per cent. In other words, 8 per cent of our export earnings is going for servicing and for interest. Is this a situation we can be sanguine about? have you any hope in the nearest future to repay this Rs. 33 billion you have borrowed from foreign countries? You hope to increase it by Rs. 14 thousand million in the near future.

Of course, His Excellency the President has suggested that we should write it off. It is very easy for us to say this. Can we write it off when we have to depend for any more years to come on foreign exchange, when we have to depend on foreign countries for our trade to sell our primary products? Under these circumstances, can anybody say, "we will write it off?" Therefore, Mr. Speaker, the position of the foreign public debt is a situation which surely should worry this Government. The examples of Mexico and Brazil are staring you in the face. I admit that the amount they have borrowed is much bigger than you have; but we are a small country, we have no oil, we have no hope of any export wealth in the near future. What happened to Mexico? Today the "Economist" has to say that it has become the biggest economic risk in the world. These are all matters that should concern all hon. Member of the House and the Government when they frame the budget policies for this year and years to come.

Mr. Speaker, the Hon. Minister for Finance was quite right when he said that development means nothing unless everybody is going to get a share of the development. Surely, the weaker sections of the population of this country should get a share of the development. But what has been the trend over the last few years? I think, Sir, the consumer Finance Survey of the Central Bank has this to say: the first 20 per cent that is the lowest, income group—their share of the total income of this country in 1973 was 4.9 per cent; in 1978 it was 3.9 per cent. You will see, Mr. Speaker, within a year of your resuming power the share of the poorest in this country, of the total national wealth, has declined from 4.9 per cent to 3.9 per cent. On the other hand, the share of the highest bracket, that is the 20 per cent, high bracket in 1973 was 49.9 per cent; in 1978 it was 54.1 per cent. Therefore you see trend, Mr. Speaker, that while the poorer sections are getting less and less the richer sections—the top bracket—are getting a bigger and bigger share of the national wealth of this country. Therefore, if the Hon. Minister of Finance is serious about his assertion on the Floor of this House that one has to not only develop but develop with social

justice, then I think a lot of rethinking on these matters has to be done by the Government and the Hon. Minister of Finance.

In connection with the public debt I think the Hon. Minister of Finance knows how quickly our foreign exchange reserve has declined over the last year. I am reading, Sir, from the Central Bank Bulletin of December 1982. In January 1982 it was Rs. 7,788 million, February Rs. 6,000 million, March, Rs. 6,000 million, June, Rs. 5,000 million, July, Rs. 6,000 million and November Rs. 5,000 million. True, Sir, it has gone up a little because of the good price of tea that you were getting over the last one month but even today it is only Rs. 9,000 million, which I said earlier was only sufficient to import our goods for two and half months.

Mr. Speaker, the Hon. Minister of Finance concluded his speech by saying that we cannot afford to have divisions in this country, that we cannot afford to have schisms in this country, that we must all get together be united and work for the upliftment. Co-operation can be only on the basis of equality. Co-operation on any other basis is the position of a master and a slave.

I want to ask the Hon. Minister of Finance, two years ago this Government introduced the District Development Councils. Month after month we have had a dialogue with His Excellency, the Hon. Prime Minister, the Hon. Minister of Finance as to how we were going to finance the District Development Councils. We were ultimately told, Sir, that in the Budget for 1983 there will be new thinking on this matter, new direction in this matter when there will be a district budget. But what do we see? The Rs. 25 lakhs that he gave for Members of Parliament is all the amount that he has given to District Development Councils. In 1972 Rs. 25 lakhs meant something. In 1982 it means nothing. (*Interruption*). I am sorry I was not here in this House. I was given a little compulsory leave. Therefore, Sir, that is not the position. So, what has happened? We thought that the 1983 Budget would have some provision for the District Development Councils. We were all agreed that from the line Ministries some money should be given to Development Councils for their utilisation at the district level. But what has happened? That is why, Sir, when the Hon. Minister of Finance appeals for this type of co-operation, may I tell him that co-operation is a two-way traffic. (*Interruption*). That is not what we were told, Sir, when the District Development Councils were established. Undoubtedly we find our incomes, but that is not the point. The whole purpose of a District Development Council, the basis is gone if we are not going to transfer funds from the line Ministries to the District for certain projects at the district level. Therefore, Mr. Speaker even at

[එම. සවිභවමයරී මහතා]

this late stage, may I appeal to the Hon. Minister of Finance that they take some meaningful steps for the District Development Councils to have the necessary funds to function in respect of at least those transferred subjects.

Mr. Speaker, I thank you, and hon. Members of this House for patiently listening to me. May I say, once again, that we stand vindicated about what we have been saying, by what His Excellency had told in New Delhi.

ලලිත අතුලත්මුදලි මහතා (වෙළඳ හා නාවික කටයුතු ඇමතිතුමා)

(සීල. ලලිත අතුලත්මුදලි—වර්තමාන, සභාපතිවරයාගේ
අමාත්‍යවරයා)

(Mr. Lalith Athulathmudali—Minister of Trade & Shipping)

Mr. Speaker, early this morning I did some reading and re-read the speech the Hon. Member for Nallur (Mr. M. Sivasithamparam) made at the last Budget Debate in November 1981 and so I could anticipate what he was going to say today, and he has vindicated my anticipation except on one point. That was the attempt to try and make out contradictions between what the Minister of Finance stated on the Floor of this House on Tuesday and what His Excellency the President stated in New Delhi. There is no contradiction whatsoever.

The Hon. Minister of Finance, His Excellency the President and all of us are no lovers of the IMF or the World Bank. There is no question about that. We go to them not out of love but only because we need to get at money. Every Finance Minister in this country when he needed the money went to look for places where he could get at the money. Every Finance Minister has found out that the best possible terms he can still get are from the International Monetary Fund and the World Bank. If you do not go to them and you still need the money you will have to go to the commercial banks and their rates and terms are far more expensive, for more onerous than the IMF and the World Bank.

There used to be a time when it was fashionable to say that the socialist countries do not need to go and do not have to go to these great financial institutions. There used to be an argument about a decade ago that we go to the IMF and the World Bank only because we are tied to the world's capitalist system. No longer does that argument come up, because Hungary and Poland and certain other socialist countries have belied it, and they have run to the World Bank and the IMF far more often than the Hon. Minister of Finance of Sri Lanka has gone.

So, it is not a matter of ideology. It is a matter of arithmetic. He who does not have the money must look for somebody who has the money to get it. In a way it is similar to how individuals go to banks. You do not go to banks because you love them. You go to banks, because you need the money. No lender gives you money without conditions. He must ensure that his money is rapid, and that is the dialogue that ensues. So let us be quite clear about it. If you do not go to these institutions, you will have to curtail the economic programme a great deal in a country like Sri Lanka. Then you will be faced with low incomes and unemployment. Then you will come and say there is more unemployment or there are more shortages. You cannot have both. If you want to run a viable economy, you must seek to fund your development programmes from the cheapest source available. His Excellency the President said. "He who enters here give up all hope". But if you do not enter, there will be no hope at all. (Interruption) No. I am saying that. That is the truth of it. He does not bely what His Excellency the President said.

When you were not here, the hon. Second Member for Nuwara Eliya—Maskeliya (Mr. Anura Bandaranaike) the hon. Member for Nallur (Mr. M. Sivasithamparam) was trying to draw a contradiction between what the President said and what the Minister of Finance said.

All I am trying to say is that there is no contradiction at all. I like the nice phrase that the hon. Member for Nallur used: "The Opposition has been vindicated in their position about the IMF and the World Bank". It is not a question of vindication. We all know what the IMF and the World Bank are, and I can tell you as I said in 1981, if the hon. Member for Nallur becomes one day the Minister of Finance of the projected State of Eelam, he will run to the World Bank and the IMF, but in between he will run to the Minister of Finance in Colombo for short-term accommodation loans.

The great Government of China which kept away from loans for years, decades, is now going and borrowing. I remember Hungary, about two years ago, rushed and made an emergency application to the World Bank and International Monetary Fund. Romania and Yugoslavia, and Poland with 27 billion or something more than that in debt, pleading for re-scheduling of its debts.

So let us not have these familial things about the IMF and the World Bank. Neither you, nor I, nor is the Minister of Finance or anybody in love with the World Bank or the IMF. But tell us the alternative. Do you want us to go and borrow money from more expensive sources? To some extent that is what we did

last year. That did not improve our position. So nobody has been vindicated about the IMF and the World Bank, because this country has a realistic approach to the IMF and the World Bank. When we need the money we consult them. But the policies we adopt ultimately are our own, because we think that it is necessary and inevitable for this country.

What was the Hon. Minister of Finance faced within this Budget? I think he has presented six budgets, and if you look at those six budgets and compare them with any other set of budgets presented in this country you will find that they have been more accurately on target most of the time than any of the budgets that preceded them. But this time I think he must be congratulated somewhat more, because the task he faced was far more serious. He started off with an income of Rs 20 billion and Rs. 49 billion expenditure.

I like the Leader of the Opposition or any other Member of the Opposition criticizing the Budget, but please tell us specifically what item in that Rs. 49 billion you will cut. Please tell us that. Point to the page of the Estimates and say "Here is one billion we will cut". Will you cut the expenditure on Mahaweli? Will you cut the expenditure on houses? Will you cut the expenditure on the export programme? Will you cut the Integrated Rural Development Programme? Please tell us specifically. It is very easy to make generalized criticisms. We have indulged in this theory of generalized criticism for far too long. We want specific criticisms. We want criticism. We want criticism backed with figures. Otherwise it is an exercise in frustration, because nobody can get at it.

In the alternative the hon. Member for Nallur (Mr. M. Sivasittamparam) put very dramatically what happened between his dinner on the 18th and his breakfast on the 19th when talking about the revenue raising measures. The Hon. Minister of Finance in his Budget Speech said that whole exercise only got him Rs. 3.7 billion and therefore reduced the deficit he had to face, from Rs. 28 billion to a little around Rs. 24 1/2 billion. Please tell us another alternate method of getting revenue. I saw in this morning papers one reference to somebody criticising the Hon. Finance Minister and telling us that he could have got all this from stamp duty. Obviously, that person does not know his arithmetic. This is the kind of criticism we must avoid; because it does not help this country. We had Dr. N. M. Perera during the time he made his Budget speeches giving us a lot of theory which he learnt in the 1930s in England. But where did it get us? I am prepared to listen to any kind of criticism which is specific on the figures. That would be meaningful and useful. You tell the Hon. Minister "Do not raise income, do not cut expenditure and bridge the deficit, and to do that do not go to the IMF

and the World Bank; do not go to any foreign sources and do not print any notes". He will have to print forged notes to give effect to your suggestions! (*Interruption*).

It is one of the most interesting things all over the world, not only here; if a private citizen prints notes he is taken before the Courts, but if the Government prints notes, it calls them Treasury Bills. This happens all over the world and Sri Lanka is no exception. Let us face so many other things he said.

The Hon. Member for Nallur came out in a different form to what he used to say earlier. He said the entire crux of this Government Budget continuously has been "pleasure for the few and pain for the many". I must congratulate him for giving us a new formulation of what he used to say in the past. But all these matters, this so-called theory is that the UNP helped the rich and not the poor. Sir, they ignore one simple thing that happened last year. All these arguments were put before the people - that we are kowtowing to the World Bank, that we are helping the rich and the contractors, that unemployment is not really much better than it was under the previous administration - all these arguments were put in. All these good Gentlemen opposite us expressed all this most eloquently. I think the hon. Second Member for Nuwara Eliya-Maskeliya (Mr. Anura Bandaranaike) during his memorable contributions at the Presidential Elections and the Referendum and the hon. Member for Medawachchiya (Mr. Maithripala Senanayake) when he was opposed to the candidature of President Jayewardene in October, went round the country, and they used all these arguments against us, every single one of them - cost of living is too high, because the Government is kowtowing to the World Bank and the economic policy is wrong, unemployment has not improved, what have you done for the poor and so on. All these arguments were firmly rejected by the people of this country, giving us a mandate and approval for this basic economic policy by majorities unknown in any free democratic country.

In the General Elections of 1977, 50.9 per cent of the people of this country said, "we have faith in you". For six years we followed this policy facing all the criticisms and then 52.91 per cent of the people, 2 per cent more than previously, came and said, "what you are doing is right". In December 1982 after the TULF also joined the attack against us, after the Opposition had reinforcement, after they made a united campaign the 52.9 per cent went to 54 per cent of the people. So it is quite clear that all the criticisms on. Member for Nallur has raised have been well and truly answered by the people of this country. They have rejected those theories in no uncertain terms. So, the Minister of Finance had to frame his Budget

[ලේන් ඇතුළත් මුදල හෙතා]
 respecting that verdict. The people gave that verdict, not because they had no difficulties – people had a lot of difficulties – but they realised in their wisdom that the path that the Government is following is the only possible path to take this country forward to prosperity. I most humbly agree that people of this country, despite the day to day difficulties they faced, were able to think a little further and say, “this is the path that will take us forward”.

What were the economic significance of the verdict of 1982? I remember, Sir, in 1981, when I made my speech, I ended up by saying that the people of this country in the near future would listen to all these arguments on the economy, and ultimately give a verdict which was in that earthy Sinhala phrase: ඔක්කොම ඇහුවට පස්සෙ මොනව කිව්වත් අරුත්ව වඩා මුත් හොඳයි. That is the lesson that they gave the whole country in 1982. I know there are some gentlemen on the other side who agree with that – like the Member for Gampaha.

People have accepted the following things :

- (1) They have accepted the open economy ;
- (2) they have accepted our argument that more employment has been created by the policies of this Government ;
- (3) They have accepted as necessary the free availability of goods ;
- (4) they have said, “We do not want any more queues” ;
- (5) They have said there is no way of holding prices down artificially and the only way to meet the higher prices which are inevitable is to create more jobs, create more production and create more income ;
- (6) they have said, above all, to do these things there is no other Government capable of doing this other than the Government of the United National Party led by President J. R. Jayewardene.

I read this morning all the criticisms on the Budget given by some citizens and by some leaders of political parties. The citizen’s remarks, I take as remarks made in good faith. Every citizen naturally looks at it from his own point of view, which is quite right. For example, you had the taxi driver who said “Now that taxi fares will go up less people will want to do go by taxi.” But if you look at it from the passenger’s point of view, he is happier to go in a three-wheeler which is cheaper than going in a taxi, which is more expensive, and he thanks this Government that people are not left to the mercy of taxis but are given the choice of going in three-wheelers, which is cheaper. Others, naturally say, “I have to travel so far. Bus fares have gone up and therefore I would have to change a part of my expenditure programme.” All these are correct and the Government has sought in some way to meet those problems.

The hundred-rupee wage rise has not been thought of before in this country. I think, this is the fifth or the sixth wage rise that this Government has given throughout its period of office. Anybody else, perhaps, if the Minister of Finance was Dr. N. M. Perera, he would have done a *Gazette* and done nothing thereafter. Only once in five years was there a fifteen-rupee increase. I wish the hon. Member for Nallur had been a little more comprehensive by saying “Yes, the Finance Minister did the *Gazette* of 18/19 February, but he has also given hundred rupees, –(Interruption.)

එම. සිවසිතම්පරම් මහතා
 (මු.රු. எம். சிவசிதம்பரம்)
 (Mr. M. Sivasithamparam)

I said so.

ලේන් ඇතුළත් මුදල හෙතා
 (මු.රු. லலித் ஆதலதமுதலி)
 (Mr. Lalith Athulathmudali)

Not quite in the same way. No. I appreciate your way of saying it, but, I think, it would have been a more accurate focussing of the problem if you say “The Government, on the one hand, had to put up prices, but at least they were concerned about those who earned under Rs. 1,000 a month by giving them a hundred-rupee wage increase.

Now, I notice that some people will turn round and say “But is that commensurate with the price rise ?” A fair argument. Look at this way : The trade unions accepted last year that for every point in the cost of living index rise two rupees extra was fair. That was accepted. Let us now watch how these prices develop and let us see whether the index will go up by fifty points. In my own view it will not go up fifty points in the short run ; it will go up to some extent. And even to face that situation, if you look at the speech of the Hon. Minister of Finance carefully, in the next sentence, after giving the hundred-rupee increase, he says, “After six months, I shall review that position”. All that will be reflected in the index your devaluation, your BTT, all that will reflect themselves in the index. Let us wait and see how they will reflect themselves. Nobody can say just straight off that the Rs. 100 which covers fifty points on the index will be wiped off at once. Let us see, and he has said, “In six months I will review it”. The clearest intention is to look at it again once the BTT and the rate adjustments have worked themselves into the economy. The hundred-rupee is an expression of this Government’s commitment at all times, when it takes hard decisions, to look after the interests of those who are most hit by it. Whatever criticism you make, we shall not depart from it.

Then you say that we are agreeing to everything that the World Bank and the IMF are saying. I can assure you that no World Bank, no IMF will agree to this kind of wage increase to off-set the price increases. This Government will accept the World Bank's or the International Monetary Fund's advice only if it is convinced that it is in keeping with the interests of the country. There are times that it has accepted it, and there are other times, like in this Rs. 100 wage increase, we have rejected it. So, make no mistake about that.

Then, while the individual citizen has to look after his own problem, quite rightly, one cannot expect the Hon. Minister of Finance to look at it like an individual. He has to balance all the competing interests. On the one hand, Ministers are troubling him for more money. On the other hand, he has to look after the poor, he has to raise production. So it is a balancing act. It is very easy to take one little piece out and say, why have you not done that? It is very easy for me, for instance, to say "you have only given me Rs. 250 million for the export programme. I would like to have more, I need more". It is very easy for me to sit up and say "Give me more". He has to face the question well, if I give him that, where do I cut it off?"

The hon. Member for Nallur (Mr. M. Sivasithamparam) said, why do you not increase food stamps? I will ask you two questions on that. If you are going to double the food stamps which will require another Rs. 1 1/2 billion, you have three things to do. One is that you can cut it from another Vote. If so, please tell us from what Vote we should cut it? Shall we cut it from the proposed allocation to the Development council of Jaffna and add it to the food stamp holders in Jaffna?—(Interruption) Pardon?—Precisely, not even that amount is enough. He is asking for more. So where do we get that money from. That is one alternative. One alternative is to cut the other expenditure and give it to the food stamp holders. The second alternative is to tax Rs. 1 1/2 billion from the people and give it to them. But if the Finance Minister raised the BTT from four per cent to five per cent, you will then come and say there is a further 50 per cent increase in the BTT. The third thing, which he can do, is to leave it unfinanced, and get a printing machine and print money. Then you will say, "Run away inflation", and again the food stamps will devalue by themselves.

I appreciate why you say food stamp holders must be looked after. So do I. But this must stop on the shore of reality. Available resources have to be allocated. We cannot have a pie in the sky scheme. Every act is a hard tough decision to allocate resources one against the other.

கிழமைகளில்

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Order, please! You can fortify yourself with lunch and come back at 2 p.m.

லீலித் அதுலத்முதலி கதை

(திரு. லலித் அத்துலத்முதலி)

(Mr. Lalith Athulathmudali)

Just one last sentence. That is a difficult task which the Hon. Minister of Finance has performed with remarkable dexterity on this occasion.

கிழமைகளில்

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Order, please! The sitting is suspended till 2 p.m.

உயிற் 30 ஏறுகலை அமைக்கலை ஒத்திடுவது லீலித், ஏ. க. 20 கீழ்க்கி காலக பகாபகிமுது [பிடினேடி பசெடுவது கதை] லீலித் கதைபகிடுவது கதை பகிடுவது லீலித்

அதன்படி, அமர்வு 12. 30 மணிவரை இடை நிறுத்தப்பட்டு, பின்னும் ஆரம்பமாகியிருக்கிறது. குழுப் பிரதிநிதிகள் தலைவர் அவர்கள் [திரு. லலித் அத்துலத்முதலி] தலைமை வகித்தார்கள்.

Sitting accordingly suspended till 2 p.m. and then resumed. MR. DEPUTY CHAIRMAN OF COMMITTEES (MR. EDMUND SAMARAWICKREMA) in the Chair.

லீலித் அதுலத்முதலி கதை

(திரு. லலித் அத்துலத்முதலி)

(Mr. Lalith Athulathmudali)

Mr. Deputy Chairman, this morning I dealt with some of the observations made by the hon. Member for Nallur. I think the way to analyse this Budget is very different from the approach of the Opposition. I think the question we have to ask is, does this Budget seek to meet the challenges we face today both national and international? It is easy to say that Sri Lanka is one of the poorest countries in the world. It is the 20th poorest country, they say. It is easy to say, "your exports are in trouble, your imports are up, you have terms of trade problems". All these problems have existed not only at the time President Jayewardene has been President; they have existed from the time President Jayewardene was Finance Minister of this country. The terms of trade have been moving against the developing countries endlessly since the war. Developing countries—practically all of them—have adverse balances of trade. Even developed countries have adverse balances of trade. Apart from some of the oil exporters and perhaps Japan, there are very few countries that have a favourable balance of trade.

So what do we do in a country like ours in such a situation? One is what President Jayewardene is doing in New Delhi, that is, seek to obtain the co-operation of all the developing countries, most of whom are in the Non-Aligned Movement for concerted international action. But apart from that, what is it that we can do ourselves to deal with this problem?

[ලේන් ඇතුළත් මුදලි මහතා]

For that we have to realize one simple thing. We are a small country, a small market; we are nearly 15 million people, and we are occupying only 16 1/4 million acres of land. Fortunately, we have people who are educated, gifted, people who can reach the highest standards in agriculture and industry, people who are blessed with good hands and good brains. What is it that we can do? All we can do ourselves is to get our priorities right, spend our money correctly, and then seek to build up our income.

The hon. Member for Nallur (Mr. M. Sivasithamparam) was quoting the income of the lowest 20 per cent. I would go further. I would say at least 40 per cent of the households in this country face a cash crisis. There is no doubt about it. Maybe 40 per cent are reasonably well off, and 20 per cent lie in between. What can you do about the other 40 per cent? Do you want to have a philosophy of give away? You give them a little rice, a little flour, a little sugar. You can do it for one year. You can do it for two years. All the money that you are allocating for that you are not giving away. In a sense you are taking away from the development, money-making projects which will give jobs for their children. It was very easy earlier. The population was small, demands were little and like after the war everybody will have so much of rations; you did not worry too much about production. Ultimately what happened? The population grew, incomes did not grow, and poverty became widespread. That we have changed since 1977 with our new policy. Look after the poor, but look after them most in order to help them to have a higher income. That is the policy that has been followed. That is why most people have got jobs. Even the hon. Member for Nallur (Mr. M. Sivasithamparam), after querying how these figures were made up, conceded that 1.2 million people have got jobs. Whatever the accuracy of the figure, whether it is 1.1 or 1.3 million or 900,000, whatever it is, the fact is that more people have got jobs. And are they rich people who got jobs? They were poor people, by and large, who got jobs. And by their getting jobs what happened was that the family household incomes increased, and as a result they found a way to get away from their own poverty.

There were a number of ways. I will give you a good example—the clove producers of this country. When we came into power, cloves were fetching about Rs. 40 a kilo. Today, because of the policies that we have followed, a clove producer gets about Rs. 250 a kilo. I remember, in a mid country constituency I made a speech and I said:

හුන දෙනෙක් කියනවා බඩු මිල වැඩි වෙලයි කියලා, ඒක ඇත්ත. නමුත් හැම භාණ්ඩයකම දිහා බලලා සැසඳුවොත් කරාලු වගේ මිල වැඩි වුණු කිසිම භාණ්ඩයක් මේ අවුරුදු පහේ දැකල නැහැ.

And what did they do? They cheered loudly, because the clove price had increased. The key thing is, what are the incentives we give to the producers? Look at rice. We complete reversed the policies of the last administration. And what happened? Rice production has more than doubled. We are planning to do the same thing with sugar.

You said something else when you said to me: "Please have second thought on your export-oriented projects." I think that is only a very small part of the problem. As far as this Government is concerned we have small part of the problem. As far as this Government is concerned we have no ideological or other hang-ups about import substitution versus export-orientation. But a few things we know. Certain items have to be import substitute (1) because of security and (2) because of adequacy of the local market. A good example is rice. We have made a better success of import substitution in rice than any other administration in the history of this country. The next is sugar. We want to move towards self-sufficiency in sugar within a decade. We have changed the entire importation from wheat flour to wheat by the use of the flour mill. That is import substitution.

I remember, three or four years ago my hon. Friends from the North used to come with quite a lot of vehemence and say "what is happening to chillies, onions and potatoes?" Now they do not say too much because they know that the policies we have been following, in the last two or three years certainly, if not earlier, have raised local production in many of those items. Today the country is virtually self-sufficient in potatoes. We can provide onions for about 10 months' requirements of this country today. Soya bean production has gone up about five or six times in the last two years.

There can be import substitution. That does not cost the consumer anything—that kind of import substitution. Because you produce the stuff cheaper your poorest 20 or 40 per cent does not have to pay more. But the kind of import substitution we had before 1977 meant that certain industrialists made a lot of money, and all poor people paid more.

You gave a good example quoting from the Central Bank report. You spoke about jaggery. We will take that as an example—a difficult question. The jaggery industry has grown prior to 1977 because there were sugar shortages. People had ration sugar, hardly anything for their daily or monthly use. So they were forced to go in for jaggery and pay more. Do you really want us to do import substitution on that basis? Then who pays more? Not the rich. it is the poor who have to pay more for that kind of import substitution. As far

as we are concerned, there will be no import substitution which will directly mortgage the incomes of the poor. Then what did we do? We first eliminated the shortage of sugar, and thereafter, step by step, built in a protective tariff, and today it is because of that protective tariff that we have managed to increase sugar production without allowing shortages of sugar. If you look at the last year—1982—because the protective tariff was increased to some extent the jaggery producers and the sakkara producers have all come back into their own. When you do that, I found the other day JVP statement criticizing the Government for placing an import duty on sugar. You cannot have it both ways.

So we think sugar is an area where we can, in the long run produce stuff cheaper than we can produce abroad. Today there is a world decline in sugar prices, but if you look at the past history of it you find it has not always been so. We have found that Sri Lanka's production of sugar, further rationalized, can manage to give us a very economic production of sugar to make this country self-sufficient.

But, beyond that, can we only look at import substitution? I will ask you a simple example. Do you think we can produce shirts and trousers at this price if we had an import substitution garment industry? Shirts and trousers in this country are cheaper than anywhere else. That is because Government industry manages on economies of scale because of exporters. Prior to 1977, when the Government industry was not exporting, we had serious crises about shirts and trousers in this country, all sorts of price controls, shortages and queues and so on and so forth.

The point I am trying to make is, the import substitution strategy for Sri Lanka is different from the import substitution strategy for large country like India. They have 600 to 800 million people, one-sixth of the human race, as their domestic market. We have 15 million people. The history of his country is that it has prospered when it was export-oriented tea, rubber and coconut. Do you think they would have made this country prosperous if they were not exporting? The tea, rubber and coconut industries were so prosperous that until 1950 they were able to sustain a strong and viable economy. But what has happened to all that? Since 1950, all of them have been in decline. Tea prices are reasonably good today, but I do not think I need to be an astrologer to say that I do not expect them to go on being good for the next three, four years. I think it is probably due to the slight upsetting of the supply-demand situation in the recent past partly caused of the problems in Assam that the tea prices have shot up. But the history of all commodities, including oil recently, is that they tend to decline in prices. What can a poor commodity producer do with

that? I said, one thing is to work towards concerted international action; the other is to see how we can add value to the commodities we produce.

I have some experience in dealing with these matters, and I find that we can go and wail loudly to the international world about low commodity prices, but nothing very much happens out of it. I was recently at a GATT Conference and every single trade minister from the developing world was complaining about low commodity prices, and commodity prices, today are at the lowest in the last 25 years. But what happened? Nothing, the question is how do we add value to it? After all the commodity is in hands before it leaves home and we have been trying to do that. For simple, the packeted tea and bagged teas are proportionately increasing and the value added factors are very strong. If I remember right, a packet of bagged tea four kilo earns about 50 per cent more than packet of bulk tea. How did we do that? We reduced duties on our packeted teas, while maintaining duties on bulk tea and the people decided on their own to move in that direction. We did that fibre. Today about 15 per cent of the fibre produced in this country goes in consumer needed finished form. We are trying to do the same thing with rubber, but it is not that successful yet. Those are the areas where production will give us the quickest results. But if we confine ourselves to import substitutes, we will be very much like the 'frog in the well'.

The hon. Member for Nallur (Mr. M. Sivasithamparam) spoke about the garment industry. Of course, the garment industry has its problems. Since 1977, the garment industry has had its problems. But despite problems we met the challenges. In 1977 the garment industries exports were 400 million rupees. In 1982, on the figures that I have been just given, the garment exports were 3,700 million rupees. In 1977 and 1978 when we went and talked about a garment quotas, for example as far as the United States market was concerned we were the 25th supplier. But today despite all the quotas and all the obstacles, we are the sixth largest supplier of garments to the United States. So, just because somebody puts in quotas we must not give up the fight; we have got to fight and get a place. We are now looking for markets in countries other than the advance Western world. This, we must see as a challenge. We must not have a defeatist approach to the problem. I am not saying, that hon. Member for Nallur is a defeatist, not with that kind of majority he has in Nallur. But I noticed some traces of that which is a reflection of the current thinking of pessimism in the Opposition. A lot of that, I noticed in the remarks made by the Communist party and the Sama Samaja Party reported in the newspapers. Pessimist and defeatist—I can understand the Communist Party and the Sama Samaja Party

[ලේන් ඇතුළත් ශ්‍රී ලංකා]

being pessimistic and defeatist, not only about the economy, but about their own political future. But you belong to a party which wins elections.

I was very surprised when you said that there will be a cut-back in the work force in the Middle East and all those people who have gone there will be coming back. That will not happen. I can tell you that the last workers they will retrench will be the house maids; construction workers even, but none of the ladies in Arabia will retrench those workers in a hurry. It is because this Government followed those policies of liberalising, of allowing people to go. We even allowed government servants to go out on two years' no-pay leave, earn some money and come back.

Earlier Dr. N. M. Perera had a scheme that before you get your passport renewed you had to send home money. We said it was nonsense. They will send money to Sri Lanka if they like, but we would not force them, and because of our free choice, last year Sri Lankans working abroad remitted something like 5.7 billion rupees to this country.

You said that this Budget has no title. I would give it the title that it seeks to meet the challenges of the 80's. It is not defeatist, it is frank. Of course there are these problems. I can tell you for example that this Government has always sought to tell the people the truth about their problems. I ask you one thing. You have heard President Jayewardene quite categorically state in a number of his speeches that there is nothing anybody can do about the rising prices. I believe he is the first politician anywhere in the world to tell the people that truth. He says that the only answer to the rising prices is to somehow raise the incomes and increase jobs. When the Minister of Finance says that priority should be given to production and with it the priority of production for export, he says the same thing in a different way. No country no people, no family can depend on handouts for long. Only we can work it out.

The important thing is that this budget has established priorities. Certain priorities in 1977 have worked out quite well; for instance, Mahaweli. Five dams have been built at the same time. Never in the history of Lanka have we built five dams at the same time.

When the Free Trade Zone Bill was brought in, everybody in the Opposition laughed. Look at this morning's newspapers! There are 26,000 people having direct jobs in the Free Trade Zone. Economists tell us that if one job is created within the factory, two ancillary jobs will be created outside. So that means 78,000 people are benefiting directly or indirectly because of the Free Trade Zone.

We are faced with one problem in this country which I think must not be forgotten. We use the word "development" quite freely. *සැම එකක්ම සංවර්ධන වැඩක්* a lot of good things are done in the name of "sanwardana", and obviously not so good things are also done in the name of "sanwardana". Development must be based on a clear determination of priorities. What are the priority problem in this country? One which all parties in this country agree is Population. Unless we have some control over that, all the other development you do will ultimately be set at naught. Our present rate of population growth will nullify the Mahaweli's benefits in three or four years. On that there is no political dispute in this country. We all agree on that. The Government has been taking some meaningful and sensible steps about it.

The second priority is how to increase the incomes. I ask you one simple question. You talk about food stamps. certainly, when one reflects on one's heart one says, "yes, food stamps must be increased". But if you combine that with your head and say, "Here I have Rs. 1,000 million. Should I spend this to increase the food stamps or should I spend this amount to increase export production which will create jobs?", what is the correct decision to take? I believe that the majority of the people in this country will say, "Spend it in such a way that you will increase our income".

I want to say some words about exports. It is very easy to talk about increasing exports. Many a Finance Minister has talked about increasing exports. But somehow or other, except in a few areas, export increases have eluded us. This time we are proceeding to do that in a systematic manner.

Export does not mean simply giving of incentive to a few well-to-do exporters in the City of Colombo. To export, they have to create goods. It is a matter of export production. And export production requires not only the entrepreneur, but also those who work in those establishments. If you take agricultural exports, if you take rubber exports, for instance, part of the rubber production depends on smallholders. Unless they can increase their production, unless they can upgrade their production, all the incentives we give for exports at the point of export will be hardly useful. So in keeping with this export programme, we have in my Ministry, in the last 1 1/2 years, started on a programme which we call Export Production Villages. We have already established four. We have not made a great announcement about it. But the hon. Members of Parliament in those areas know about it. The first one was to bring all the people in the village into an export company, identify the products for production, and bring in an exporter into an agreement with the company. We did this in one area in Dambadeniya

Electorate. We went around. There were 416 homes in that village. We asked each of them to pay Rs. 10 to become a shareholder in the company. The EDB gave a loan capital of about Rs. 25,000. We got a private entrepreneur who had an order. We found the raw material 'wetakeiya' available in abundance in the village. The exporter came and said, "This is what I want - 'wetakeiya' boxes for my tea exports. It is a fancy pack".

What has happened? In 1 1/2 years, in that area there are 400 girls who are shareholders, working, producing those boxes. That company which had a small capital of Rs. 50,000 produced 400 jobs. Profits last year amounted to Rs. 144,000. I went for the first annual general meeting of the company, and one of the girls working there, a shareholder, made the following speech which I think is important. She said -

"මේ සමාගමේ පළමුවැනි සභාවට ඇවිල්ල මේ ඇමති තුමා— referring to me —කිව්වා, මේ සමාගමේ කොටස් කරුවෙක් වෙන්න බැහැ, රුපියල් දහයක කොටසක් නොගත්තොත් කියා. ඒ වෙලාවේදී අපට කිසිම දෙයක් පෙන්න්නේ නැතිව අපෙන් රුපියල් දහයක් ඉල්ලන එක ගැන මම කණ්ගාටු උනා. නමුත් දැන් මේකේ ප්‍රයෝජන අපට පේනව. මට මේ කාර්මාන්තයේ යෙදීමෙන් මසකට අඩු වශයෙන් රුපියල් පන්සියයක්, හය සියයක් ලැබෙනව. ඊට අමතරව මේ සමාගමේ කොටස්වලින් ලබා ලබා ගන්න මට පුළුවනි. අද මේ ඇමතිතුමා මට කිව්වොත් රුපියල් දහක කොටස් ගන්න කියලා, කිසිම බයක් සැකයක්, අමරුවක් තැනුව මට ඒ මුදල් දෙන්න පුළුවන්."

ඒ එක්කෙනා ඒ විදියට කිව්ව. The lesson is this, that export development means more jobs.

මේ රටේ සංවර්ධනය කියන එක ගැන හුණ දෙනෙක් කතා කළාට ප්‍රමුඛත්වයක් අපනයනට දිය යුතුය කියන අදහස තාම මේ රටේ වැඩිදෙනෙකුගේ හිත් තුළ රැඳී නැහැ. අතික් රටවල් එක්ක අපි සැසඳුවොත් අපි කොරියාව ගැන කතා කරනවා, සිංගප්පූරුව ගැන කතා කරනවා, මැලේසියාව ගැන කතා කරනවා, තායිවාන් හොංකොං ගැන කතා කරනවා, ඒ රටවල් ඔක්කොම සංවර්ධනය වුණේ අපනයන කාර්මාන්තය හා අපනයන වගාව දියුණු කළ නිසයි. මේ රටේ සංවර්ධනයේ කෙටි කතන්දරය මේ රටේ පුප්පත් ජනතාවට ආදායමක් දීමයි. ඒ පුප්පත් ජනතාවට ආදායම දුන්නහම කාසි දුන්නහම, මේ රටේ ගැම පවුලක්ම දන්නව, සංවර්ධනය කරන්නෙ කොහො මද කියලා.

ආදායම වැඩි වුණම දැන් ඉන්න ගෙට වැඩිය හොඳ ගෙයක් හදන්න ඕන කියන අධිෂ්ඨාණය මේ රටේ බුද්ධි මත් ජනතාව තුළ තියෙනව. වෙනත් දේවල් කියන්න ඕන නැහැ. ආදායම වැඩි වුණම වැඩේ කරයි. අද බලන්න. රජරට ඡන්ද ප්‍රතිඵල බැලුවාම, මීට අවුරුදු දහයකට පහළොවකට ඉස්සර වෙලා තිබුණු ඡන්ද ප්‍රතිඵල එක්ක සැසඳුවොත් එය නිකම් ප්‍රාතිහාර්යයක් වගේ

කල්පනා වෙනව. නමුත් මොකක්ද රහස? ඒකෙ රහස මේ ආණ්ඩුවේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය අනුව මේ රටේ ගොවි ජනතාවගේ ආදායම වැඩි කිරීමේ සෑම පියවරක්ම ගැනීමයි. ඒකයි විවෘත ආර්ථිකයේ ප්‍රතිඵලය. ගොවි ජනතාවගේ වගාව දෙගුණයකින් වැඩි වෙලා තියෙනව මේ අවුරුදු පහ තුළ.

සමහර අය කියනව, ගොවි ජනතාව පාවිච්චි කරන දේවල්වල මිල පුළුවන් තරම් අඩු කරන්න කියලා. ඒක අපි කරනවා. කෝටි හැටක පෝර සහනාධාරයක් මේ අවුරුද්දටත් වෙන් කරල තියෙනවා. නමුත් සම්පූර්ණ සහනාධාරයෙන් පමණක් මෙක විසදන්න බැහැ. ගොවියා පාවිච්චි කරන භාණ්ඩ, පෝර, අමු ද්‍රව්‍ය ආදියේ මිල වැඩි වෙන කොට ගොවියාට දෙන්න පුළුවන් නියම සහනය අලෙවි කිරීමේ සහනයයි. ඒකයි අපි ගොවියා විකුණන දේ මිල පාලනය නොකර පුළුවන් තරම් උපරිම ලාභ ගොවියාට ලැබෙන්න සලස්වන්නෙ. ඒකයි රු. 57.50 ට තිබුණු වී බුසල රු. 62.50 ට ඉහළ දමා තිබෙන්නෙ. ඊටත් වැඩි කරන්න පුළුවන් නම් අපි සන්තෝෂ වෙනවා.

ආදායම නමයි ලොකුම දිරිගැන්වීම. ආදායම් සැපයීම තමයි ලොකුම සංවර්ධනය. ඊට කෙටිම ක්‍රමය වගාව, නිෂ්පාදනය වැඩි කර, එය අපනයනයට පරිවර්තනය කිරීම. විවෘත ආර්ථිකයේ කෙටිම ක්‍රමය අපනයනය සිටු කිරීම. මේ ආර්ථිකයට හුණ දෙනෙක් කැමතියි. හුණ දෙ නෙක් ආනයනය ගැන පමණයි කල්පනා කරන්නෙ. ආනයනය හා අපනයනය සම්බන්ධ කළ හැකි එකම ක්‍රමය අපනයන නිෂ්පාදනයට ප්‍රමුඛත්වය දීමයි.

මගේ අදහස, අර පටන්ගත් ගම්මාන හතර, අපනයන නිෂ්පාදන ගම්මාන මත්තුවරුන්ගේ සහයෝගය ඇතුළු සෑම ආනයනයෙන්ම පිහිටුවන්න ඕන. ගමේ වගා නිෂ්පාදන පිටරට යැවීම ඒවා පිටරට යවන්නන්ගේ සමාගමේ ටිලට කර ගන්නට පුළුවනි.

Mr. Deputy Chairman there is not much more that I want to say, except to say that I was rather amused by some of the comments of the Opposition outside this House, of all those other political parties. I saw Mr. Bernard Soysa's comments. He says that if an election is held now, the result would be different. We are going to hold elections. We are going to hold elections in May, that is, the local elections and there are 17 or 19 by-elections. We will tell the people the truth. We will tell them this is why we did it. We will tell them there is no artificial way to control prices; the only way is to increase incomes, increase production, and we are going to do that. Before October 20th, 1982, many of the Opposition Members thought they were going to win. They thought they can criticise the administration and harp on the defects and ride on the backs of the people to power. The people are wiser than that. They say, yes, we have problems, but you in the Opposition, what is the solution you have for this? The Opposition has no solution to this. Remarks have been made by Mr. K. P. Silva, Mr. Pieter Keuneman, Mr. Bernard Soysa and Mr. Alavi Moulana. They were all distinguished by one thing - they had no

[ලේන් ඇතුළත් මුදලි හෙතා]

alternatives to offer to what we have done. Theirs is barren criticism based on arid thoughts, fossilized by old books. Ours is a realistic programme, is not a perfect programme. We are the first to recognise the shortcomings and defects.

We have achieved a much higher growth rate averaging 5 to 6 per cent in the last six years, about three times more than the SLFP have achieved. We have brought down inflation to a single digit inflation in 1982, but of course we have not found everybody jobs. Of course we have not removed the poverty from the bottom 40 per cent of the people in this country, but ours is the only programme that offers them jobs, ours is the only programme that will increase incomes. That is why our programmes and policies were basically supported in 1982. I believe that despite the difficulties of the people of this country, the majority of the people in this country will continue to believe that the only help for them is through the UNP Government, under the leadership of President J. R. Jayewardene. Let us go along this path. There will be more production, and there will be more exports as we go along, provided we spend our money wisely, provided we do not waste our money on things that do not bring us returns, and when 1989 comes there will be another chance to review these policies and see whether they have worked or not. I venture to suggest, Mr. Deputy Chairman, that when 1989 comes, that bottom half or the bottom 40 per cent of the population of the country will be better off; we will have more jobs, we will have higher incomes and we will live in better sheltered homes. That is why I believe that this Budget is the appropriate answer to the challenges of this decade.

Thank you.

අ. සා. 2.40

ආර්. එම්. අප්පුහාමි මහතා (බදුල්ල දිසා ඇමතිතුමා)
(சிறு ஆர். எம். அப்புஹாமி—புதுக்கோட்டை மாவட்ட அமைச்சர்)
(Mr. R. M. Appuhamy—District Minister, Badulla)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි නව පාර්ලිමේන්තුවේ දී ඉදිරිපත් වූ පළමුවන අයවැය ලේඛනය වන අපේ රජය විසින් ඉදිරිපත් කරන්නට යෙදුණු හයවන අය වැය ලේඛනය පිළිබඳ පැවැත්වෙන මේ විවාදයේදී අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා විසින් කරන ලද අයවැය කථාව පිළිබඳව විරුද්ධ පක්ෂයේ නල්ලුර්ඪ ගරු මන්ත්‍රී තුමාගේත් (එම්. සිවසිතම්පරම් මහතා) අපේ අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ සිටින ජ්‍යෙෂ්ඨ අමාත්‍යවරයකු වන වෙළඳ ඇමතිතුමාගේත් කථාවලින් පසු මට කථා කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මම ඉතාම සන්තෝෂ වෙතවා.

අපේ ජනාධිපති උතුමාණන්ගේ රජය කෙරෙහි මුළු ලංකාවේම ජනතාව තබා තිබෙන විශ්වාසය ගැන බලන කොට බදු දීම දිස්ත්‍රික්කයේ ජනතාව තමයි, මෙම රජය කෙරෙහි තුන්වන තැනට විශ්වාසය තබා තිබෙන්නේ.

ඒ ජනතාව වෙනුවෙන් අපේ රජයේ මුදල් අමාත්‍ය තුමා ඉදිරිපත් කරන ලද මෙම අයවැය ලේඛනය පිළි බඳව වචන ස්වල්පයක් කථා කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මම ඉතාම සන්තෝෂ වෙතවා. අපේ වෙළඳ අමාත්‍යතුමාගේ කථාවේදී මීට කලින් තිබුණු රජය ගැන සඳහන් කළා. ඒ සමගම පසුගිය අවුරුදු පහක පමණ කාලය තුළදී අපේ රජයෙන් ඉදිරිපත් කරන ලද අයවැය ලේඛන ගැන එතුමා දීර්ඝ විස්තර යක් කරන්නට යෙදුණා. මා සිතන හැටියට අපේ වෙළඳ අමාත්‍යතුමාගේ කථාව නිසා මීට පසුව කථා කරන්නට බලාපොරොත්තුවෙන් සිටින විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රී වරුන් තුළ මේ රටේ ජනතාව අපේ රජය කෙරෙහි කොපමණ විශ්වාසයක් තබාගෙන ඉන්නවාද කියන එක ගැන හොඳ අවබෝධයක් ඇති වෙන්නට ඇති. අපේ රජය මොන විධියේ වැඩ පිළිවෙළක් සකස් කර තිබෙනවාද කියන එක ගැන හොඳ අවබෝධයක් ඇති වෙන්නට ඇති.

නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විරුද්ධ පක්ෂයේ බුද්ධි මත් මන්ත්‍රීවරුන් සිටියත් එතුමන්ලා පාර්ලිමේන් තුවේදී මෙසේ කථා කලත් එතුමන්ලාගේ අදහස සම් බන්ධව රටේ ජනතාවගේ කිසිම පිළිගැනීමක් නැති බව අපි දන්නවා. මෑතදී පවත්වන ලද ජනාධිපති ඡන්දය සහ ජනමත විචාරණය දෙස බලන විට අපට ඒ තිගමන යට බසින්නට පුළුවනි. සාමාන්‍යයෙන් අමාරුකම් තිබු ණත් කටදා හරි මේ කරගෙන යන වැඩ පිළිවෙළ තුළින් හැර වෙනත් මාර්ගයකින් රට ඉදිරියට ගෙන යන්නට බැරි බව අපේ රටේ දුප්පත් ජනතාව පිළි අරන් තිබෙනවා. බදු දීම දිස්ත්‍රික්කයේ ජනතාව ගැන කල්පනා කර බලන විට 1977 මැතිවරණයෙන් පසු අප විසින් මෑතදී පවත්වන ලද මැතිවරණ දෙකෙන්ම අපේ රජයට විශිෂ්ඨ ජයග්‍රහණයක් ලැබී තිබෙනවා. විරුද්ධ පක්ෂය මොනව කිව්වත් මොන වැඩ පිළිවෙළක් ගෙන ගියත් මොන තරම් විවේචනය කලත් රට දියුණු කරන්නට ගෙන යායුතු වැඩ පිළිවෙළ මේක තමයි කියන එක ඒ ජනතාවට තේරී තිබෙනවා. මුළු ලෝකයම ප්‍රජාතය කට වැටී තිබෙන කාලයකදී අපේ මේ පුංචි රට දියුණු කරන්නට ඉතාම කැපවීම අයවැය ලේඛනයක් අපේ මුදල් අමාත්‍යතුමාගේ ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා.

මෙම අයවැය ලේඛනය පිළිබඳව නොයෙක් නොයෙක් පක්ෂවල නායකයන් කර තිබෙන විවේ චනයන් අප ව්‍යාප්ති පවත්වන දුටුවා. නමුත් ඒ උදවිය රට පාලනය කළ කාලය තුළදී කරන ලද දේවල් ගැන චන් අද අප විසින් කරන ලද දේවල් ගැනවත් ඒ උද විය කථා කරන්නේ නැහැ. අද මුළු රටේම ජනතාව පිළි අරන් තිබෙනවා, අපේ වැඩ පිළිවෙළ. සාමාන්‍ය කම් කරුවන්ටත් රජයේ ලිපිකරුවන් වැනි උදවියටත් මෙම අයවැය ලේඛනය මගින් රුපියල් 100 ක පඩි වැඩිවීමක් කර තිබෙනවා. ඒ වගේම ජනතාව නිපද වන බඩුවලට අද සැහෙන මුදලක් ලැබෙනවා. අපේ ප්‍රදේශවල ගොවීන් නිපදවන සියළුම ද්‍රව්‍යවලට අද සැහෙන මුදලක් ලැබෙනවා. ඒවගේම සුළු තේ වතු හිමියන්ටත් ගොවිතැන් කරන උදවියටත් අද සැහෙන මුදලක් ලැබෙනවා. ඒ විධියේ විශාල වැඩ පිළිවෙළක් තුළින් මේ රටේ ජනතාවට සහනයක් ලබා දීමේ බලා පොරොත්තුවෙන් තමයි මෙම අයවැය ලේඛනය ඉදිරි

පත් කර තිබෙන්නේ. ඒ අනුව අප විසින් පසුගිය කාලය තුළදී ගෙන යන ලද වැඩ පිළිවෙළ ගැන බලන විට ඉදිරි කාලයේදී රටේ මීට වඩා දියුණුවක් ඇති වන බව අපට කියන්නට පුළුවනි. අමාරුකම් ස්වල්පයක් තිබුණත් අපේ වැඩ පිළිවෙළ තුළින් රටේ ජනතාවට සැහෙන දියුණුවක් ඇති කරගන්නට පුළුවන් වේය කියන අදහස ජනතාව පිළිගෙන තිබෙනවා. එමනිසා තමයි අපේ ප්‍රදේශවල ජනතාවගෙන් රජයට මේ තරම් විශාල සහයෝගයක් ලැබෙන්නේ.

අද සමහර උදවිය අතුරු මැතිවරණය ගැන සහ පළාත් පාලන මැතිවරණය ගැන කථා කරනවා. අපේ වෙළඳ අමාත්‍යතුමාණන් කිව්වා වාගේ අපේ කිසිම බයක් නැහැ ඒ මැතිවරණ ගැන. අපි ජනතාව ඉදිරියට ගිහින් සත්‍ය ප්‍රකාශ කළාම මම තිත්තේ නැහැ කිසිම දවසක අප පරාජයට පත්වේය කියලා මේය තමයි ගෙන යන්න පුළුවන් වැඩ පිළිවෙළ. විශේෂයෙන්ම ජනතාවගේ අවශ්‍යතාවන් ගැන හොඳ හැටි කරුණු සොයා බැලීම සඳහා අපේ ජනාධිපතිතුමා, අග මැතිතුමා, මැති ඇමතිවරු රටපුරා යනවා. මේ පාර්ලිමේන්තුවට පමණක් සීමා වෙන්නේ නැහැ. විශේෂයෙන්ම අපේ වෙළඳ ඇමතිතුමා අද පළාතක් ගාණේ යනවා, මහපොළ පවත්වා ගෙන. මහපොළ තුළින් අද දවසේ ඇති වි තිබෙන ප්‍රයෝජනය ඉතා විශාලයි. කිසිම කාලෙක ඇති නොවුණු විධියේ ප්‍රයෝජනයක් මේ මහ පොළ සංකල්පය තුළින් ජනතාවට ලැබී තිබෙනවා. රටේ දියුණුවට පමණක් නොවෙයි, ඒ තුළින් දුප්පත් ජනතාවට සැහෙන ප්‍රයෝජනයක් ලැබී තිබෙනවා. නිවාස අමාත්‍යාංශය ගැන බැලුවාම පමණක් නොවෙයි, අතිකුත් අමාත්‍යාංශ ගැන බැලුවාමත් ඒක පෙනෙන්නට තිබෙනවා. නොයෙකුත් යෝජනා ඉදිරිපත් කරනවා පමණක් නොවෙයි, ඒවා ක්‍රියාත්මක කරනවා. එපමණක් නොවෙයි, ඒ කටයුතු හැම දෙයක්ම සියැසින් දැක බලාගෙන, මහජනතාවත් සම්බන්ධකර ගෙන ඒවාට සහභාගි වන නිසා, ඒ මැති ඇමතිවරුන් ඒ ඒ පළාත්වලට යන විට පෙනෙනවා, ගම්බද ජනතාවගේ එදාට වඩා මොන තරම් විශාල සහයෝගයක්, තිබෙනවාද කියා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, අපේ වෙළඳ ඇමතිතුමා පසුගිය දවස්වල බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ දිගතලාවේ මහ පොළක් පැවැත්තුවා. එයට ඉතා විශාල පිරිසක් සහභාගි වුණා. එයින් පැහැදිලි වුණා මේ රජයේ වැඩවලට මොන තරම් සහයෝගයක් ජනතාවගෙන් ලැබෙනවාද කියා. බඩුවක් මිලදී නොගත්තත් රුපියල් දෙක-තුනක් ගෙවා එහි තුළ විනාඩි පහක් ගත කර එළියට එනවා. ඒ තරමට මෙම ශ්‍රේෂ්ඨ ව්‍යාපාරයට මහජනතාව සහයෝගය දෙනව; ආධාර උපකාර කරනවා. අන්න ඒ අන්දමට බුද්ධිමත් ජනතාවක් එක්ක රට පාලනය කරන්න පුළුවන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ රජයකට කියා මුළු රටම පිළිගෙන තිබෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මෙම පාර්ලිමේන්තුවේ පමණක් නොවෙයි, මෙයට ඉස්සර තිබුණු පාර්ලිමේන්තු වලත්, දිගටම අවුරුදු පහක් මුදල් ඇමති ධුරයේ වැඩ කරමින් අයවැය ලේඛන පහක් ඉදිරිපත් කරන්නට පුළුවන් වුණේ අපේ එක්සත් ජාතික පක්ෂ රජයේ මුදල් ඇමතිවරුන්ට බව කියන්න කැමතියි. ඒ වාගේම

මෙවරත් එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුවේ මුදල් ඇමතිතුමා මේ නව පාර්ලිමේන්තුවේදී හයවන වතාවටත් සාර්ථක අන්දමින් අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා, මෙහිදී විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් මොන විධියෙන් විවේචන එල්ල කළත් රටේ ජනතාව ඒවා පිළිගන්නේ නැහැ. අමාරුකම් තිබෙන බව ඇත්ත. නමුත් ඒ අමාරුකම් තුළින් රටේ දියුණුවක් ඇති කරන්න පුළුවන්ය කියන කාරණය රටේ සාමාන්‍ය ජනතාව—කම්කරු ජනතාව, ගොවි ජනතාව—පිළිගෙන තිබෙනවා. එම නිසා විරුද්ධ පක්ෂය මොන විධියේ අදහස් ප්‍රකාශ කළත්, තව අවුරුද්දක් දෙකක් යන කොට අප බලාපොරොත්තු වන දියුණුව ඇති කරන්න පුළුවන් බව, අපේ ගරු ජනාධිපතිතුමාත්, අතික් ඇමතිතුමාත් ලාත් ජනතාවට නිර්භය වම කියනවා. ස්විට් වශයෙන්ම මේ දියුණුව ඇති කර ගැනීමට නම්, ජනතාවගේ සහයෝගය ලබා දෙන්න ඕනෑ බව සියලු දෙනාම පිළිගෙන තිබෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මේ අවස්ථාවේදී දීර්ඝ වශයෙන් කථා කරන්න මම බලාපොරොත්තු වෙන්නේ නැහැ. අපේ වෙළඳ ඇමතිතුමාගේ කථාවෙන් ආණ්ඩු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීතුමන්ලාට මෙන්ම විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීතුමන්ලාටත් විශාල අවබෝධයක් ලබා ගන්න පුළුවන් වුණා යයි මම හිතනවා. ඒ වාගේම මම හිතන්නේ නැහැ, පසුව කථා කරන විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්ට එතුමාගේ කතාවට පිළිතුරක් දෙන්න පුළුවන් වේය කියා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විශේෂයෙන්ම අපේ පළාත් ගැන කල්පනා කර බලන විට නම් පසුගිය කාලයේදී අර රුපියල් විසි පත් ලක්ෂයට අමතරව සමහර පළාත්වලට වගේ එපමණ මුදලක් ලබා දුන්නාය කියා මම හිතන්නේ නැහැ. කෙසේ වුණත්, ලෝක බැංකුවෙන් හා වෙනත් රටවලින් ලැබෙන ආධාරවලින් වැඩි වැඩියෙන් මේ ප්‍රදේශ දියුණු කරන්නට ආධාර ලබා දෙන්නට පුළුවන් වේය කියා මම කල්පනා කරනවා. විශේෂයෙන්ම සුළු තේ වතු හිමියන්ට මේ රජයෙන් විශාල වශයෙන් ආධාර උපකාර ලබා දීමේ ක්‍රම සකස් කර තිබෙනවා. එසේ ලබා දෙන ආධාරවලින් තේ පැල විකක් හැදුවත්, ඒ වගාව වැඩි දියුණු කර ගන්න නම් මාස තුනකට වරක්වත් පොහොර යොදන්න ඕනෑ. එම නිසා පුළුවන්කමක් ඇත්නම් පොහොර මිළ මෙහට වඩා විකක් අඩුකර ලබා දෙන්න කටයුතු කරන ලෙස ඉල්ලනවා. මෙයින් සහනයක් සැලසෙන්නේ තේ වගාව කරන අයට පමණක් නොවෙයි. ඇත්තවශයෙන්ම මුළු රටම අවශ්‍ය එළවළු නිෂ්පාදනය කරන්නෙන්, ඒ වාගේම ලංකාවට විශාල ආදායමක් ලබා දෙන්නෙන් අපේ දිස්ත්‍රික්කවල ගොවි ජනතාවයි. එම නිසා ඒ ජනතාවට මෙයට වඩා ආධාර උපකාර සලසා දීම ගැන මුදල් ඇමතිතුමාගේ අවධානය යොමු කරන ලෙස ඉල්ලා සිටින්න කැමතියි.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, රජය කෙරෙහි මෙතරම් විශ්වාසය තැබූ, මෙතරම් උනන්දුවක් දැක්වූ අපේ ප්‍රදේශයේ ජනතාව ඒ ප්‍රදේශයට විශ්ව විද්‍යාලයක් ලබා දෙන ලෙස ඉල්ලා සිටියා. නමුත් ඒක ලැබුණේ නැහැ. මා හිතන්නේ දකුණු පළාතට ඒක ලබා දුන්නා. එතුමා අපේ පළාතටත් විශ්ව විද්‍යාලයක් ලබා දෙන්න කටයුතු

[ආර්. එම්. අප්පහාමි මහතා]

කරනවා ඇත කියා මම විශ්වාස කරනවා. එතුමා සමඟ මම ඒ ගැන සාකච්ඡා පවත්වා තිබෙනවා. ඇත්ත වශයෙන්ම බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ ජනතාවගේ විශ්වාසය මෙයට පෙර තිබුණාටත් වැඩියෙන් මේ රජයට ලැබී තිබෙනවා. එම නිසා ඒ ගැන නැවත නැවතත් කල්පනා කර බලන්න. මේ රජයටත්, මුදල් ඇමතිතුමාට සහ ගරු ජනාධිපතිතුමාටත්, ලංකා වාසී සියලු ජනතාවටත්, බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ ජනතාවගේ සහයෝගය, ආධාරය ලැබෙන බව ප්‍රකාශ කරන අතර, මේ රටේ ජනතාවට වුවමනා කරන සෑම දෙයක්ම ඒ පළාත්වලින් සපයා දීමට ඒ කොට්ඨාශවලට වැඩියෙන් මුදල් විකක් ලබා දෙන ලෙස ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගෙන් විශේෂයෙන්ම ඉල්ලා සිටිනවා.

මම මීට වඩා කපා කරන්න බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. මේ ගෙන යන ඉතාමත් සාර්ථක වැඩ පිළිවෙල තුළින් මේ රටටත්, රටේ ජනතාවටත් සෞභාග්‍යය උදා කර දෙන්න ගරු මුදල් ඇමතිතුමාටත්, පොදුවේ ජනාධිපති උතුමාණන්ගේ රජයටත් හැකි වෙහෙසින් ප්‍රාර්ථනා කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසාන කරනවා.

ද. සා. 2.50

කේ. ඩී. එම්. සී. බණ්ඩාර මහතා (අනුරාධපුරය දිසා ඇමතිතුමා)

(ශ්‍රී ලං. කේ. ස. ගා. ඉ. පක්ෂය—අනුරාධපුර කොට්ඨාශය)

(Mr. K. D. M. C. Bandara--District Minister, Anuradhapura)

ගරු නියෝජ්‍ය කාරක සභාපතිතුමනි, ශ්‍රීමත් ජේ. ආර්. ජයවර්ධන උතුමාණන්ගේ දෙවැනි රජයේ කාල සීමාව ආරම්භ වූ මේ අවස්ථාවේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ඉදිරිපත් කළේ එතුමාගේ හය වැනි අයවැය ලේඛනයයි. දියුණු වන රටක් වන, දුප්පත් රටක් වන අපේ රට පමණක් නොව ආර්ථික වශයෙන් මුළු ලෝකයම අර්බුදයකට මුහුණ පා තිබෙන අවස්ථාවක මෙවැනි අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කිරීම ඉතාමත් අමාරු කාරණයක්. ආර්ථික අර්බුදයකට ලක් වී තිබෙන මෙවැනි අවස්ථාවක ඊට සාර්ථක ලෙස මුහුණ දීමට හැකි වන අන්දමට ඒ දුප්කර කර්තව්‍යය—අයවැය ලේඛනය සකස් කිරීම—ඉෂ්ට කර තිබීම ගැන ප්‍රථමයෙන්ම අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමාටත්, පොදුවේ රජයටත් අපේ ස්තූතිය හිමි විය යුතුයි.

කොඹි තරම් සාධාරණ අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවක වුණත්, පාර්ලිමේන්තුවේ මෙන්ම ඉන් පිටත සිටින විරුද්ධ පාක්ෂිකයන්ගේ එවැන්නකට ප්‍රශංසා කළ අවස්ථාවක් කවදවත් තිබුණා යයි අපට නම් දන ගන්න ලැබී නැහැ. එසේ විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කිරීම, මේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය තිබෙන රටවල ලක්ෂණයක් යයි මා කල්පනා කරනවා. අයවැය ලේඛන ඉදිරිපත් වුණ අවස්ථාවල පමණක් නොව ආණ්ඩු පක්ෂයෙන් වෙනත් මොන යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කෙරුණු අවස්ථාවක වුණත්—හැකි සෑම අවස්ථාවකම—ඊට විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කොට, එම යෝජනාව මගින් රජයට අත් වන ප්‍රයෝජනය, මහජන සහයෝගය ප්‍රචවන් තරම් අඩු කීදී

මට හැකි සෑම ප්‍රයත්නයක්ම දැරීම, මේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය තුළ දකින්න ලැබෙන විශේෂ ලක්ෂණයක්ය කියා මා හිතනවා.

විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ උදවිය බලාපොරොත්තු වන්නේ ප්‍රචවන් තරම් ඉක්මනට ආණ්ඩු පක්ෂයට එන්නයි. ඒ පරමාර්ථය ඉෂ්ට කර ගැනීම සඳහා, තමන් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ඉන්නා මුළු කාලසීමාව තුළම ඔවුන් මාන බලන බව අප දන්නවා. ඔවුන් සෑම අවස්ථාවකම ප්‍රයෝජනයට ගන්නවා, ඒ පරමාර්ථය ඉටු කර ගන්නට.

විවේචනය අවශ්‍යයි. නමුත් සෑම අවස්ථාවකදීම විවේචනය සාධාරණ විය යුතුයි. එමෙන්ම විවේචනය සත්‍ය විවේචනයක් විය යුතුයි. ව්‍යාජ නොවන අන්දමටත්, ජනතාව නොමඟ නොයන අන්දමටත් අවස්ථාවෙන් වෙලාවෙන් යම්කිසි ප්‍රයෝජනයක් ලබා නොගන්නා අන්දමටත් විවේචනය කිරීම අවශ්‍යයි. එහෙත් සමහර විට අපට පෙනෙනවා, විවේචනය කරන්නටම ඕනෑ නිසා සාධාරණත්වයෙන් තොරව, මා අර මලින් කී අන්දමට, විරුද්ධ පක්ෂයේ ප්‍රයෝජනය සඳහාම පමණක් විවේචනය කරන බව.

මේ අයවැය ලේඛනය පිළිබඳව සාකච්ඡා කරන පළවු වන දිනය අපට පෙනී යනවා, මේ අයවැය ලේඛනය සම්බන්ධව කපා කිරීමට ඒ තරම් උනන්දුවක්, ඕනෑකමක් විරුද්ධ පක්ෂය තුළ දැනට නම් පෙනෙන්නට නැති බව. අතුරු මැතිවරණ හා පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම් ලහ දී ඇති වන නිසා සමහර අය කල්පනා කරනවා ඇති, මේ අයවැය ලේඛන විවාදය පාර්ලිමේන්තුවේදී කරනවාට වඩා ඒ අතුරු මැතිවරණ කාලයේත්, පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් පැවැත්වෙන කාලයේත් ඒ ඡන්ද ව්‍යාපාරවල වේදිකාවලදී ප්‍රයෝජනයට ගැනීම සඳහා තබා ගැනීම හොඳය කියා. එහෙම කල්පනා කරන්නටත් ඉඩ තිබෙනවා.

ඒ කෙසේ වෙතත් ආණ්ඩු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරයකු ගැටියට මේ අයවැය ලේඛනය දෙස බලන විට පසුගිය පස් අවුරුදු කාලසීමාව ගැන කල්පනා කර බලා මේ අයවැය ලේඛනය ගැන කරුණු ඉදිරිපත් කිරීම ඉතාමත්ම කාලෝචිත කියා මම කල්පනා කරනවා. 1977 ඇති වූ එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුව පසුගිය පස් අවුරුද්ද ඇතුළත, මුදල් ඇමතිතුමා පෙරේදත් ප්‍රකාශ කළ අන්දමට 1977 ට ප්‍රථමයෙන් තිබුණු ආර්ථික ක්‍රමයට හාත් පසින්ම වෙනස් ආර්ථික යටාවක්, විවෘත ආර්ථිකයක්, නිදහස් ආර්ථිකයක්, මේ රටේ ඇති කලා කියන එක අපි කවුරුත් දන්නවා. රටේ ජනතාව සෑම දෙනාටම නමන්ගේ කැමැත්ත අනුව ආර්ථික අතින් දියුණු වීමට අවස්ථාව ලබා දෙන ආර්ථික ක්‍රමයක් ආරම්භ වුණා. ඒ ආර්ථික ක්‍රමයෙන් බලාපොරොත්තු වුණේ විශේෂයෙන්ම මේ රටේ අඩු ආදායමකින් ජීවත් වන නැත්නම් අඩු ආදායම් ලබන අයගේ ආර්ථිකය ප්‍රචවන් තරම් කඩිනමින් දියුණු කිරීමට අවශ්‍ය අඩිතාලමක් දැමීමයි. 1977 ඒ වැඩ පිළිවෙලේ මූලික පරමාර්ථය එයයි. විරුද්ධ පාර්ශ්වය වෙනුවෙන් අද කපා කළ නල්ලුර් ගරු මන්ත්‍රීතුමා (එම්. සිවසිනම්පරම් මහතා) විශේෂයෙන්ම ප්‍රකාශ කලා, අර අඩුම ආදායම් තත්ත්වය ඇති අය ගැන; සියයට 20 ක් ගැන. ඒ අඩුම ආදායම් කොටසට 1972 ලැබුණු ආදායම් තත්ත්වයත් 1978 ඒ අයට ලැබුණු ආදායම් තත්ත්වයත්

යන දෙක සංසන්දනය කර ඒ ආදායම් තත්ත්වයේ තුළ සුළු අඩු වීමක් තිබෙනවාය. කියා පුකාශ කළා. නමුත් මම හිතන විධියට ඒ තත්ත්වය 1982 වන විට වෙනස් වෙලා තිබෙන්නට පුළුවන්. ඒ පිළිබඳ සංඛ්‍යා ලේඛන තවම අපි ලඟ නැහැ. මහා බැංකුවේ සංඛ්‍යා ලේඛන අපට ලැබී නැහැ. බලාපොරොත්තු ව තත්ත්වය කෙතෙක් දුරට සාර්ථක වී තිබෙනවාදැයි කරුණු ඉදිරිපත් වී නැහැ. සමහර වෙලාවට ඒ කරුණු අපට දැන ගන්නට පුළුවන් වුණොත් 1977 න් පස්සේ 1982 වන විට කොතරම් දුරට ඒ තත්ත්වය වෙනස් වී තිබෙනවාදැයි අපට මැන ගන්නට පුළුවන් වෙයි. එදා 1977 දී ඒ ආර්ථික රටාව ආරම්භ කළේ බොහොම දිළිඳු ආර්ථිකයන් තුළින් ජීවිකාව ගෙන යන අයගේ ආර්ථික තත්ත්වය මූලික වශයෙන් දියුණු කිරීම පිණිසමයි කියන එක මම මේ අවස්ථාවේ දී පුකාශ කරනවා. 1977 ආරම්භ කළ ඒ ආර්ථික රටාවෙන් යැහෙන ප්‍රතිඵල ලැබීම නිසා දිළිඳු ආර්ථික තත්ත්වයක් සිටි සැහෙන පිරිසකට ආර්ථික දියුණුවක් ඇති කර ගැනීමට හැකි වී තිබෙන බවත් මම හිතන හැටියට මේ රටේ ජනතාව පිළිගෙන තිබෙනවා.

අපි කවුරුත් රක්ෂා ගැන කපා කරනවා. රක්ෂා වැඩි වීම ගැන කපා කරනවා. ආර්ථික දියුණුවක් ඇති වී තිබෙන නිසා තමයි, රක්ෂාවල් වැඩි වී තිබෙන්නේ. ආර්ථික දියුණුවක් ඇති නොවුණා නම් රක්ෂාවල් වැඩි වෙන්නේ නැහැ. වැඩ කරන්නට පුළුවන් හැම දෙනාටම වැඩක් කරන්නට අවස්ථාව තිබෙනවා නම්, ඒ අය වැඩක් කරනවා නම් තමයි යම්කිසි ආර්ථික දියුණුවක් ඇති වී තිබෙනවාය කියා අපට කියන්නට පුළුවන්.

එහෙම රක්ෂාවල් වැඩි නොවුණා නම්, මොනවා හරි වැඩක් කරලා යම්කිසි ආදායමක් ලබා ගන්නට පුළුවන් කමක් ඇති නොවුණා නම්, ඒ ආර්ථික ක්‍රමයෙන් සාර්ථක ප්‍රතිඵල නොලැබුණා නම් අවුරුදු පහකට ඉහත දී ආරම්භ කළ ආර්ථික ක්‍රමය අවුරුදු පහක්, පහමාරක් ගියාට පසුවත් ඉදිරියටම ගෙන යා යුතුය කියා මේ රටේ ජනතාවගෙන් වැඩි කොටසක් කැමැත්ත පුකාශ කරන්නේ නැහැ. එමනිසා පාර්ලිමේන්තුව තුළ අපි කොයි තරම් වාද විවාද කළත් රජයක් විසින් කරන පාලනයේ සාර්ථකත්වය මැන ගන්නට පුළුවන් මිණුම් දණ්ඩ තමයි, රටේ ජනතාව මහජන ඡන්දයකදී දෙන නින්දාව කියන එක අපි කවුරුත් අවිවාදයෙන් පිළි ගන්න ඕනෑ. එමනිසා ඒ නින්දාව ගැන කල්පනා කර බලන විට අපේ සමාජයේ සමහර කොටස්වලට මේ රටේ වැඩි ජනතාව දී තිබෙන නින්දාව කැමැත්තෙන් හෝ අකැමැත්තෙන් හෝ පිළිගන්නා සිදු වෙන්නවා. 1977 දී මේ රටේ ආරම්භ කළ ඒ අළුත් ආර්ථික රටාව තුළින් මේ රටේ ජනතාවගේ ආර්ථික ප්‍රශ්න විසදීමට ක්‍රමානුකූල ව ට පිළිවෙලක් ආරම්භ වී ඒ වැඩ පිළිවෙල තුළින් යම්කිසි විධියක ප්‍රතිඵල රාශියක් ජනතාවට ලැබී තිබෙන බවයි, එයින් පුකාශ වන්නේ.

එමනිසා ගරු මුදල් ඇමතිතුමා විසින් ඉදිරිපත් කර තිබෙන යෝජනා ගැන අපි මේ අවස්ථාවේ කල්පනා කර බලන්න ඕනෑ. මේ පියවරවල් සියල්ලක්ම ගෙන තිබෙන්නේ මේ රටේ ආර්ථික තත්ත්වය වැඩි වැඩියෙන් දියුණු කිරීම පිණිස කියන එක ඒවා ක්‍රමානුකූලව එකිනෙක ගෙන බලනවිට අපට පෙනී යනවා.

ඇත්තවශයෙන්ම අපි කවුරුත් පිළිගන්නවා රටක ආර්ථිකය දියුණු කරන්න නම්, රටේ නිෂ්පාදනය කරන්න පුළුවන් සෑම භාණ්ඩයක්ම—කෘෂිකාර්මික ද්‍රව්‍ය හෝ වේවා, කාර්මික භාණ්ඩයක් හෝ වේවා, අපනයනය කරන්න පුළුවන් කෘෂිකාර්මික ද්‍රව්‍ය හෝ වේවා—නිෂ්පාදනය කළයුතු බව. මේ සෑම දෙයක්ම වැඩි වැඩියෙන් නිෂ්පාදනය කරන්න පුළුවන් වුණොත් තමයි, රටක ආර්ථික තත්ත්වය දියුණු කරන්න පුළුවන්. එහෙම නම්, අපි බලන්න ඕනෑ මේ අපේ වැඩපිළිවෙල තුළ ඒ තත්ත්වය ඊළඟින් දියුණු කරන්න තවත් ගතයුතු ක්‍රියා මාර්ග මොනවාද කියා. ඒක තමයි, අපේ යුතුකම. ඒක තමයි, අප විසින් කළ යුතු වැඩ කොටස. ඒ තුළින් පමණයි, අපේ රටේ ආර්ථික තත්ත්වය ක්‍රමානුකූලව නගා සිටුවන්න පුළුවන්. අපි හැමදාම බලාපොරොත්තු වෙනවා නම්, අපට අවශ්‍ය භාණ්ඩ වලින්—ජනතාවගේ එදිනෙදා ජීවිතයට අවශ්‍ය භාණ්ඩ වලින්—වැඩි කොටසක් පිටරටින් ගෙන්වාගෙන ජීවත්වීමට, මා හිතන්නේ නැහැ අපට කවදාවත් ආර්ථික වශයෙන් දියුණුවක් ලබන්න පුළුවන් වෙයි කියා, ඒක කවදාවත් කරන්න පුළුවන් වෙන්නේ නැහැ.

සමහරවිට ගෙල් නිෂ්පාදනය කරන රටවලට විශාල වශයෙන් ගෙල් අපනයනය කර විශාල මුදලක් රැස්කර ගන්න පුළුවන් නිසා, අනික් භාණ්ඩ සියල්ලම පාහේ පිට රටින් ගෙන්වාගෙන රටේ ආර්ථිකයන් යැහෙන දියුණු තත්ත්වයකට ගෙන ඒමට පුළුවන් විය හැකියි. නමුත් අපේ රට වැනි රටකට ඒ වාගේ තත්ත්වයක් ලබාගන්න බැහැ, අපේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන සෑම දෙයක්ම අපි ක්‍රමානුකූලව වැඩි නොකළොත්. නිෂ්පාදනය ගැන කපා කරන විට, නිෂ්පාදනය දියුණු කිරීමට තවත් අවහිරතාවයන් තිබෙනවාද කියාත් අපි සොයා බැලිය යුතුයි. මොකද, අවහිරතාවයන් තිබෙනවා නම් අපි ඒවා මග හරවා ගත යුතු නිසයි. එමගින් පමණයි, අපට පුළුවන් නිෂ්පාදනය වැඩි කරන්න.

විශේෂයෙන් අපි බලමු, අපේ රටේ කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදන අංශය දිහා. අපි හැම දෙනාම අපේ රටේ යටගියාට දිහා බැලුවොත්, අපේ රටේ ඉතිහාසය දිහා බැලුවොත්, පෙනීයාම්, අපේ රටේ ආර්ථික දියුණුවක් ගැන ඉතිහාසයේ ලියවුණු සෑම අවස්ථාවකම, සෑම කාල සීමාවකම ඒ දියුණුව ලබා තිබෙන්නේ කෘෂිකාර්මික දියුණුවක් තුළින් නැතිනම් කෘෂිකාර්මික විප්ලවයක් තුළින් බව. එසේ නැතිව කාර්මික විප්ලව තුළින් නොවන බව අපට ඉතිහාසය පෙන්නුම් කර තිබෙනවා. ඒ නිසා ශ්‍රී ලංකාව නැවත වරක් ආර්ථික වශයෙන් දියුණුවක් ලබන විට අපට බොහොම ලෙහෙසියෙන් කියන්න පුළුවන් අනාවැකියක් තමයි, 'අපේ රට කෘෂි කාර්මික අතින් දියුණුවක් ලබා තිබෙනවාය' කියන එක. එහෙම නම් අපි කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනයන් තව තවත් වැඩි කරන්න ඕනෑ. අපේ ජනතාවගේ ආහාර ද්‍රව්‍ය සපයාගැනීම අවශ්‍යයි. එහෙත් කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනයන් වැඩි කළ යුත්තේ අපේ රටේ ජනතාවගේ ආහාර සඳහා පමණක් නොවෙයි; රටේ ජනතාවගේ තව තවත් ආහාර ලබා දී රටේ ආර්ථික තත්ත්වය දියුණුවීමටද උපයෝගී වන පරිදි ඒ කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනයන් ආනයන කිරීමටත් හැකි වන පරිදියි. අපි මේ ක්‍රම දෙකම කරන්න

[කේ. සී. එම්. සී. බණ්ඩාර මහතා]

බලන්න ඕනෑ, ඒ සඳහා ඒ කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනයන් කරන ගොවි ජනතාවට තව තවත් ආධාර ලබා දිය යුතුයි. පළමුවෙන් අපි බලන්න ඕනෑ, මේ රටේ කෘෂිකාර්මයේ යෙදී සිටින ගොවි ජනතාවට මුහුණ පාන්නට තිබෙන ප්‍රශ්න මොනවාද, ඒ කාර්යය සිසුයෙන් කරගෙන යන්න තිබෙන අවහිරතා මොනවාද කියා. ඒ වාගේම බලන්න ඕනෑ, ඒ අවහිරතා සහ ප්‍රශ්නවලට මුහුණ පාන්න සිද්ධ වන්නේ මොන අන්දමේ බෝග වගාවල යෙදී සිටින කොටස්වලටද කියා. මේ සෑම අංශයක් දෙසම බැලූ විට නොයෙකුත් අවහිරතා සහ ප්‍රශ්නවලට මුහුණ පාන්නේ, අක්කර බාගයක්, අක්කරයක්, අක්කර දෙකක් තුනක්, වැසීම වුණෙත් අක්කර 10 ක් පමණ වූ ඉඩම් ප්‍රමාණවල සුළු වශයෙන් බෝග වගා කරන සියයට 70 ක් 75 ක් පමණ වූ පිරිස බව.

ඔවුන්ට මුහුණ පාන්නට තිබෙන පළමුවෙනිම බාධකය තමයි, ගොවිතැන් කිරීමට අවශ්‍ය භාණ්ඩ ලබා ගැනීමට වියහියදම් නැතිකම. කොටින්ම කිව්වොත් තමන්ගේ අවශ්‍යතාවන් පිරිමසා ගැනීම සඳහා තමන්ට අවශ්‍ය වෙලාවට මුදල් හදල් ලබා ගැනීමට ඔවුන්ට අවස්ථාව නැහැ. සාමාන්‍යයෙන් කුඩා පැළෑන්තියේ ගොවින් සුළු අපනයන බෝග ගොවින්, ඒ වාගේම වෙනත් නොයෙක් පළතුරු සහ එළවළු වගා කරන අය දෙස බැලූවාම ඔවුන් මුහුණ පාන ලොකුම ප්‍රශ්නය තමයි, අවශ්‍ය වෙලාවට ණය මුදල් ලබා ගැනීමට පහසුකම් නොමැතිවීම.

අපේ රටේ බැංකුවලින් ගොවි ජනතාවට සැහෙන ප්‍රමාණයකට පහසුකම් සපයා දී තිබෙන බව අපි පිළි ගන්නවා. නමුත් අඩුපාඩුකම් රාශියක් තිබෙනවා. ඒ නිසා අදත් ඒ සියයට 70 ක් පමණ සංඛ්‍යාවෙන් විශාල පිරිසක් ගමේ ගොඩේ ප්‍රදේශයේ වෙළඳ මහත් වරුන්ට—ඒ අය නිෂ්පාදනය කරන බෝග මිළදී ගන්න වෙළඳ මහත්වරුන්ට—සැමදාම ණය වී සැම දාම ඒ තත්ත්වයේ ණයකාරයන් හැටියට ජීවත් වන විශාල පිරිසක් මේ රටේ ඉන්නවා. මේ තත්ත්වය නැති කරගන්නට බැරි වුනත් එය සිසුයෙන් අඩු කර ඔවුන්ට ආර්ථික සහනයක් ලබා දීමට අප කල්පනා කර බැලිය යුතුයි. එය ඉතාම අවශ්‍ය බව අප කවුරුන් මන්ත්‍රීවරුන් හැටියට පිළිගන්නවා ඇති.

එම නිසා අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමාට විශේෂ යෝජනාවක් කරන්නට මම කැමතියි. අපේ මේ බැංකු ක්‍රමය තුළින් විශාල වශයෙන් කර්මාන්ත දියුණුවට ණය දෙනවා. කර්මාන්ත කිවහම කර්මාන්ත රාශියක් තිබෙනවා, අද රටේ. ඒ වාගේම සංචාරක අංශය වැනි විශාල වශයෙන් සංවර්ධනය වී තිබෙන අංශවලට විශාල වශයෙන් වාණිජ බැංකුවලින් ණය ලැබෙනවා. බැංකුවලටත් බොහොම ලෙහෙසිසි ලොකු ව්‍යාපාරික යන්තෝ ණය ආපසු ලබාගැනීම. නමුත් මේ කුඩා ව්‍යාපාරිකයන් වන විශාල පිරිසට—මේ රටේ කෘෂිකාර් මික නිෂ්පාදනයන්හි යෙදෙන අයට—ණය දීම අත්ත වශයෙන්ම අමාරු කටයුත්තක්. ඒ නිසා ඒ ණය අය කර ගැනීමත් සමහර විට අමාරු ප්‍රශ්නයක් වී තිබෙනවා. පසුගිය කාල සීමාව තුළ අප කාගේත් අන් දැකීමයි එය. ණය දෙනවා වගේ නොවෙයි, ණය ආපසු අය කර ගැනීම බොහොම අමාරුයි. අප ඒ ණය අය

කර ගැනීමට බැරි විමට හේතු වී තිබෙන කරුණු දෙස බැලූවාම, එක අතකින් ආර්ථික අමාරුකම් නිසා ගොවි මහත්වරුන් ගත් ණය ආපසු ගෙවීමට කම්මැලි වෙන බව පෙනී යනවා. මේ රජය මැදිහත් වීමෙන් තමන්ට ලබා දෙන ණය මුදල් ආපසු ගෙවීම අවශ්‍ය නොවෙයි කියා කල්පනා කරන කොටසකුත් ඉන්නවා. අප ඒ හැම අංශයක් ගැනම සලකා බැලිය යුතුයි. ඒ වගේ එක එක අංශයේ අය එක එක අන්දමට කල්පනා කර ණය [බාධා කිරීම්]

ආනන්ද දසනායක මහතා (කොත්මලේ)
(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ආණ්ඩු කළමනාකරු—කොත්මලේ*)
(Mr. Ananda Dasanayake—Kotmale)
ණය කපා හරිනවා.

කේ. සී. එම්. සී. බණ්ඩාර මහතා
(*ශ්‍රී. ජේ. ඩී. ඊ. ඊ. ඩී. පණ්ඩාර*)
(Mr. K. D. M. C. Bandara)

නැ. නැ. ණය කපලා හරියන්නේ නැහැ. ණය කපලා කඩදාසිත් මනුෂ්‍යයන් දිගුකු කරන්නට බැහැ. [බාධා කිරීම්.] ඒ තමුන්නාන්සේලාගේ ප්‍රතිපත්තිය. තමුන්නාන්සේලා විරුද්ධ පාර්ලිමේන්තුවේ ඉන්නකොට කියනවා, 'ඔය ණය ගෙවන්න එපා, අප බලයට ආවොත් ණය කපා හරිනවා' කියලා. [බාධා කිරීම්] ඔව් ඒක කිව්වා. මම කියන්නම්. 1977 දී කිව්වා හොදට. කේ. බී. රත්නායක මහත්මයා, පාර්ලිමේන්තුවේ අද නොසිටියත් එදා වගකිවයුතු ඇමතිවරයෙක්. එතුමා රැස්වීම් නියලා කියා සිටියා, 'හය ඩිනට එපා. 65-70 තිබුණු ආණ්ඩුව කාලයේදී ගත් ණය ගෙවන්න අවශ්‍ය නැහැ; 1970 ජන්දයෙන් අප දිනවන්න; අප බලයට ආපුවාම 1970 දී ඔක්කොම ණය අහෝසි කරනවා' කිව්වා. නමුත් සත්‍යයක්වත් අහෝසි කර නැහැ. වගා ව්‍යාපාරයේ යෙදෙන ගොවි මහත්වරුන් දහස් ගණනක් මගේ ප්‍රදේශයේ ඉන්නවා. මෙයට මුළාවෙලා, ණය නොගෙවා ණයෙන් බර් වෙලා, ඒවාට පොලී වෙලා ගෙවා ගන්නට බැරිව, බොහොම අමාරු තත්ත්වයක අද ඒ අය සිටිනවා. දේශපාලන වශයෙන් ප්‍රයෝජනයක් ගන්න, ජන්දය පමණක් දිනා ගන්න බලන්නෙත්, ඒ අදහසින් ක්‍රියා කරමින් මේ රටේ ගොවි ජනතාවට කරපු හානිය ඔය විසියයි.

ආනන්ද දසනායක මහතා
(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ආණ්ඩු කළමනාකරු*)
(Mr. Ananda Dasanayake)
විසඳුම?

කේ. සී. එම්. සී. බණ්ඩාර මහතා
(*ශ්‍රී. ජේ. ඩී. ඊ. ඊ. ඩී. පණ්ඩාර*)
(Mr. K. D. M. C. Bandara)

විසඳුම මම පෙන්වන්නම්. මහජනතාව ගොවිජන තාව නොමග අරින්න අපි ලැහැස්ති නැහැ. තාවකාලික ප්‍රයෝජන බලාගෙන. අපි ලැහැස්තියි ගොවි ජනතාවට ඇත්ත කියන්න. ඇත්ත ප්‍රකාශ කර ජනතාවගේ ගිහ යෝගය ලබාගන්න අපි ලැස්තියි. මා තමුන්නාන්සේලාට මතක් කරගෙන ආවේ, මේ ණය දෙන ක්‍රම, විශේෂයෙන් අප දෙන ආධාර ක්‍රම—මේ රටේ සුළු කර්මාන්තවල, කෘෂිකාර්මික ව්‍යාපාරවල යෙදී සිටින අයට

මේ බැංකු ක්‍රමය තුළින් දෙන ණය ආධාර ක්‍රම ගැන නව තවත් කරුණු සොයා බැලිය යුතුයි, යන්නයි.

දැන් ප්‍රශ්නය වී තිබෙන්නේ දුන් ණය ආපසු අය කර ගැනීමට තිබෙන අමාරුකමයි. මම දැන් කතා කරමින් සිටියේ ඒ කාරණය ගැනයි. එවැනි අමාරු තත්ත්වයක් ඇති විටට හේතු වන කරුණු දෙකක් මම ප්‍රකාශ කළා. ඇත්ත වශයෙන්ම ආර්ථික වශයෙන් තිබෙන අමාරුකම නිසාම කලට වේලාවට, ක්‍රමානුකූලව ණය ගෙවා ගන්නට බැරි පිරිසක් ඉන්නවා. නමුත් කොටසක් අර වගේ නොමග යැවීම නිසා, ආණ්ඩු වෙන් ලබා ගත් ණය මුදල් නිසා ගෙවන්න ඕනෑ නැහැ නියත හැඟීම උඩ ණය ආපසු නොගෙවා සිටියා. ඒ විධියට අවුරුදු පතා ගත් ණය මුදල් ප්‍රමාණය නියම විධියට ආපසු නොගෙවීම නිසා ඒ උදවිය ආර්ථික වශයෙන් අමාරුවේ වැටුණා. අන්න ඒ නිසා මේ දෙන ණය මුදල් ක්‍රමානුකූලව ආපසු අයකර ගැනීමට යම් කිසි වැඩපිළිවෙලක් ඇති කරන්න ඕනෑ. ණයදීම බොහොම පහසුයි. නමුත් ණය අයකර ගැනීම බොහොම අමාරුයි. ඒ නිසා මේ අමාරු වැඩේ සාර්ථකව කර ගන්නට වැඩපිළිවෙලක් සකස් කර ගැනීම යෝග්‍ය බව මම මේ අවස්ථාවේ දී මතක් කරන්නට කැමතියි. එවැනි වැඩපිළිවෙලක් අපට ඉතාම අවශ්‍යයි. විශේෂයෙන්ම කෘෂිකාර්මික ක්ෂේත්‍ර ණය දෙන විට එම ණය දෙන ආයතන ඒ ණය ආපසු අය කර ගැනීම සඳහා මීට වඩා උනන්දු වෙන්න ඕනෑ. එය කරන්නෙ කොහොමද?

ඇත්ත වශයෙන්ම බැංකුවල වාර්ෂික ආදායම නැත් නම් ලාභය දෙස බලන විට වාර්ෂිකව විශාල ලාභයක් ලබන බව අපට පෙනෙනවා. සෑම අවුරුද්දක් අවසාන යේදීම විශාල ලාභයක් ලබා තිබෙන බව පෙනෙනවා. මේ ලාභ අඩු වෙන්නෙ නැහැ. ඒ ලාභ මුදල්වලින් සුළු කොටසක් යොදවා මේ රටේ කෘෂිකාර්මික කටයුතු වලට හෝ වෙනත් සුළු ව්‍යාපාරිකයන්ට හෝ යම්කිසි ණය මුදලක් දුන් අවස්ථාවේ සිට ඒ ණය පාවිච්චි කරන ක්‍රමය ගැන සොයා බලන්නට, ඒ ණය මුදල් නියම විධියට පාවිච්චි කරන්නට ඒ උදවියට ආධාර උපකාර කිරීමට යම්කිසි වැඩ පිළිවෙලක් බැංකු මගින් ම සකස් කළ යුතුයි. මේ රටේ උගත් තරුණ තරුණියන් කොතෙකුත් සිටිනවා. උපාධි ලබා ගත් අය, විශේෂයෙන්ම ආර්ථික උපාධි ලබා ගත් අය ඉන්නවා. මේ වැඩපිළිවෙලට ඒ උදවිය පාවිච්චි කරන්න පුළුවන්. දැන් පෞද්ගලික අංශයේ බැංකුවලින් ඒ වැඩපිළිවෙල ආරම්භ කර තිබෙනවා. රජයේ බැංකුවලින් මේ කටයුත්ත ක්‍රියාත්මක කරන්නට කියා මා ඉල්ලීමක් කරනවා. එවැනි වැඩපිළිවෙලක් ඇති කළ යුතුය කියා මම යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරනවා. මෙය ඉතාම අවශ්‍යයි.

අපි හැම දෙනෙක්ම කපා කරනවා මේ රටේ නිෂ්පාදන වැඩි කළ යුතුය කියා. එය කවුරුත් අවිවාදයෙන් පිළිගන්න දෙයක්. එසේ නිෂ්පාදන වැඩි කරන්නට නම්, මේ රටේ නිෂ්පාදන කටයුතුවල යෙදෙන පිරිස—ජනගහනයෙන් සියයට 65 ක්, 70 ක් පමණ වන පිරිසට—කෘෂිකර්මයේ හෝ වේවා, සුළු ව්‍යාපාරවල හෝ වේවා, වෙනත් ව්‍යාපාරවල හෝ වේවා යෙදෙන ඒ පිරිසට අපි ආධාර උපකාර කළ යුතුයි. අපේ බැංකුවලින් ආධාර කළ යුතුයි. මම යෝජනාවක් හැටියට ඉදිරිපත් කරන්න

කැමතියි, හැකි නම් කෘෂිකාර්මික සංවර්ධන බැංකුවක් අපේ රටේ ආරම්භ කරන්නට කියා. එහෙම බැංකුවක් ඇති කළොත් එය ඒ අංශය දියුණු කර ගැනීමට විශාල වශයෙන් ප්‍රයෝජනවත් වෙනවා. නමුත් ඒ හැම බැංකුවක් විසින්ම කළ යුතු දෙයක් නමයි, ඒ සුළු ව්‍යාපාරවල, කෘෂිකර්ම කටයුතුවල යෙදී සිටින උදවියත් සමග ජීවත් වෙමින් ඔවුන්ගේ ඒ කටයුතුවලට උදව් උපකාර කරමින්, උපදෙස් දෙමින් ඒ දෙන ණය මුදල් හරියට පාවිච්චි කරනවාද කියා සොයා බැලීමට වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කිරීම. දෙන ණය මුදල්වලින් උපරිම ප්‍රයෝජනයක් ලබා ගැනීමටත්, ඒ වගේම ණය මුදල් දෙන ආයතනවලට එම ණය මුදල් ආපසු ලබා ගැනීමටත් ඒ විධියේ විශේෂ වැඩපිළිවෙලක් ඇති කළ යුතුය, විශේෂ සේවකයින් පිරිසක් පත් කළ යුතුය කියන කාරණය මම මේ අවස්ථාවේදී යෝජනාවක් වශයෙන් ඉදිරිපත් කරනවා.

ගරු සභාපතිතුමනි, මේ අවස්ථාවේදී මා කියන්නට යන්නේ මේ රටේ වානිජ බැංකු විසින් ගත යුතු පියවරක් ; මෙපමණ කාලයක් ක්‍රියාත්මක නොකර තිබුණු පියවරක් ගැනයි. මා දන්නවා, ඉන්දියාවේ රජයේ බැංකුව ලෙදී ශ්‍රී ලංකාවේ—අනුරාධපුරයේ—ඥානවක් පිහිටුවා තිබෙන බව. දැන් ඒ බැංකුව මේ ක්‍රමය සුළු වශයෙන් ආරම්භ කරල තියෙනවා. ඒ උදවිය, අළුතින් පිටරටින් ආපු බැංකුවක් නිසා මේක පුළුල් වශයෙන් කරන්න විකක් බයයි. සුළු ගමක් අරගෙන, සුළු කොට සක් අරගෙන මේ ක්‍රමය ආරම්භ කරල තියෙනවා. මා දන්නවා, හැටන් නැෂනල් බැංකුව පෞද්ගලික බැංකුවක්. අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ මහවැලි එච්-5 ප්‍රදේශයේ ඒ ක්‍රමය ආරම්භ කරල තියෙනවා. උපාධි ලබා ගත් අය ගොවි ජනතාව සමග ජීවත් වෙමින් මේ අළුත් ක්‍රමය එහි ක්‍රියාත්මක කරනවා. එය බොහොම සාර්ථකයි. සෑම බැංකුවක්ම මේ ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක කළ යතුයි කියා මා යෝජනාවක් කරනවා. මේ රටේ විශාල වශයෙන් නිෂ්පාදනය කරන්න පුළුවන් සෑම භාණ්ඩයක්ම—කෘෂිකාර්මික හෝ වේවා, වෙන යම් භාණ්ඩයක් හෝ වේවා සුළු ව්‍යාපාරිකයන් විසින් මේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන සෑම භාණ්ඩයක්ම—වැඩි වැඩියෙන් නිෂ්පාදනය කරන්නට මේ ක්‍රමය ඉතාමත්ම ප්‍රයෝජනවත් වන නිසා මේ ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක කළ යුතුයි කියා මා යෝජනා කරනවා.

මන්ත්‍රීවරයෙක්
(அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(A Member)

එකවුන්ට එකක් අරින්න.

කේ. ඩී. එම්. සී. බණ්ඩාර මහතා
(திரு. கே. டி. எம். சி. பண்டார)
(Mr. K. D. M. C. Bandara)

ගරු සභාපතිතුමනි, මා හිතන්නේ නැහැ මේ රටේ සුළු නිෂ්පාදකයන්ට අත හින දීමක් නොකර අපි හැම දෙනා බලාපොරොත්තු වන නිෂ්පාදන තත්ත්වය වැඩි කරන්න අපට බලාපොරොත්තු වෙන්න පුළුවන් කියල. මොකද, අපේ රටේ විශාල ව්‍යාපාරිකයන් තුළින් භාණ්ඩ නිෂ්පාදනය බලාපොරොත්තු වෙන්න පුළුවන් යම්කිසි සීමිත ප්‍රමාණයකට පමණයි. ඒ ප්‍රමාණය ඉක්මවා සිසු නිෂ්පාදන

[කේ. ඩී. එච්. ඩී. බණ්ඩාර මහතා]
 යක් කරන්න නම් අර සුළු නිෂ්පාදකයින්ගේ ඒ අවශ්‍ය
 තාවත් පිරිමසාලිය යුතුයි. නිෂ්පාදනය ගැන කපා කරන
 විට අපේ රටේ නිෂ්පාදනවලින් ඉතාමත්ම දියුණු නොවූ
 ඉතා දුර්වල අංශයක් තමයි, අපි නිෂ්පාදනය කරල
 තියෙන දැනට නිෂ්පාදනය වෙන අතිරේක ආහාර බෝග
 නිෂ්පාදනය. අතිරේක ආහාර බෝග නිෂ්පාදනයන්
 ආහාරයන් හැටියට පාවිච්චි කිරීමට නවීන විද්‍යානුකූලව
 ඒවා සකස් කර ගත යුතුයි. මම එය ඉංග්‍රීසියෙන්
 කියන්නම් :

Food processing industry in this country : There is no
 food processing industry, a modern industry, that we
 can talk of. We produce a large quantity of subsidiary
 food crops. Even our staple food, rice, we have to
 improve its quality. We have improved it to some
 extent in the past, but still we have a long way to go.
 Therefore, food processing is a very important
 industry, and we have to develop it.

එහි සාමාන්‍ය අදහසක් මම කියන්නම් : නිෂ්පාදනය
 කිරීම පමණක් නොවෙයි, ඒ නිෂ්පාදනය වෙන ආහාර
 ක්‍රමානුකූලව සකස් කර, ආහාර හැටියට පරිභෝජනය
 කරන සෑම දෙනාටම එය ලෙහෙසියෙන් පරිභෝජනය
 කරන්නට, පිරිසිදු ආහාර ලබා ගැනීමට ඒ ක්‍රමය සකස්
 වෙන්නට ඕනෑ. අපරදිග දියුණු රටවලත්, ඒ වාගේම
 ආසියාතික සමහර රටවලත් ඒ තත්ත්වය හුඟක් දියුණු
 වෙලා තියෙනවා. ඒ තත්ත්වයට අපිත් මේ රටේ ඒ
 නිෂ්පාදන දියුණු කරන්නට ඕනෑ. විශේෂයෙන්ම දැන්
 අපි වී නිෂ්පාදනය නැත්නම් භාල් නිෂ්පාදනය ගැන
 සලකා බලමු. ඒ අතින් අපි දැන් ස්වයම් පෝෂිත
 තත්ත්වය කරා ගමන් කරනවා. එමනිසා තව අවුරුද්ද
 කින් දෙකකින් සමහර විට ලබන අවුරුද්දේදී වැඩි වන
 සහල් අපට පිටරට යවන්නට අවකාශය ලැබෙන්නට
 පුළුවනි. [බාධා කිරීමක්] යැව්වා. යවන්නත් ඕනෑ. පිට
 රටින් ගෙනෙන්නත් ඕනෑ. අපි යම් භාණ්ඩයක් පිටරට
 යවන්නට බලාපොරොත්තු වෙනවා නම් ඒ භාණ්ඩය
 බොහොම උසස් තත්ත්වයකින් තිබෙන්නට ඕනෑ. ඒ
 කියන්නේ හොඳ පිරිසිදු තත්ත්වයක තිබෙන්නට
 ඕනෑ. හොඳ මිලක් ලබා ගන්නට පුළුවන් වෙන්නේ
 එහෙම උසස් තත්ත්වයක තිබුණොත් පමණයි.

දැන් අතිරේක ආහාර බෝග නිෂ්පාදනය සීඝ්‍රයෙන්
 වැඩි වෙගෙන යනවා. මේ අතිරේක ආහාර බෝගවලින්
 සමහර ද්‍රව්‍ය අපට පිටරටවලට අපනයනය කරන්නට
 පුළුවනි. නමුත් ඒ ද්‍රව්‍ය දැනට තිබෙන තත්ත්වයෙන්
 අපනයනය කරන්නට බැහැ. අපි ඒවා ක්‍රමානුකූලව
 විද්‍යානුකූලව ආහාර වශයෙන් ගැනීමට පුළුවන් වන
 ආකාරයට සකස් කරන්නට ඕනෑ. නවීන ක්‍රමානුකූලව
 විද්‍යානුකූල තත්ත්වයෙන් ඒ ද්‍රව්‍ය සකස් කර පිටරට
 යැවීමට විධිවිධාන යොදන්නට ඕනෑ. එහෙම කළොත්
 ලෝක වෙළඳ පොළෙන්, නොයෙකුත් රටවලින් අපට ඒ
 ද්‍රව්‍යවලට වැඩි මිලක් ලබා ගන්නට පුළුවනි.

දැන් අපේ රටේ නිෂ්පාදනය කරනවා කමිස. ඒවා
 ගේම අපේ රටේ නිෂ්පාදනය කළ, ස්ත්‍රීන් විසින් අදිනු
 පළඳිනු ලබන නොයෙකුත් භාණ්ඩ ඇමෙරිකාවට යව
 නවා. එසේ ඒවා අපනයනය කරන්නේ ඒවා ඉස්තරම්
 තත්ත්වයකින් නිෂ්පාදනය කරන නිසයි. තරඟකාරී
 වෙළඳ පොලක ලෝකයේ නොයෙක් රටවලට ඒ ද්‍රව්‍යය
 වෙළඳාම් කරන්නට පුළුවන් වී තිබෙන්නේ ඒවා උසස්
 තත්ත්වයකින් සකස් කරන නිසයි. වෙළඳ ඇමතිතුමා
 ප්‍රකාශ කළා වාගේ අපේ රටේ නිෂ්පාදනය කළ ඇඳුම්
 පැළඳුම්වලට අද ඇමෙරිකානු වෙළඳ පොළේ හය වන
 ස්ථානය ලැබී තිබෙනවා. ඒ අංශයෙන් ඒ තරම් විශාල
 භාණ්ඩ ප්‍රමාණයක් අපේ රටෙන් ඒ රටට අපනයනය
 කරනවා. ඒවාගේම ඉදිරි කාල සීමාව තුළදී අපේ රටේ
 වී නිෂ්පාදනයත් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ඒ තත්ත්වයට තංවත්
 නට පුළුවනි. එහෙම නොකර අපේ රටේ වී නිෂ්පාදනය
 කරන ගොවි මහත්වරුන්ගේ, ඒ විශාල පිරිසගේ ආදායම්
 තත්ත්වය වැඩි කිරීමට කටයුතු කරන්නට අපට පුළුවන්
 කමක් ඇති වන්නේ නැහැ. එමනිසා ක්‍රම ක්‍රමයෙන්
 අපේ ආර්ථික දියුණුව ඇති කරගෙන එය නහවුරු කර
 ගෙන ඉදිරියට යන ගමන් අපේ භාණ්ඩ උසස් තත්ත්
 වයකින් නිෂ්පාදනය කරවීමේ වැඩ පිළිවෙල ගැනත්
 අවධානය යොමු කළ යුතු යයි මම යෝජනා කරනවා. එය
 ඉතාම අවශ්‍යයයි, රටක නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීමට නම්,
 මා සිතන හැටියට මේ සභාවේ සිටින අපි තමන්තාත්
 සේලා කවුරුත් ඒ කාරණය පිළිගන්නවා ඇති.

ඕනෑම නිෂ්පාදනයක් වැඩි කරන්නට නම් ඒ නිෂ්පාද
 නය කරන ජනතාවට වැඩි වැඩියෙන් ආදායමකුත් ලැබිය
 යුතුයි. එහෙම නැතිව නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීම අමාරුයි.
 අපි කොයි තරම් නිෂ්පාදනය කරන්නය කිව්වත් කොයි
 තරම් උපදෙස් දුන්නත් කොයි තරම් විද්‍යානුකූල මාර්ග
 පෙන්වා දුන්නත් නිෂ්පාදනවලට හොඳ මිලක් සාධාරණ
 මිලක් ලැබෙන්නේ නැත්නම් ඒ නිෂ්පාදනය කරන
 උදවිය නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීමට මැළි වෙනවා. ඒකට
 අපට හොඳ නිදර්ශන පෙන්නුම් කරන්නට පුළුවනි.
 සමහර අවුරුදුවල විශාල වශයෙන් යම් භෝගයක්
 නිෂ්පාදනය වුණොත් ඒ වාරයේදී ඒ ද්‍රව්‍යයෙහි මිල
 පහළටම බැස්සොත් ඊළඟ අවුරුද්දේ ඒ ද්‍රව්‍යය නිෂ්පාද
 නය අඩු වෙනවා ඇයි? ගොවි මහත්වරු මැළි වෙනවා
 ඒවා නිෂ්පාදනය කරන්නට. " ගිය අවුරුද්දේ අපි මේක
 නිෂ්පාදනය කලා. අපොයි. මිල බොහොම පහළටම
 වැටුණා, අපට ලැබුණු ආදායම වියදමටත් මදි වුණා "
 කියලා ගොවීන් කල්පනා කරනවා. වියළි කලාපයේ
 මත්ත්‍රීවරයෙකු වශයෙන් ඒ තත්ත්වය මම හොඳාකා
 රව දන්නවා. එම නිසා ක්‍රමානුකූලව මිනිසින් සදහන්
 කරන ලද එම වැඩ පිළිවෙල ක්‍රියාත්මක කළ යුතුයි.

සෑම භෝගයක්ම නිෂ්පාදනය කරන කොට, පාරිභෝ
 ගික අවශ්‍යතාව ගැන සොයා බලා, ඒවාගේම පිටරටවලට
 විකුණන්න පුළුවන්නම්, මොන තරම් ප්‍රමාණ
 යක් පුළුවන්ද කියන කාරණාව ගැන සොයා බලා
 ක්‍රමානුකූලව නිෂ්පාදනය කළොත් තමයි, ඒවා නිෂ්පා
 නය කරන ගොවි ජනතාවටත්, එයට සම්බන්ධ සෑම දෙනා
 ටත් සාධාරණ මුදලක්, සැහෙන තත්ත්වයක් ලබා
 දෙන්න පුළුවන් වෙන්නේ. එහෙම ක්‍රමානුකූලව මේ වැඩ

පිළිවෙළ, මේ රටට ගෙන නොගියොත්, අපේ ගොවි මහත්වරු ගොවිතැන් කරන්න මැළි වෙනවා. නිෂ්පාදනය වැඩි කරනවාය කියන එක සිග්‍රයෙන් ඇති කරන්න බැහැ. මතු වන පුස්තකවලට, ඇති වන අමාරුකම්වලට, පිළියම් යෙදීමට ක්‍රමානුකූල වැඩ පිළිවෙළක් සකස් කර ගැනීමෙන් තමයි, නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීමට පුළුවන් වෙන්නේ. නිෂ්පාදනය කිසියම් තත්ත්වයක් ඇති කර ගන්න පුළුවන් වෙන්නේ. එම නිසයි, නිෂ්පාදනය වැඩි කර ගැනීම සඳහා ඉහතමත් අවශ්‍ය දෙයක් හැටියට මම එවැනි යෝජනාවක් කරන්නේ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, පසුගිය අවුරුදු පහක කාලය තුළ අපේ රජය ආරම්භ කළ, විශේෂයෙන්ම රටේ දියුණුව සඳහා, අරමුභ කළ විශේෂ වැඩපිළිවෙළක් තමයි ග්‍රාමීය ඒකාබද්ධ සංවර්ධන වැඩ පිළිවෙළ. 1978 සිට රටේ දිස්ත්‍රික්ක කිපයකම ඒ වැඩපිළිවෙළ ආරම්භ කර අද දක්වාම වැඩ කටයුතු කර ගෙන එනවා. අවුරුදු ගණනාවක් තිස්සේ මේ රටේ කෘෂිකාර්මික දියුණුව ඇති කිරීමට, සාමාජික අවශ්‍යතාවන් සපුරාලීමට ඒ ඒ අමාත්‍යාංශ වෙන් වෙන් වශයෙන් කටයුතු කර ගෙන ගියා. විශේෂයෙන්ම වාරිමාර්ග කටයුතු සෞඛ්‍ය කටයුතු, අධ්‍යාපන කටයුතු මේ වාගේ වැඩ කටයුතු රාශියක්ම අමාත්‍යාංශ මගින් වෙන් වෙන් වශයෙන් කර ගෙන ගියා. නමුත් ඒ අන්දමට වැඩ කටයුතු කිරීමෙන් ඇති වන දියුණුව ප්‍රමාණවත් නොවන නිසා, ඒ දියුණුවට වැඩිපුර තල්ලු වක් දී, සිග්‍රයෙන් කර ගෙන යාමේ අදහසින් තමයි, දිස්ත්‍රික්ක මට්ටමින් කටයුතු කිරීමට ග්‍රාමීය ඒකාබද්ධ සංවර්ධන වැඩපිළිවෙළට රාශියක්ම ආරම්භ කර තිබෙන්නේ.

මම හිතන හැටියට දැනට දිස්ත්‍රික් අටක පමණ මේ වැඩ පිළිවෙළ ක්‍රියාත්මක වෙනවා. ඒ අතින් බලන විට දැනටමත් විශාල මුදලක් ඒ සඳහා වියදම් කර තිබෙනවා. ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ප්‍රකාශ කළ අන්දමට මේ වැඩ පිළිවෙළ සඳහා රුපියල් දස ලක්ෂ 2600 ක් පමණ වියදම් කිරීමට එතුමා යෝජනා කර තිබෙනවා. එයින් දස ලක්ෂ 500 ක් පමණ දැනටමත් මෙම ග්‍රාමීය ඒකාබද්ධ සංවර්ධන ක්‍රමයට වියදම් කර ඇති බව එතුමා ප්‍රකාශ කළා. එපමණක් නොවෙයි, අනාගතයේදී මෙම වැඩපිළිවෙළ තව තවත් පුළුල් කිරීමට, තව තවත් ව්‍යාප්ත කිරීමට කටයුතු අරම්භ කර තිබෙන බවත් එතුමා සඳහන් කළා. මෙම වැඩ පිළිවෙළින් මූලික වශයෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ ඒ ඒ දිස්ත්‍රික්වල ඇති ස්වභාවික සම්පත් ප්‍රයෝජනයට ගෙන එම දිස්ත්‍රික්කවල දියුණුවක් ඇති කිරීමයි.

විශේෂයෙන්ම වියලි කලාපය ගැන කල්පනාකර බැලූ විට, කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනයට අවශ්‍ය ජලය සපයා ගැනීමට කටයුතු කිරීමෙන් රටේ ආහාර නිෂ්පාදනයෙහි දියුණුවක්, එවැනි මූලික වැඩ පිළිවෙළක් තුළින්, ඇති කරන්න පුළුවනි. එම නිසා කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ, පුත්තලම් දිස්ත්‍රික්කයේ, බදුලු දිස්ත්‍රික්කයේ කොටසකත්, හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ, මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ හා අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයේත් ජලය සපයා ගැනීමේ වැඩ පිළිවෙළට ප්‍රමුඛත්වය ලැබෙනවායයි මම හිතනවා. ඒ අනුව වැඩි, ජල මාර්ග ප්‍රතිසංස්කරණය කිරීමේ කටයුතු වලට මූලිකත්වයක් ලැබෙනවා.

එපමණක් නොවෙයි. අධ්‍යාපන අවශ්‍යතාවන්, සෞඛ්‍ය අවශ්‍යතාවන් හා පාරවල් සකස් කර ගැනීමේ කටයුතු ආදී මූලික අවශ්‍යතාවන් සපුරා ගැනීමටත් මේ ඒකාබද්ධ ග්‍රාමීය සංවර්ධන වැඩපිළිවෙළ උපකාරී වෙනවා. ඒ වැඩ පිළිවෙළ මගින් බලාපොරොත්තු වන්නේ ඒ දිස්ත්‍රික්කයේ තැන්තම් ප්‍රදේශයේ සංවර්ධනය සිසුයෙන් ඇති කර ගන්නයි. ඒ අලුත් වැඩ පිළිවෙළ පසුගිය අවුරුදු පහ තුළ සාර්ථක අත්දැකීම් ක්‍රියාත්මක කර ගෙන ගියායයි මම කල්පනා කරනවා. එවැනි කටයුතු සඳහා අවශ්‍ය මුදල් සොයා ගන්න කොයි තරම් අමාරුකම් තිබුණත්, කොයි තරම් ආර්ථික දුෂ්කරතා තිබුණත් ඒ ඒකාබද්ධ ග්‍රාමීය සංවර්ධන වැඩපිළිවෙළට රජයේ ප්‍රමුඛත්වය ලැබී තිබෙන බවයි, එයින් අපට පෙනෙන්නේ.

මේ රටේ මුදල් තත්ත්වය, රජයේ ආදායම් තත්ත්වය ඉතාමත් දුර්වල බව අප කාටත් වැටහෙනවා, මේ අයවැය ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර තිබෙන සංඛ්‍යාලේඛන දිගා බැලූවම. අපේ රට තුළින් ලැබෙන්නේ බොහොම සීමා සහිත ආදායම් ප්‍රමාණයකයි. මේ ඒකාබද්ධ ග්‍රාමීය සංවර්ධන වැඩ පිළිවෙළට අවශ්‍ය මුදල් රට තුළින් වැඩි වැඩියෙන් සොයා ගන්නා අතර, ඒ සඳහා විදේශ ආධාරත් ලබා ගැනීමට රජය ක්‍රියා කරගෙන යනවා.

මෙවැනි අයවැය විවාදවලදී මේ කාරණය—ආර්ථික සංවර්ධනය සඳහා රජය කරගෙන යන වැඩ කොටස්— ගැන මේ රටේ ජනතාවට අවබෝධයක් ලැබෙන අන්දමට කරුණු ඉදිරිපත් කෙරෙනවා බොහොම අඩුයි. අයවැය විවාදවලදී බොහෝ විට සාකච්ඡා කෙරෙන්නේ මූලික කරුණු ගැනයි; වාද-විවාද කෙරෙන්නේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති ගැනයි. නමුත් ක්‍රියාත්මක වන එවැනි ආර්ථික ප්‍රතිපත්තියකින් ලැබෙන ප්‍රයෝජන ගැන මහජනයාට අවබෝධයක් ලබා දීමත් අපේ යුතුකමක් බව කල්පනා කරන්න ඕනා. රජය සෑම අවුරුද්දක් පාසාම මෙවැනි අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කරන්නේ ඒ අවුරුද්ද ඇතුළත් රජයේ කටයුතු පවත්වාගෙන යාමටත්, රටේ ආර්ථිකය දියුණු කිරීමටත්, රැකි-රක්ෂා සැපයීමටත්, අවශ්‍ය අනෙකුත් පහසුකම් හා සේවාවන් පවත්වා ගැනීමටත් බව මහජනතාවට අවබෝධ කර දීමත් අපේ යුතුකමක්.

එම නිසා මා කල්පනා කරනවා, මේ රටේ ආර්ථික දියුණුවට මේ ඒකාබද්ධ ග්‍රාමීය සංවර්ධන වැඩ පිළිවෙළ ඉතාමත් ප්‍රයෝජනවත් වෙනවාය කියා විශේෂයෙන් ආර්ථික අතින් නොදියුණු ප්‍රදේශවලට මේ වැඩ පිළිවෙළ ඉතාමත් ප්‍රයෝජනවත් වෙනවා; ප්‍රයෝජනවත් වී තිබෙනවා. එම නිසා ඒ වැඩපිළිවෙළින් ලැබෙන ප්‍රයෝජන ගැන ගැඹිලිව ඇති වන ආකාරයට ජනතාවට අවබෝධයක් ලබා දීම අපේ යුතුකමක් බව නැවතත් මතක් කරන්න කැමැතියි. ඒ නිසා මෙයට වියදම් කරන මුදල් තව තවත් වැඩි කරන්නට රජයට පුළුවන් නම් මෙය ඉහතමත්ම ප්‍රයෝජනවත් ඵලදායී වියදමක්ය කියා මම මේ අවස්ථාවේදී ප්‍රකාශ කරන්න කැමතියි.

නියෝජ්‍ය කාරක සභාපතිතුමා
(குழு உ.ப தலைவர் அவர்கள்)
(Mr. Deputy Chairman of Committees)
Order, please ! How much longer do you want to speak ?

කේ. ඩී. එම්. සී. බණ්ඩාර මහතා

(ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපතිවරයාගේ ජනාධිපතිවරයා)

(Mr. K. D. M. C. Bandara)

I will be winding up soon. I do not want to take much time.

නියෝජ්‍ය කාරක සභාපතිතුමා

(ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපතිවරයාගේ ජනාධිපතිවරයා)

(Mr. Deputy Chairman of Committees)

There are other speakers also.

කේ. ඩී. එම්. සී. බණ්ඩාර මහතා

(ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපතිවරයාගේ ජනාධිපතිවරයා)

(Mr. K. D. M. C. Bandara)

Then Sir, I will try to finish soon. I will always accommodate your request.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විරුද්ධ පාර්ලිමේන්තුවේ හැම විටම කෙරෙන විවේචනයක් තමයි, මම මුලින් කී අන්දමට, මේ රටේ ආදායම් අඩු කොටසේ ආදායම එන්ට එන්ටම අඩු වන අතර ඒ අයගේ සංඛ්‍යාව එන්ට එන්ටම වැඩි වෙනවාය කියන එක. ඒ වෝදනාව හැම විටම කරනවා. මම හිතන විධියට මේ අයවැය විවෘත තවදුරටත් පැවැත්වෙන විට හෙට අනිද්දා විරුද්ධ පාර්ලිමේන්තුව තව ගෙනහැර දක්වන කරුණක් වේවි, මේක ඒ එක්කම පසුගිය අවුරුදු හතර පහ අතුළත ඉදිරිපත් කළ කරුණක් තමයි, එවැනි තත්ත්වයක් මේ රටේ තිබියදී දුප්පත් පිරිස නව තවත් දුප්පත් වෙද්දී විවෘත ආර්ථිකයක් තුළින් අනවශ්‍ය, භාණ්ඩ නොයෙකුත් මාදිලියේ භාණ්ඩ අපි මේ රටට ගෙන්වනවා, ඒවායින් මේ රටේ ජනතාවට ප්‍රයෝජනයක් වෙන්නේ නැහැ, ඒ මගින් අපි සල්ලි නාස්ති කරනවා, විදේශ විනිමය තාස්ති කරන්න ඉඩ හරිනවා කියන එක. මේ වෝදනාව ඉදිරිපත් කරන අයගෙන් මම ප්‍රශ්නයක් අහන්න කැමතියි, පසුගිය අවුරුදු පහ ඇතුළත ඒ තරම් විශාල වශයෙන් අපේ රටේ ජනතාව දුප්පත් වුණ නම්, වැඩි පිරිස දුප්පත් වුණ නම්, එමෙන්ම දිවුරවත් භාණ්ඩ විශාල ප්‍රමාණයක් ශිෂ්‍ය වශයෙන් අපි මේ රටට ආනයනය කළා නම්, භාණ්ඩ විකුණ ගන්නට බැරි තත්ත්වයක් ඇති වෙන්නට ඕනෑ.

අපි භාණ්ඩ ආනයනය කළ එක ඇත්ත. එහෙත් ඒ තරම් විශාල වශයෙන් ආනයනය කළාය කියා අපි කියන්නේ නැහැ. 1977 ට කලින් තිබුණු බඩු ගිණකාරයේ වගේ නොවෙයි ඒ ගිණකාරී කරන්නට, ජනතාවගේ අවශ්‍යතාවය පිරිමසා ගන්නට, ඒ භාණ්ඩ ගෙන්වීමට අපි ඉඩ හැරියා, විවෘත ආර්ථිකයක් තුළින්. එහෙත් අපි දුප්පත් වුණ නම්, රටේ ජනතාව එන්න එන්නම දුප්පත් වුණ නම්, ඒ භාණ්ඩ විකුණන්නට බැරි තත්ත්වයක් ඇති වන්නට ඕනෑ. එහෙනම් ඒ භාණ්ඩ විකුණන්නේ නැතිව ගොඩගැසෙන්නට ඕනෑ විවෘත ආර්ථිකයක් ක්‍රියාත්මක වන රටක පිට රටින් මේ රටට බඩු ගෙන්වන වෙළඳ ව්‍යාපාරිකයෝ බැංකු වලින් ණය අරගෙන, බැංකුවලට පොළී ගෙවමින් ඒ භාණ්ඩ ස්ටෝරුවල ගොඩගසාගෙන තබා ගෙන ඉන්නට බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. පෞද්ගලික අංශයේ වෙළඳ ආයතන එහෙම කරන්නේ නැහැ.

එහෙම වුණ නම් අවුරුදු දෙකෙන් ඒ තත්ත්වය ඇණ ගිටිනවා. එහෙම වුණනම් මා හිතන්නේ අවුරුද්දෙන් දෙකෙන් ඒ වාගේ තත්ත්වයන් ඇත හිටින බවයි. නමුත් ඔය සුබෝපහෝගීය කියන භාණ්ඩ දෙස බැලූ විට ඒවා අද රටේ සාමාන්‍ය ජනතාව පාවිච්චි කරන භාණ්ඩ බවට පත් වී තිබෙනවා. මේ රටේ සමහර උදවිය කල්පනා කරනවා සුළු පිරිසකට පමණයි සමහර භාණ්ඩ පාවිච්චි කරන්න හොඳ කියා; අනික් අයට ඒවා පාවිච්චි කිරීම හොඳ නැහැ කියා.

උදාහරණයක් වශයෙන් එක් කාලයක් තිබුණා, අත් ඔර්ලෝසුවක් ගැනීම බොහෝම අමාරු කායරියක් හැටියට තිබුණු කාලයක්. හොරකඩෙන් තමයි 1977 ට ඉස්සෙල්ල ඔර්ලෝසුවක් ගත්තේ. ඔර්ලෝසු ඔක්කොම ආවෙ හොර කඩෙට. නමුත් ඒ ඔර්ලෝසු ඔක්කොම බොහෝම ගණන් දීලා ගන්නා. කවුද ඒ ඔර්ලෝසු අරගෙන බැන්දේ? බොහෝම සුළු පිරිසයි. ඒ කියන්නේ හොර කඩෙන් බඩු ගන්න පුළුවන්කම තිබුණ සල්ලි තිබුණ සුළු පිරිස. නමුත් මේ රටේ සිටියා ඔර්ලෝසුවක් පාවිච්චි කරන්න ආශාවෙන් සිටි අය; හොඳ රූපි එකක් අදින්න ආශාවෙන් සිටි අය; හොඳ සරමක් අදින්න ආශාවෙන් සිටි අය; හොඳ මේස බැනියමක් අදින්න ආශාවෙන් සිටි අය; වෙනෙකක් තබා හොඳ අමුඩ ලේන්සුවක් අදින්න ආශාවෙන් සිටි අය, නමුත් ඒ අයට අවස්ථාවක් තිබුණේ නැහැ.

ඒ නිසා ඒ තත්ත්වය නැති කරන්න විවෘත ආර්ථිකයක් තුළින් මේ රටට ඒ භාණ්ඩ ගෙන්වනවා. ඒ භාණ්ඩ විකුණුණා. තවමත් විකිණෙනවා. ඒවා කටදාවත් ගබඩාවක අවුරුදු ගණනක් පල් වුණේ නැහැ. ඒවා රටේ හැම තැනකම බෙදිල ගියා. ඒ නිසා මෙසේ විවේචනයක් කරන විරුද්ධ පාක්ෂිකයන්ගෙන් මම එක් කාරණයක් අහන්න කැමතියි. ඒ විරුද්ධ පාක්ෂිකයන්—වැඩි හරියක් ඉන්නේ පාර්ලිමේන්තුවෙන් පිට— නොයෙක් තැන්වලට ගිහින්, නොයෙක් ආයතනවලට ගිහින් ඒ ආයතනවල සිටින අය ඉන්නත් කරගෙන, නොයෙක් අධ්‍යාපන ආයතනවලට ගිහින් ඒ අයතන වල සිටින අය ඉන්නේ කරගෙන ඒ අයට වැරදි අවබෝධ දීලා ඒ අය නොමග යවා ඒ ආයතන තුළින් ජන මතයක් ඇති කරන්න මාන බලනවා. එදත් බැලුවා; අදත් බලනවා.

මම අහන්න කැමතියි මා ඒ ප්‍රකාශ කළ භාණ්ඩ අද පරිහරණය කරන්නේ ඔය විරුද්ධ පක්ෂය කියන පොහොසත් සුළු පිරිසක් පමණද, එසේ නැතිව මේ රටේ සැහෙන විශාල සංඛ්‍යාවක් ඒවා පරිහරණය කරනවාද කියා. මම කියන්නේ නැහැ, සියයට සිය දෙනෙක්ම ඒවා පරිහරණය කරනවාය කියා. අලුත් භාණ්ඩ ගන්න බැරි සුළු පිරිසක් සිටින බව මම පිළිගන්නවා. නමුත් විශාල පිරිසක් අද ඒ සුබෝපහෝගීය කියන භාණ්ඩ පරිහරණය කරනවා; පහසුවෙන් ලබාගෙන පරිහරණය කරනවා.

මෙය පසුගිය අවුරුදු පහ තුළම අප වෙත එල්ල කළ වෝදනාවක්. එල්ල කරමින් මේ උදවිය කිව්වා, මේ භාණ්ඩ මේ රටට ගෙන්වන එපාය, මේ භාණ්ඩ මේ රටට අවශ්‍ය නැහැ කියා; මේ රටේ නිෂ්පාදනය කරගන්න

පුළුවන් භාණ්ඩ පමණක් මේ රටේ මහජනතාවගේ පාවිච්චිය සඳහා දෙත්තය කියා, ඒ තත්ත්වය අවුරුදු 20ක්, 25 ක් කලා, නොයෙක් ක්‍රමවලින් අත්හදා බැලුවා, නමුත් ඒ ක්‍රම මහජනතාවට එපා වුණා; තිත්ත වුණා, එසේ තිත්තවෙලා තමයි, 1977 දී ඒ තත්ත්වය වෙනස් කරන්න මහජනතාව තීරණයක් ගත්තේ, අද මහජනතාව ඒ අලුත් ක්‍රමය ඉතා හොඳින් භුක්ති විඳිනවා.

ගරු සභාපතිතුමනි, අපට තවමත් පෙනෙන්නේ නැහැ, මහජනතාව මේ අලුත් ක්‍රමය ප්‍රතිකෝප කරන්න අදහස් කරනවාය කියා, අමාරුකම් තිබුණත් මහජනතාව මේ ක්‍රමයට කැමතියි. ෆ්‍රේකයේ සෑම පුද්ගලයෙක්ම කැමතියි, හොඳ දෙයක් පාවිච්චි කරන්න, හොඳ දෙයක් දකින්න ලැබුණ විට කොහෙම හෝ මුදල් හම්බ කර ගෙන ඒ හොඳ අලුත් දේ පාවිච්චි කරන්න මාගීයක් සකස් කරගන්න මහත්සි ගන්නවා. නමුත් ඒ යාලෙ සල්ලිත් නැහැ; බඩුත් නැහැ; යම් හෙයකින් සල්ලි තිබුණත් ගන්න බඩු තිබුණේ නැහැ.

පෝලිම් යුගය දැන් යල් පැන ගිය කපා. අතික් කාරණය මොන ආණ්ඩු ආවත් රටක් දියුණු කරන්න බැහැ, වැඩ කරන ජනතාවට අවශ්‍ය බඩු ලබාගැනීමට, වැඩ කරන ජනතාවට අවශ්‍ය මුදල් ලබා ගැනීමට, බඩුත් මිනූ පිළිවෙලට බඩු ලබා ගැනීමට රටක් තුළ අවකාශයක් නැත්නම් සෑම දෙයක්ම සීමා කරලා, සමාජයේ කොටස් ඇති කරලා, පාලකයන්ට එක තත්ත්වයකුත් සේවකයන්ට තව තත්ත්වයකුත් ඇති කරලා, හොඳ දේ පාලකයන්ට පමණක් සීමා කොට සාමාන්‍යයෙන් ජීවත් වන්නට ප්‍රමාණවත් දේ සේවකයන්ට වෙන් කරලා ඒ තත්ත්වය දිගින් දිගටම ගෙන යන්නට ගියොත් රටක් දියුණු කරන්නට බැහැ, ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, හැබැයි, එහෙම තත්ත්වයක් ඇති කරලා තුට්ටුවේ, බඩිනෙත්තුවේ බලයෙන් නම් රටක පාලනය ගෙන යන්නට පුළුවන්, එයින් අපට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය වැඩි කලක් ගෙන යන්න හම්බ වෙන්නේ නැහැ.

එම නිසා ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, අපි සෑම අවස්ථාවකම බලන්නට මිනූ මේ රට ආර්ථික වශයෙන් දියුණු කරන්න, මේ ක්‍රමය තව තවත් ඉදිරියට ගෙන යන්න අවශ්‍ය පියවරවල් මොනවාද කියා සොයා බලන එකයි. එසේ සොයා බලා ඒ අවශ්‍ය පියවරවල් ක්‍රියාත්මක කරන එකයි. එහෙම තැනිව යම් පිරිසක් සාධාරණ විවේචනයන්ගෙන් තොරව, විවේචනය කළ යුතු නිසා විවේචනය කරමින් මේ රටේ ජීවත් වෙනවා නම් ඒ උදවිය තුළ කිසිම අවස්ථාවක මේ රටේ දියුණු වක් ඇති වෙනවා දැකීමේ බලාපොරොත්තුවක් නැති බව ප්‍රකාශ කරන්නට මිනූ. ඒ උදවියගේ බලාපොරොත්තුව රටේ දියුණුව නොවෙයි. තමන්ගේ දියුණුව, තමන්ගේ බලය තහවුරු කර ගැනීම විනා පොදු යහපත, පොදු දියුණුව ගැන අපේක්ෂාවෙන් ඒ උදවිය තුළ නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමාගේ අණ පරිදි මම මේ අවස්ථාවේදී මීට වඩා කාලය ගන්නට බලාපොරොත්තුවෙන්නේ නැහැ. ශ්‍රීමත් ජේ. ආර්. ජයවර්ධන ගරු ජනාධිපතිතුමාගේ රජයේ හය හැති අයවැය ලේඛනය

මේ රටේ ජනතාවගේ අනාගත අභිවෘද්ධිය ඇති කරන්නා වූ එකම මාර්ගයයි කියා මම හිතනවා, මම හිතන විධියට අපට එය කර ගන්නට පුළුවන් වෙනත් ක්‍රමයක් නැහැ. විවේචනය කරනවා, හැරෙන්නට වෙනත් ක්‍රමයක් යෝජනා කරලත් නැහැ. එහෙම අපට පිළිගන්නට පුළුවන් ක්‍රමයක් ඉදිරිපත් කරන්නට යම්කිසි පුද්ගලයෙකුට හෝ කොටසකට හෝ පක්ෂයකට හෝ පුළුවන් නම් සමහර විට අපේ රජය වුණත් ඒක පිළිගන්න ලැස්තියි. හොඳ වැඩක් නම් අපි කවුරුත් එය පිළිගන්නවා, එහෙම යෝජනාවල් ඉදිරිපත් නොවන්නේ විවේචනය කරන අය තුළ එහෙම යෝජනාවල් ඉදිරිපත් කරන්න තරම් එක්කෝ බලාපොරොත්තුවක් නැතිකම, එහෙම නැත්නම් ශක්තිය නැතිකම නිසා වෙන්ත මිනූ. එයින් ඒත්තු යන එකම කරුණ නම් මේ රටේ අනාගත දියුණුව ඇති කරන්න පුළුවන් එකම මාගීය අපි යන මාගීය නැත්නම් මේ ආර්ථික රටාව බවයි. එම නිසා මා ඉතා සන්තෝෂයෙන් අපේ රජයේ හයවැනි අයවැය ලේඛනය අනුමත කරන අතර මේ තුළින් අපේ රටේ ජනතාවගේ අනාගත සෞභාග්‍යය උදා වේවැයි ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

නියෝජ්‍ය කාරක සභාපතිතුමා
(சுறு உப தலைவர் அவர்கள்)
(Mr. Deputy Chairman of Committees)

Order, please! The Sitting is suspended till 4.30 p.m.

4.30 ට අනුකූලව නැවතාලීම අත්සිටුවන ලදීත් අ. හ. 4.30 ව නැවත පවත්වන ලදී.
அதன்படி அமர்வு 4.30 மணிவரை இடை நிறுத்தப்பட்டது, பின்னும் ஆரம்பமாயிற்று.
Sitting accordingly suspended till 4.30 p.m. and then resumed.

අ. හ. 4.30
දයාරත්න වලගම්බාහු මහතා (මිහින්තලේ)
(திரு. தயாரத்ன வலகம்பாறு—மிறிந்தலை)
(Mr. Dayaratne Walagambahu—Mihintale)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, අපේ ආණ්ඩුවේ හය වැනි අයවැය යෝජනාව සම්බන්ධව මබතුමාගේ පෙම් බර, පින්බර මුහුණ බල ගෙන කපා, කරන්න ලැබීම වාසනාවක් කොට මම සලකනවා.

පස් වතාවක් එක දිගටම අයවැය යෝජනා ඉදිරිපත් කරමින් වාතීවක් පිහිටෙව් ගරු මුදල් ඇමතිතුමා, මේ හයවන වාරයෙන් ඉතාමත් දක්ෂ ලෙස, ජනතාවගේ සංවර්ධන අංශය දිනා බලාගෙන අයවැයක් ඉදිරිපත් කරන්නට සමත්වීම මා හිතන හැටියට විරුද්ධව දීත් අපේක්ෂා නොකළ තත්ත්වයක් හැටියට සලකන්න පුළුවන්. ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, එතුමාගේ අය වැය යෝජනාවලින් මේ රටේ වැඩ කරන පංතියට සාමාන්‍ය වශයෙන් හෝ සුළු වශයෙන් හෝ රුපියල් සියයක වැටුප් වඩිකයක් දීමත්, මේ රටේ ගෙවී කම් කරන ජනතාව වෙනුවෙන් වි බුසලක මිල රුපියල් පහකින් වැඩි කිරීමත්, ඒ වගේම මේ රටේ ප්‍රධාන ආර්ථික වැවිලි වූ තේ හා රබර්වලට සහනාධාරය වැඩි කිරීමත්, අළුතින් සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම ආරම්භ නොකලත් දැනටමත් ආරම්භ කර ඇති ප්‍රධානතම ඒවායේම

[දයරත්න වළඹේඛන මහතා]

විශාල වූ සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම නොකඩවා, පවත්වා ගෙන යාමට මේ සලසා තිබීමත් අපි ඉතා අගේකොට සැලකිය යුතුව තිබෙනවා.

ජීවන වියදම දිනෙන් දිනම වැඩිවීම මේ රටට පමණක් නොව මුළු ලෝකයටම පොදු ප්‍රශ්නයක්. වැඩිවන ජීවන බරට මුහුණ දෙන්නට තරම් තමන්ගේ වෙනත ප්‍රමාණවත් නොවන බව රජයක් වශයෙන් අපිත්, වැඩ කරන පංතියත් පිළිගෙන තිබෙනවා. නමුත් මේ වැඩි වන ජීවන බර එදිනෙදා ජීවන තත්ත්වයට මුහුණ දීමට හැකිවන පරිදි සකසාලීම සඳහා යම් යම් උපක්‍රමයුළු ක්‍රියාමාර්ගී අයවැය තුළින් විදහා දක්වා තිබෙනවා. එය වැඩ කරන පංතියේත්, ගොවි කම්කරු ජනතාවගේත් වාසනාවක් බව මට කියන්න පුළුවන්.

නිදහස් ආර්ථික ක්‍රමයක් තුළින් තමන්ගේ ආර්ථිකය දියුණු කර ගන්නවා විනා රජයේ හෝ රජයට සම්බන්ධ හෝ පෞද්ගලික අංශයේ හෝ රැකියාවක් කොට—මුළු ලෝකයේම ඇති වී තිබෙන ආර්ථික අර්බුදය දෙස බලන විට—තම තමන්ගේ එදිනෙදා ජීවන රටාව සකස් කර ගන්නට පුළුවන් කමක් නැති බව මේ මුදල් ඇමතිතුමාගේ දේශනයෙන් මේ රටේ ජනතාවට මනාව ස්පුට වුණා; මනාව පැහැදිලි වුණා. එය ඉතාම වැදගත් කරුණක් හැටියට සාකච්ඡා කළ හැකියයි මම හිතනවා. අද මුළු ලෝකයේම ඇති වී තිබෙන ආර්ථික අර්බුදය නිසා අපේ රට පත් වී තිබෙන තත්ත්වය දෙස බැලුවාම, සාමාන්‍ය කම්කරුවාගේ සිට ඉහළ පන්තියේ නිලධාරියා දක්වා කල්පනා කර බැලුවාම, එදිනෙදා සාමාන්‍ය මට්ටමින් ජීවත් වීම සඳහා අවම වැටුප රුපියල් දාහක්වත් විය යුතුය යන්න අපි කම්කරු පන්ති වශයෙන් කල්පනා කර තිබෙන නිසාත් එය රජයට උසුලන්න බැරි බරක් බව ඒත්තු ගෙන නිසාත් මේ රටේ වැඩ කරන කම්කරු පන්තිය වෙනුවෙන් මම රජයේ අවධානය යොමු කිරීම සඳහා යෝජනා කීපයක් ඉදිරිපත් කරන්නට කල්පනා කරනවා.

විශේෂයෙන්ම රැකියා විරහිතභාවය නැති කිරීම අපේ අග වැය යෝජනාවල පරමාර්ථය වනවාක් මෙන්ම එය රජයේ ප්‍රධාන අරමුණ වන නිසාත් 1977 න් පසු අපි රැකියා බැංකුව යළි ක්‍රියාත්මක නොකළ නිසාත් එද සිට මේ දක්වා රැකියා කිරීමේ වයස් ප්‍රමාණයට පත් වී සිටින මේ රටේ තරුණ පරපුර වෙනුවෙන් මේ අය වැය තුළින් දක්වා තිබෙන නිදහස් ආර්ථික ක්‍රමය සකස් කර දීමත් ඒ සම්බන්ධ පැහැදිලි ප්‍රතිපත්තියක් සකස් කොට “දක්ෂයට සුදුස්සාට සුදුසු තැන” යන ප්‍රතිපත්තිය අනුව ඉතාමත් සාධාරණ වූත් අපසැපාත වූත් හැකියා ක්‍රමයක්, ව්‍යුහයක් ඇති කිරීමත් රජය විසින් ඉක්මණින් කළ යුතු බව අපේ අදහසයි. මා එසේ කියන්නේ මේ අය වැය තුළින් එන නිදහස් ආර්ථික ක්‍රමය අනුව සකස් වීමට රජයේ හෝ වෙනත් ආයතනවල රැකියා කරන පුද්ගලයන්ට අමාරු වීම නිසයි, ඔවුන් එක්තරා කාල සීමාවක් තම ආයතනයේ සේවය කිරීමට බැඳී සිටින නිසා.

රැකියා නොකරන අයට අලුත් ක්‍රමයක් මේ තුළින් පෙන්වා දීමට අපේ රජය ප්‍රතිපත්තියක් විදහා දක්වා තිබෙනවා. මේ රටේ නොයෙකුත් බැංකු මාර්ගයෙන්,

නොයෙකුත් දෙපාර්තමේන්තු හා සංස්ථා මාර්ගයෙන් අලුත් රැකියා ඇති කිරීමේ, නිෂ්පාදනය කිරීමේ, උත්පාදනය කිරීමේ කටයුතු කරගෙන ගියා. නමුත් සතියකට වරක් අප ලඟට එන දහස් ගණනක් තරුණ තරුණියන් දෙස බැලුවාම, ඔවුන් වෙනුවෙන් රැකියා සැපයීමේ පැහැදිලි මාර්ගයක්, ප්‍රතිපත්තියක් සකස් කිරීම කාලෝචිත බව අපේ වැටහීමයි.

තේ, පොල්, රබර් වාගේ ආර්ථික වැවිලිවලට හොඳ සහනාධාරයක් ලැබෙනවා. මේ රටේ වී ගොවිතැනට සහ අතිරේක බෝග වගාවලටත් මේ වාගේ සහනාධාර ක්‍රමයක් දීම ඉතාමත් උචිත බව අපි මීට ප්‍රථමත් කියා තිබෙනවා. නොයෙක් අතිරේක බෝග—සෝයා බෝංචි, කඩපි, මුංආට, උඳු වාගේ දේවල්, තල, අඹ වාගේ දේවල්, එණු, මිරිස් වාගේ දේවල්—මේ රටේ හොඳින් වැවෙන බව අපි නොයෙක් අවස්ථාවල රජයට පෙන්වා දී තිබෙනවා. මේ ගරු සභාවේදී ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා.

අපි මහවැලිය ක්‍රියාත්මක කිරීමෙන් සහ අපේ ප්‍රධාන වාරිමාර්ග යෝජනා ක්‍රම ක්‍රියාත්මක කිරීමෙන් වී වගාව වැඩි දියුණු කිරීමේ සංවර්ධන මාර්ගයක් පෙන්වා දී තිබෙන අතර, එහි සාර්ථක භාවය අද ජනතාවගේ ඇස් පතා පිට පෙනෙන්නට තිබෙනවා. විශේෂයෙන්ම අතිරේක බෝග වගාවෙන්—සෝයා බෝංචි ආදිය වගා කිරීමෙන්—මේ මාස කන්නයේ පමණක් එක් අක්කරයකට රුපියල් 7,000 ත් 10,000 ත් අතර ආදායමක් ලබා ගන්නට වියළි කලාපයේ ප්‍රදේශවල තරුණ තරුණියන්ට සහ ජනතාවට පුළුවන් කමක් ලැබීම හොඳ අතාගතයක පෙර නිමිත්තක්. තේවලට, රබර්වලට ආධාර දෙනවා වාගේ එක් පවුලක්, එක් තරුණයෙක්, එක් තරුණියක් ආදී වශයෙන් රැගෙන ඔහුට හෝ ඇයට රැකියාවක් වෙනුවට ආපහු නොගන්න එක්තරා මුදලක් දෙන්නට පුළුවන් නම් ඉතා වැදගත්. රැකියාවක් වෙනුවට එක් තරුණයෙකුට, එක් පවුලකට ආපහු නොගන්න මුදලක් දෙන්නට පුළුවන් නම්, ආණ්ඩුවේ රැකියාවක් වෙනුවෙන් අවුරුදු 20 ක් 25 ක් කාලය සඳහාත් විශ්‍රාම ලබා සිටින කාලය සඳහාත් ඔහුට ගෙවන්නට වන මුදල ගැන කල්පනා කලාම ඒ දෙන මුදල මා හිතන හැටියට එයින් සියයෙන් පංගුවක්වත් වත්තේ නැහැ. මෙන් න ඉඩමක්; මෙන් න බැංකු ක්‍රමය; මෙන් න වගා කරන ක්‍රම. ඒ සඳහා අපට දෙපාර්තමේන්තු සම්බන්ධ කරගන්න පුළුවන්. කෘෂි සංවර්ධන අධිකාරිය, වාරිමාර්ග අංශය, ජල සම්පත් මණ්ඩලය, තරුණ සේවා සභාව වැනි ආයතන මේ කටයුත්තට සම්බන්ධ කර ගන්නට පුළුවන්. ආදායම ඔප්පු කර තිබෙන නිසා, නළු ළිං ව්‍යාපාරය තුළින් අතිරේක බෝග වගා කරන්නට තරුණයන් කැමැත්තෙන් සිටින බව අපට අද පෙනී ගොස් තිබෙනවා. එයින් රජයට ලොකු සහනයක් ඇති වෙයි. විශේෂයෙන් මත්ත්‍රිකුමන්ලාට සහනයක් ඇති වෙයි. සතියකට වරක් මත්ත්‍රිකුමන්ලා හමුවන්න එන දහස් ගණනක් සෙනෙ අතුරෙන්, සියයට 90 ක් එන්නේ රැකියාවක් සොයාගෙන. අපට දැන් ඒ අයට කියන්නට දෙයක් නැති තත්වයකට පත් වෙලා, හයානක දෙයක්. තරුණ පෙළ ආණ්ඩුවේ රැකියාම හොයනවා යයි මා හිතන්නේ නැහැ. එම අය දෙස බැලුවාම ආණ්ඩුවේ රැකියා සොයන අය ඉන්නේ සියයට 10 දෙනෙක්, 15 දෙනෙක් පමණයි. අනෙක් හැම කෙනෙකුටම මා කී විදියට එක් මුදලක් එක පාරට දීලා, ඉඩමක් දීලා, එසේ

නැතිනම් පොඩි කර්මාන්තයක් ආරම්භ කරන්නට ක්‍රමයක් සකස් කර දීමට කටයුතු කළොත් ඒ මුදල යොදවලා ස්වයං රැකියාවක් ආරම්භ කරන්නට ඒ අයට පුළුවනි. එසේ ක්‍රමයක් ඇති කළොත්, තරුණ පෙළෙන් සියයට 85 ක්ම එයට කැමති වන බව සිතිය හැකියි.

ඊළඟට, කර්මාන්ත ශාලා විවෘත කිරීම. නිදහස් වෙළඳ කලාපයෙන් රැකියාවල් ලැබෙන්නේ ඒ වෙළඳ කලාපය අවට අයට පමණයි. වරායේ රැකියා ලැබෙන්නේ වරාය අවට ස්ථානවල අයට පමණයි. ඒවාගේම වතු වල රැකියා ලැබෙන්නේ වතු අවට ප්‍රදේශවල අයට පමණයි. කර්මාන්ත ශාලාවල රැකියාවල් ලැබෙන්නේ ඒ කර්මාන්ත ශාලා තිබෙන ප්‍රදේශවල අයට පමණයි. අපි ඒක පිලිගන්නවා. එසේ නම්, කර්මාන්ත ශාලා වැනි රැකියා සැපයීමේ ස්ථාන දිස්ත්‍රික් මට්ටමට ඇති කිරීම හොඳ බව පෙන්වා දෙන අතර ඒ තුළින් අතිකුත් දිස්ත්‍රික්කවල හිරවී සිටින තරුණ පෙළටත් සුළුවෙන් හෝ රැකියා සහනයක් ලබා ගැනීමට අවස්ථාව සැලසෙන බව කිවයුතුව තිබෙනවා. ඒවාගේම මේ රජයේ වැඩ පිළිවෙල මේ රටේ ජනතාව නිදහස් ආර්ථික ක්‍රමය තුළින් අනුමත කර තිබෙනවා. නිදහස් ආර්ථික ක්‍රමය තුළින් නිදහස්ව ස්වේච්ච තමන්ගේ ආර්ථිකය සකස් කර ගන්නට නම් ඒ සම්බන්ධයෙන් දැනට ඇතිවී තිබෙන අසහනකාරී තත්ත්වය ගැන කල්පනා කර බලා, මා කී ආකාරයට එක් එක් පුද්ගලයාගේ අභිමතය, කැමැත්ත පරිදි ඒ ඒ පුද්ගලවලට ගැලපෙන කර්මාන්ත විවෘත කිරීමේ, ගොවිපළවල් ඇති කිරීමේ වැඩපිළිවෙලක් ආරම්භ කිරීම උචිත බව මගේ හැඟීමයි. අපේ ශ්‍රාමීය කර්මාන්ත පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමා ඉතාමත් හොඳින් මේ සම්බන්ධව කල්පනා කර දිස්ත්‍රික් මට්ටමෙන් සත්ව ගොවිපළවල් ඇති කර ගෙන යනවා. කිරි නිෂ්පාදනය ඇති කිරීම සඳහා වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කර ගෙන යනවා. මම එහෙම කියන්නේ ගමට හොඳට එය බලපා තිබෙන නිසයි. අපි කිරි එකතු කිරීමේ මධ්‍යස්ථාන ඇති කලා, ගමේ ඉන්න පවුල් තිහකට ගවයන් සපයල, එළුවන්, බට්ටුවන්, කුකුළන් සපයල, ස්වයං රැකියා මධ්‍යස්ථාන ඇති කලා, ඒ මධ්‍යස්ථානවල නිපදවන කිරි එකතු කිරීමෙන්, එකතු කරන ලද ඒ කිරි මධ්‍යස්ථානවලට ප්‍රවාහනය කර ගැනීමෙන් අර ගමේ ඉන්න ගොවියාට, ගමේ ඉන්න කම්කරුවාට—ගමේ ඉන්න ඒ ඒ පුද්ගලයන්ට—නමන්ගේ ආර්ථිකය ගෙදර ඉදගෙන ඇති කර ගන්න පුළුවන් වන ඒ වැඩපිළිවෙල ඉතාම සාර්ථක එකක් හැටියට අපට පේන්න තිබෙනවා.

ඒ වගේම හස්ත කර්මාන්ත අතින් බලන විට ගමේ පැදුර වියන, ගමේ වට්ටියක් පෙට්ටියක් වියන, ගමේ නොප්පියක් වියන, ගමේ ඉදගෙන යම් ද්‍රව්‍යයක් නිෂ්පාදනය කරන පුද්ගලයන්ට තමන් ලබා ඇති දියුණුව අද පෙනීගෙන යන බව අපට පෙනෙනවා. තමන් නිදහසේ සකස් කරන, තමන් නිදහසේ නිෂ්පාදනය කරන යම් ද්‍රව්‍යයක් සඳහා විවෘත වෙළඳ පොලක් තිබෙන බව ඒ අයට දැනගෙන යන බව අපට පෙනෙනවා. නමුත් අර මම කීව පරිදි අපි අර තේවලට රබර්වලට ආර්ථික ආධාර ක්‍රමයක් ලබා දෙනවා වාගේ මේ අයත් සොය සොයා ගිහින ඔවුන්ටත් එවැනි ආධාර ලබා දුන්නොත් ගම්බද රැකියා ව්‍යුහය විකිත් වික, ක්‍රම ක්‍රමයෙන් පුළුල්

වීම ආරම්භ වෙයි කියා මා හිතනවා. එතකොට වාසනා වන්න එවිතයක් ගත කරන්නට ඒ ජනතාවට පුළුවන් වෙයි. අපේ අම්මලා එදා රුපියල් දෙකට තුනට විකුණ ගන්න පැදුරක් අද රුපියල් තිහකට, හතලිහකට, 50 කට විකුණා ගන්න පුළුවන් තත්ත්වයක් උදාවී තිබෙනවා. එදා තල් කොළ පෙට්ටියක් විශාලෙන් ගත 50කට රුපියලකට විකුණුවත් අද එවැනි දෙයක් වුවත් රුපියල් දහයකට, පහළොවකට විකුණා ගන්න පුළුවන් තත්ත්වයක් තිබෙනවා, එදා හැදුව පොඩි පුවක්, මේසයක්, කතප්පුවක් එල්ලා ගෙන ගිහින් රුපියල් පහක්, හයක්, සොයපු සාමාන්‍ය වඩු කාර්මිකයෙකුට අද එවැනි දෙයක් සාදා රුපියල් පණයක්, හැටක් පමණ සොයා ගන්න පුළුවන් තත්ත්වයක් තිබෙන බව අපට පෙනෙනවා. නමුත් අපි රජයක් වශයෙන් කල්පනා කළ යුතුව තිබෙනවා, ඔවුන් රජය ලඟට එන්න පුළුම ඒ ඒ ප්‍රදේශ වලින් හස්ත කර්මාන්තයෙහි දක්ෂ, හස්ත කර්මාන්තයට කැමති, වගාවට කැමති සතුන් ඇති කිරීමට කැමති, යම් වෙනත් කර්මාන්තයක් ආරම්භ කිරීමට කැමති, එවැනි තැනට ඉදිරිපත් වෙන පුද්ගලයන් සොයා බලා ඒ අයට සහනයක් ලබා දෙන්නට යම්කිසි ක්‍රමයක් ඇති කරන්න. ණයක් වශයෙන් නොව ආර්ථිකමය සහන ධාරයක්, ආර්ථිකමය සහනයක් ඒ අයට සපයා දී ඒ අයගේ ස්වකර්මාන්ත සකස් කර ගන්න වැඩපිළිවෙලක් සකස් කර දීම රජයක් වශයෙන් අපේ යුතුකමක් හැටියට මම කල්පනා කරනවා.

ඊළඟට මා මතක් කරන්න ඕනා, මේ රටේ ජනතාව හොඳින්ම කල්පනා කර තිබෙනවා, 'මේ රජය ගෙන යන වැඩපිළිවෙල හොඳයි; මේ යන වැඩපිළිවෙලට වෙනස් වෙනත් මාර්ගයක් හිසොත් අපි අමාරුවේ වැටෙන්නවා; එම නිසා මේ යන ගමන හොඳයි' කියා. මේ රටේ ජනතාව ඒ විධියට කල්පනා කරන බව දැන් කීප විටක්ම, විටින් විට, දිගින් දිගටම, ඔප්පු කර තිබෙන නිසා රජය විසින් කල්පනා කර බැලිය යුතු දෙයක් තිබෙනවා. මේ රටේ ජනතාව විසින් මේ බර උසුලන්නේ ලොකු සතුට කින්ද? ජනතාව මේ බර උසුලන්නේ ඇස් දෙක පියා ගෙනද? නැත්නම් ඇස් දෙක ඇරගෙනද? ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මම මේ අදහස විශේෂයෙන්ම දැක්වූයේ හැම අමාත්‍යාංශයකම තට්මත් නාස්තිය තිබෙන බව අපට පෙනෙන නිසයි. ඇස්තමේන්තුවක් ගත්තම අපට පෙනෙනවා අද පාරක් හදන්න—අඩි 8 ක් පලල පාරක් සාදා තාර දමන්න—හැතළුමකට ලක්ෂ හතරක් පමණ වැය වෙන බව. අද රුපියල් ලක්ෂ දෙකකින් තුනකින් අඩුව සුළු වැඩක් ප්‍රතිසංස්කරණය කරන්න බැහැ. මේ ඇස්තමේන්තුවක් ගත්තම ඒබව අපට පෙනෙනවා. මේ ඇස්තමේන්තු සම්බන්ධව යමක් කියන්නට ඕනා. ඇස්තමේන්තුවක් සකස් කිරීම සඳහා හැම අමාත්‍යාංශයකම වැඩපිළිවෙලක් සකස් කළොත් විශාල මුදලක් ඉතිරි කර ගන්න පුළුවන් වන බව පැහැදිලියි. අපට එය ඔප්පු කරන්න පුළුවන්. බොහෝ විට ඇස්තමේන්තු සකස් කිරීම කෙරෙන්න පොතේ හැටියටයි. තමන් ඉගෙන ගත් ක්‍රමයටයි, ඉගෙන ගත් ගණන්වල හැටියටයි. මිහින්තලේ පාරක් හදනවා නම් කොළඹින් ඇස්තමේන්තු කලාම කොළඹ ක්‍රමයටයි, කොළඹ තිබෙන මිල ගණන් වලටයි එය කෙරෙන්න. මිහින්තලේ වැඩක් හදන විට

[දසරත්න වලමේඛානු මහතා]

කොළඹින් ඇස්තමේන්තු කළත් එහෙමයි. අපි කියන්නේ නැහැ කොළඹින්ම ඇස්තමේන්තු හැදීම කරනවා කියා. නමුත් ඒ ඉන්න නීලධාරීන් කවුරුත් බලන්නේ පොතේ තිබෙන ගණන් ක්‍රමයට අනුවයි. මොන තරම් නාස්තියක් වෙලා තිබෙනවද? වැඩ පොළකට ගියාම අපට පේනවා වැඩ කරන පැය ගණනින් අඩු හරමින් 98% ක් නාස්තියි. කාර්යාලයකට ගියාම පේනවා වැඩ කරන මිනිස් පැය ගණනින් 98% ක් නාස්තියි. පුද්ගලයකුට වාහනයක් හාර දුන්නම අපට පේනවා වැඩ කරන ඉමයෙන් 98% ක් නාස්තියි වෙනවා. මේ නාස්තිය වලක්වන්නට ඉතාමත්ම සුදුසු ක්‍රම සකස් කරන්නට මේ රජයට බැරි වූනොත් වෙනත් කිසිම රජයකට බැරි නිසා, මුළු රජයම සමූහයක් වශයෙන් අරගන රටේ ඇති වන නාස්තිය වැළකීමට කටයුතු කිරීම ඉතා වත්ම හදිසි කාරණයක් හැටියට සැලකිය යුතු බව මගේ හැඟීමයි.

එක් එක් අංශවල තිබෙන දුර්වලකම් නිසා මේ රටේ ජනතාවගේ ජීවන බර ජනතාව උසුලන්නේ ඇස් දෙක පියාගෙන කියලා අපට පේනවා. ඇයි? ආයතනයකට ගියාම, මම කීව්ව විධියට නාස්තිය පේනවා නම්, දූෂණය පේනවා නම් කරන්නේ බොරුවක් බව පේනවා නම් එක පාරට ජනතාව හිතන්නේ අපි මේ බර විදින්නේ කවුරු වෙනුවෙන්ද කියයි. මේ රටේ යහපතට අපේ දරුවන්ගේ යහපතට, අපේ අනාගත පරම්පරාවේ යහපතට අපි මේ බර විදින්න කැමතියි රජයන් එක්ක, නමුත් කොහොමද මේවා දැක දැක අපි මේ බර විදින්නේ කියා ජනතාවට හිතෙනවා. බලන්න, කන්තෝරුවකට ගිහිල්ලා, කී දෙනෙක් පත්තර බල බලා ඉන්නවද? බලන්න, කන්තෝරුවේ කියෙන්න කී දෙනාද වැඩක් කරන්නේ කියලා. බලන්න, මේ ඉස්කෝළය ලනට උදේට එන රජයේ වාහන. ඒ අයගේ දරුවෝ අරගෙන. බලන්න, මේ වැඩි කරන බස් ගාස්තුව රජය වෙනුවෙන් අනාගත පරම්පරාව වෙනුවෙන් උසුලගෙන ඉන්නවා. බලන්න, මේවාට යන වියදම. අපට තේද එන්නේ මේ බර? වැඩ පොළවලට අපි ගියත් අපට පේනවා. ගරා සහාපති තුමනි, මන්ත්‍රිතුමෙක් ගියත් අර කරන දූෂණය එහෙමමයි. ගණන් ගන්නේ නැහැ. දැන් මන්ත්‍රීවරුන්ට පෝසම් ගහන යුගය මේක. අපි ගියත් දැන් බය නැහැ. අපි සමහර කන්තෝරුවලට යනවා. සමහර වැඩපොළ වලට යනවා. අපි පස් ඇදලා පුරුදු මිනිස්සු නිසා, පාරේ බොරලු ඇදලා ජීවත්වෙලා පුරුදු නිසා, වැව්වල ම.එ අල්ලලා පුරුදු නිසා, එක එක ආයතනවල අවුරුදු 20 ක් 25 ක් සේවය කරල පුරුදු නිසා දූෂණ හා නාස්තිය අපට පේනවා. “ඇයි මෙහෙම කරන්නේ සහෝදරයා?” කියලා අහපුවම, “අතේ මන්ත්‍රිතුමා යනවා යන්නට, අත් සන් කරපු ලියුම දීල තියෙනවා” කියලා කීව්වා. ඔන්න මය තත්ත්වයට වැටිව්ව යුගයක්. මේ දූෂණය හා නාස්තිය වළක්වන්න පුළුවන් නම් මම හිතනවා, දූෂණය හා නාස්තිය නැති කිරීම තුළින් පමණක් අපට පුළුවන් මේ සංවර්ධන කටයුතු වගේ තව දෙගුණයක් කරන්න අපේ අනාගත පරම්පරාව සඳහා. ජනතාව සුදුනම් මේ බර උසුලගෙන ඉන්න. අද වෙනදා වගේ නොවෙයි ජනතාව දන්නවා. බඩු මිල වැඩි වෙන කොට ඒ අය කැගහන්නේ නැහැ. ඉතාමත් සුළු පිරිසක් තමයි කැ

ගහන්නේ. ඉතාමත් සුළු පිරිසක් තමයි මේවා විවේචනය කරන්නේ. හැම එක්කෙනාම කියන්නේ “මොනවා කරන්නද, ආණ්ඩුව මොනවා කරන්නද තෙල් මිල වැඩි වුණම, ආණ්ඩුව මොනවා කරන්නද” කියා.

බඩුවක් රුපියලකට ගෙනෙල්ලා ගත 50කට දෙනන් ආණ්ඩුවට බැහැ අපි දැනගන්න ඕනෑ, අපේ ආර්ථිකය හදා ගන්න. අපි රජයෙන් ඉල්ලන්නේ අපේ ආර්ථිකය හදා ගන්න අපට උදව් කරන්න කියා. ඒ සඳහා අපට මාර්ගය පෙන්වන්න; ඒ පෙන්වන මාර්ගයේ අපි ගිහිල්ලා අපේ ආර්ථිකය හදා ගන්නමි. පාඩු පිට අපට බඩු දෙනන් කියලා අපි කියන්නේ නැහැ.

මම මිට ප්‍රථමත් කියා තිබුණා, මේ සහනාධාර ක්‍රමය ගැන. විශේෂයෙන්ම අපේ පළාත්වල මසකට හැම අවුරුද්දේම කෝටි ගණනක් සහනාධාර දෙනන් වෙනවා, නියඟය නිසා. මම කීපවරක් කීව්වා; මම ඔප්පු කරලා පෙන්වලා තිබෙනවා, මේ අයට වගා කරන්න ක්‍රමයක් සකස් කරලා දෙනන් කියා. මිනිත්තලේ ආසනයේ පමණක් වගා කළ ලීං වලට අපි දැන් සමීක්ෂණයක් පවත්වලා තියෙනවා; වගා කළ ලීං 100 ක් ඇති කරන්න. ගැලෙම් විසිදහක ඩාරිතාවක් ඇති වැංකියක් බැඳලා ඒපොත් වතුර දෙනවා නැරඹෙන්න දහ පහලොස් දෙනෙකුට අක්කරය බැගින් දී සෝයා බෝංචි වැනි ආර්ථික හෝග වගා කරන්නට ක්‍රමයක් අපි සකස් කර තිබෙනවා. ඒ සම්පූර්ණ වැඩ පිළිවෙලට වැය වෙනවා රුපියල් ලක්ෂ 200 ක් පමණ. දැනට අපි මේක කරන්නේ විමධ්‍යගත අයවැයෙන්. අපට ලැබෙන ලක්ෂ 25 ක්. අපි මුදල් ඇමතිතුමාට යෝජනාවක් කරන්නට කැමතියි. මම කියන ඒව විකක් අහන්න.

විමධ්‍යගත අයවැයෙන් ලැබෙන මුදල අපේ ප්‍රදේශවල පාරවල් විකට බොරළු දහන්තවත් මදි. ඒ හැර, වැව් දහසක් පමණ තිබෙනවා. ඒ වැව් වික දැව් කර ගන්නත් මදි විමධ්‍යගත අයවැයට ලැබෙන මුදල. නමුත් ගිය අවුරුද්දේදී විමධ්‍යගත අයවැයෙන් ලැබුණු මුදල් වලින් ලක්ෂ 10 ක් පමණ වියදම් කළා නළු ලීං දහසකට. ඇයි? බිමට යහ වගාවට ජලය ලබා දීමට. මෙම වැඩ පිළිවෙල නිසා අනාගතයේදී ඇති වන ප්‍රතිඵල බලන්න නළු ලීං 100 ක් ඉදි කළොත්. එක නළු ලීදකින් දස දෙනෙකුටත් විසි දෙනෙකුටත් අතර සංඛ්‍යාවකට ස්වයං රක්ෂා ඇති වෙනවා. මහත්සි වන තරමට ඒ එක පවුලකට තෙමසකට වරක් රු. 7,000 ක් රු. 10,000 ක් අතර ආදායමක් ලබා ගන්නට පුළුවනි. වරකට නළු ලීං දහස ගණනේ නළු ලීං 100 ක් ඉදි කළොත් පවුල් 1,000 කට සවයං රක්ෂා ලැබෙනවා. පවුල් 1,000 කට ඒ අනුව තම ආර්ථික රටාව සකස් කර ගන්නට පුළුවන් වෙනවා. ඒ සමගම, පවුල් 1,000 කට දෙන සහනාධාර අපෙන් අඩු වෙනවා. ඒ විධියට සහනාධාර දීම අපි ක්‍රමයෙන් ඇත් කරන්නට ඕනෑ. සහනාධාර දෙනන් දෙනන් මේ රට විනාශ වෙනවා. අපට බැරි වෙනවා ආර්ථිකය ගෙන යන්න. මහවැලි ව්‍යාපාරය යටතේ අපි ලක්ෂ ගණනක් පවුල් පදිංචි කරමනවා. ඒ ලක්ෂ ගණනට සහනාධාර තතර වෙනවාය කියා අපි කල්පනා කරනවා. ඒ වාගේම කර්මාන්ත ගලා තුළින් දහස් ගණනකට රක්ෂා ලැබෙනවා. ඒ මගින් සහනාධාර දීම තතර වෙනවා. ඒ වාගේම අනෙකුත් රැකිරීම් නිසාත් සහනාධාර ක්‍රමය තුනී වෙනවාය කියා අපි කල්පනා කරනවා. එහෙම නම්

මේ රටේ සෑමදම නියතයෙන් පිඩා විදින විසලිකලාපයේ දහස් ගණනක් පවුල් වෙනුවෙන් කුමන හෝ අරමුදලකින් මුදල් ලබාගෙන අපේ මේ යෝජනා ක්‍රම ක්‍රියාත්මක කරන ලෙස මම මුදල් ඇමතිතුමාගෙන් ඉල්ලීමක් කරනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මෙම අයවැය ලේඛන යෙන් රුපියල් දහකට අඩු ආදායම් ලබන අයට සහ විග්‍රාමිකයන්ට සහනයක් දැන්වා වාගේම අප ඉතාම ඉක්මණින් කල්පනා කළ යුතුව තිබෙනවා දැහෙන් ඉහළ වෙනන ලැබෙන අය ගැනත්. මා සිතන හැටියට අපි ගැනත්—මන්ත්‍රීවරු ගැනත්—කල්පනා කළ යුතුයි. සියළු දෙනාම ගැන කල්පනා කළ යුතුයි. ඇයි? ආර්ථික බර සාමාන්‍යයෙන් හරි ලිහිල් කර ගැනීමේ තාවකාලික මාර්ගයක් අපි සකස් කරගත යුතුව තිබෙනවා.

නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මා මුලින් කීවාක් මෙන් රක්ෂා දීමේ ප්‍රධාන ප්‍රතිපත්තියක් නැවත සකස් කිරීමේදී සාධාරණවත් පක්ෂපාතීවත් සුදුස්සාට සුදුසු තැන දීමේ පිළිවෙත අප දැනගන්නය කළ යුතුයි. ඒක බරපතළ වචනයක්. හුඟක් ආයතනවල හුඟක් සංවිධානවල හුඟක් ස්ථානවල සුදුස්සාට සුදුසු තැන ලැබෙනවා නම් දූෂණය සහ නාස්තිය වළකිනවා පමණක් නොවෙයි කාර්යක්ෂමතාවයක් ඇති වෙනවා. බොහෝ ස්ථානවල අපට පෙනෙනවා ඒ සම්බන්ධව අත්දැකීමක් නැති පුද්ගලයන් යෙදවීම නිසා—ඒක නිදහසින් පසු පැවති හැම ආණ්ඩුවක් අතින්ම වූ වරදක් හැටියට හඳුන්වන්නට පුළුවනි—ක්‍රම ක්‍රමයෙන් බොහොමයක් ආයතන මහජනයාට බරක් වන ආයතන හැටියට පරිවර්තනය වී තිබෙනවා. අත්දැකීම් නැති පුද්ගලයන් ඒ ඒ ව්‍යුහයන් මෙහෙයවීමේ බලය පාවිච්චි කිරීම හේතු කොටගෙන ඒවා මහජනයාට බරක් වී තිබෙනවා. එම නිසා අනාගතයේදී රක්ෂා ඇතිවීම සම්බන්ධයෙන් මම යෝජනාවක් කරනවා. අවුරුදු දහයක සේවා කාලයක් සම්පූර්ණ කළ රජයේ සහ සංස්ථා සේවකයන්ට විග්‍රාම වැටුපක් නොව එකවර මුදලක් ගෙවීම සුදුසුයි. මම එය උචිතත් කියන්නම්. අවුරුදු දහයක් සේවය කළ රජයේ සහ සංස්ථා සේවකයන්ට විශ්‍රාම වැටුපක් නොව ස්වකීය කර්මාන්තයක් හෝ ගොවිපළක් හෝ වෙනත් ව්‍යාපාරයක් හෝ ආරම්භ කර ගන්නට හැකි වන සේ මුදලක්—සාධාරණ මුදලක්—එකවර අතට දීමේ ක්‍රමයක් බැංකු මාර්ගයෙන් සකස් කොට ඔවුන් ඒ ස්ථානවලින් මුදු හරිනවා නම් අවුරුදු දකට දහස් ගණනක් අළුත් අයට රක්ෂා දෙන්නට අපට පුළුවන් වේය කියා මා සිතනවා. ඒ උනත් ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ සහ රජයේ අවධානය යොමු වේය කියා මම කල්පනා කරනවා. ඒ අනුව මෙම අයවැය කාලාවේදී නිදහස් ආර්ථිකය, ස්වයං ශක්තිය යෙදවීමෙන් නැගී සිටීම, ලෝකයේ රිඛෙන ජීවන බර, ලෝකයේ ආර්ථික බර, ආදී කරුණු සම්බන්ධයෙන් ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ඉතාම පැහැදිලි ප්‍රකාශයක් කළා. රටේ ජනතාව ඒක පිළිගෙන ඉන්නවා. එම නිසා රජයක් වශයෙන්, මේ රටේ ජනතාවගේ ආර්ථිකය නැංවීමට මා සඳහන් කළ කාරණා ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ සහ රජයේ අවධානයට යොමු වේවායි ප්‍රාර්ථනා කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය මෙයින් අවසන් කරනවා.

අ. හා. 5.0
 එච්. එම්. ඒ ලොකුබන්දා මහතා (ගල්ගමුව)
 (කි. 19. 83. 811. 8. බලාපොරොත්තු—කල්පනා)
 (Mr. H. M. A. Lokubanda—Galgamuwa)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, අපේ මිත්‍ර මිනිස්තලේ මන්ත්‍රීතුමා (දයා වලගම්බාහු මහතා) ප්‍රකාශ කළාක් මෙන් මමත් ප්‍රකාශ කරන්න ඕනෑ, තමන්ගෙන් සෙන් එක්ක අවුරුදු හයක් එකට එක මේසෙ කෑම කූ ජීවත් වුණු පුද්ගලයෙකු වශයෙන් අද මේ සභාවේ තමුන් තාත්සෙ ඉදිරියෙ කතා කරන්නෙ ඉතා සන්තෝෂයෙන් බව. [බාධා කිරීමක්] ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විරුද්ධ පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රීතුමන්ලා නිතරම කරන ප්‍රකාශයක් ගැන යමක් කියන්න ඕනෑ. අද පුවත්පත්වල අයවැය සම්බන්ධයෙන් පළ කර ඇති ප්‍රකාශ දිහා බැලුවාම විරුද්ධ පක්ෂයේ ඇතැම් අය ආණ්ඩු බලයෙහි නොහිටපු උදවිය හැටියටයි කතා කර තිබෙන්නෙ. ඇත්ත වශයෙන්ම 1977 දී මේ රටේ පාලන බලය අපි ලබා ගන්නා විට අපේ රටේ ආර්ථික නිදහස සම්පූර්ණයෙන්ම නැති කර දමා, මහජනයාට අනාගතය පිළිබඳව ස්ථිරව හිතන්න බැරි, කිසිම විශ්වාසයක් නැති, ඉඩමක් කඩමක් ගැන, යාන වාහනයක් ගැන, අඩු වශයෙන් බයිසිකලයක් ලබා ගැනීමක් ගැන, ඒ වාගේම ඇදුමක් ලබා ගැනීමක් ගැන, ආහාර වේලක් ගැන මිනිසුන්ට විශ්වාසයක් තබන්න බැරි, අවිනිශ්චිත යුගයකට රට පත් කිරීමට වගකිව යුතු උදවිය තමන් බව මේ අයගෙන් කිසි කෙනෙකුට මතක නැති ආකාරයෙකුයි අද කතා කරන්නට සුදනම් වී තිබෙන්නේ, ඒ පාලනයට සම්බන්ධ පුද්ගලයන් වශයෙන් ඉදලා.

විශේෂයෙන්ම සමහර වාමාංශික පත්‍රවල අයවැය පිළිබඳව නොයෙක් ප්‍රකාශන පළ කර තිබෙනවා. ඒ අයගේ මුදල් ඇමතිවරු අවුරුදු හතක් තිස්සෙ මේ රට පාලනය කරද්දී මේ රට තිබුණු තත්ත්වය පිළිබඳව මහජනතාවට සම්පූර්ණයෙන්ම අමතක යයි සිතාගෙනයි මේ විධියට ප්‍රකාශ කරන්නේ. ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, යම් කිසි කණ්ඩායමක් ක්‍රීඩාවක් කරන කොට ඒ ක්‍රීඩාව ගැන කිසිම අවබෝධයක් නැති කෙනෙක් වටෙන් බලා ගෙන ඉදන් මෙයට වඩා හොඳ විධියට සෙල්ලම් කරන්න පුළුවන්ය කියා කරන ප්‍රකාශ වාගෙයි විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීතුමන්ලාත් කිසිම ස්ථිරසාර නැති, දේශපාලන වාග් ප්‍රහාර මේ අයවැය ලේඛනය පිළිබඳව ප්‍රකාශ කරන්නේ. ඒ අය දන්නාව, තමන් ඉදගෙන ගිටපු පුටු ඒ අවධියේදී, මෙයට කලින් කතා කළ විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීතුමන්ලාට හරි, මෙයට පසුව කතා කරන්න බලා පොරොත්තු වන විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්ට හරි මතක ඇති, තමන් පාලනය ගෙන ගිය අවදිය ගැන. මේ තරම් ප්‍රශ්න පැන නැගී නොතිබුණු ඒ අවදියේදී, ජනගහණය මේ තරමට නැති ඒ යුගයේදී, අභ්‍යන්තර ආරා වුල් තත්ත්වයක් නැති යුගයකදී, ඒ වාගේම ලෝකයේ ආර්ථික වශයෙන් අසහනකාරී තත්ත්වයක් නොතිබුණු යුගයේදී මේ රටේ සංවර්ධනය සඳහා ගෙනගිය වැඩ පිළිවෙළ, තැබූ පියවර මොකක්ද කියා මම අහනවා.

[එච්. එම්. ඒ. ලොකුබණ්ඩා මහතා]

විශේෂයෙන්ම අපේ විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රී තුමන් ලාගේ සැලකිල්ලට යොමු කරවන්න කැමතියි, දැනට මේ රටේ ක්‍රියාත්මක වන සංවර්ධන ව්‍යාපාර ගැන. එදා අපේ ගම්වල මුළු කෝරළයකටම නැතිනම් ගම්සභා ප්‍රදේශයකටම මෝටර් සයිකලයක් තිබුණේ නැති අවස්ථා තිබුණා. ටයර් එකක් මිලදී ගන්න බැරුව බයිසිකල් මුළුවල දමා තිබුණා. අද උදේ පාන්දර විශාල වාරි මාර්ග යෝජනා ක්‍රමයක් ලඟට ගියොත් මාළු විකිණීමට පවා මෝටර් සයිකල් ප්‍රයෝජනයට ගන්නා බව තමුත් තාත්සේලාටම දැක ගන්න පුළුවනි. අපේ දුටුම එක් සත්‍ර විමුක්ති පෙරමුණේ මන්ත්‍රීතුමා උදය වැඩවෙදි ප්‍රකාශ කළා, මේ රටේ වැඩි ජනතාවක් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ආර්ථික තත්ත්වය නැතිවන තත්ත්වයට පත් වෙන වාය කියා. නමුත් සංවර්ධනය වන ප්‍රදේශයක මන්ත්‍රී වරයකු වශයෙන් හේතු සාධක ඇතුව අද අපට ඔප්පු කරන්න පුළුවනි, එදාට වඩා විශාල පිරිසක් ආර්ථික නිදහස ලබාගෙන ගොඩට එමින් සිටින බව. තමන්ගෙමය කියා කියන්න පුළුවන් ගෙයක් හදා ගෙන, තමන්ගෙමය කියා කියන්න පුළුවන් ඉඩමක්-කඩමක් අරගෙන, තමන්ගෙමය කියන්න පුළුවන් බයිසිකලයක, වාහනයක උරුමක්කාරයෝ වී, ආර්ථික වශයෙන් දියුණු තත්වයකට පත්වුන විශාල පිරිසක් ඉන්නවා. විරුද්ධ පක්ෂයේ, විශේෂයෙන්ම ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ විවේචන අපි තුට්ටුවකටවත් ගණන් ගන්න හොද නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, අපි මෙහිදී විශේෂ සැලකිල්ල යොමු කරන්න ඕනෑ, දුටුම එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ විවේචන ගැන. ඇත්තවශයෙන්ම මේ අය බොරුවට මේ අයවැය විවේචනය කරල, මහජනයා අතරට යන්න හදනවා "අපි තමයි වීරයෝ, අපි තමයි ගැලවුම් කාරයෝ, අපිට තමයි මේක කරන්න පුළුවන් අය" කියා පෙන්වාගෙන, මොනවාද, ඒ අයට කරන්න පුළුවන්? කරන්න පුළුවන්, ගන්න පුළුවන් කිසිම පියවරක් නැහැ. ඒ අයට කරන්න පුළුවන්, මේ විධියට ජනතාවට පිකක් ඊදවීමේ ඇති වන විට ජනතාව අතරට යෑමට උත්සාහ දැරීම පමණයි. කිසිම සැලැස්මක් නැති, කිසිම නායකත්වයක් නැති, ස්පිරි කණ්ඩායමක් නැති, හිතෙන-හිතෙන වෙලාවට පරස්පර විරෝධී ප්‍රකාශ කරන කොපමණ වැරදි කළත් දඬුවම් නොදෙන, කොපමණ වැරදි ප්‍රකාශ කළත් අඩු තරමින් ඒ බව පෙන්වා දුන් විටවත් ඉල්ලා අස් කර ගැනීමට තරම් දේශපාලන ශීලා වාරකමක් නැති, ස්පිරි දේශපාලන නායකයක් නැති, නොහික්මුණු පිරිසක් රට මුලා කිරීමට දැරූ ප්‍රයත්නයක් හැටියට හඳුන්වන්න පුළුවන්, විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ උදවිය මේ අයවැය ලේඛනය සම්බන්ධයෙන් පළ කර තිබෙන අදහස්. 'ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය යි කියා ගන්නා නොයෙක් කණ්ඩායම් මේ අයවැය ලේඛනය පිළිබඳව ප්‍රකාශ කර තිබෙන අදහස් ගැන අපට කියන්න තිබෙන්නේ එයයි.

යම් කෙනෙකුට හෙලිකොප්ටරයකින් යන්න පුළුවන් නම් ඒ අයට බොහොම සන්තෝෂයෙන් දකින්න පුළුවන්කම ලැබෙනවා, උල්හිටිය ව්‍යාපාරයේ අද වාන්දමන තත්ත්වය. ඇති තරම් වතුර පිරිල අද එය වාන්

දමනවා. මාදුරු-මයන් 3/4 ක් පිරිල අවසන්. ඒ වගේම, ඉතිහිමිටිය වගේ සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම ත්‍රියාත්මක වෙලා අද ඒවායින් ප්‍රතිඵලත් ලැබෙනවා.

මේ අවස්ථාවේ ඉඩම් හා ඉඩම් සංවර්ධන කටයුතු පිළිබඳ නියෝජ්‍ය ඇමතිතුමා මේ ගරු සභාවේ සිටීම ගැන මම සන්තෝෂ වෙනවා. මේ දවස්වල ගවසක කලාවැව පැත්තේ එහෙම ගියොත් අපිට දකින්න පුළුවනි, ට්‍රැක්ටර් පුරවාගෙන වී අරගෙන යන හැටි. ඒ පැත්තේ මිනිස්සු ගොයම් පාගල, 'ලැන්ඩ් මාස්ටර්' වර්ගයේ අර රෝද තුනේ ට්‍රැක්ටර් පුරවා ගෙන වී අරගෙන යනවා. අද ඒ විධියට රාජාංගනය පැත්තේ උදවිය විශාල වශයෙන් ආදායම් ලබා ගන්නවා.

අපේ ආසනවල ජනතාවගෙන් 1/2 ක් පමණ ඒ විධියට දැන් ගොඩ අවිත් තිබෙනවා. ඒ අතර ඉතාම අසරණ තත්ත්වයක ඉන්නා අය ගැනත් අපි කථා කරන්න ඕනෑ. ඒ වගේ සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම වලින් මේ රටේ ජනතාව අද උපරිම ප්‍රයෝජන ගන්නවා. වෙනදා අලි-වල සුත්තේ රජ දහන් වෙලා තිබුණු කැලා අද සංවර්ධනය වෙලා තිබෙනවා, අපේ ආණ්ඩුවේ ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක වීම නිසා. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට කිසිම අයිතියක් නැහැ. අපි ක්‍රියාත්මක කරන මේ සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම ගැන කිසිම විවේචනයක් කරන්න.

ඒ වගේ සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම ක්‍රියාත්මක කරන ගමන් අපේ රජයේ අවධානය යොමු වන්න ඕනෑ, මිහින්තලේ මන්ත්‍රීතුමා (දයා වළගම්බාහු මහතා) කීවා වගේ නාස්තිය පිළිබඳවත්. අද උදේ මම සමහර කන්තෝරු වලට ගියා. උදේ 9 ට අපි එතැනට ගියත් ඒ කන්තෝරුවේ මහන්වැරුන්ගෙන් 3/4 ක් ඒ දක්වාවත් ඇවිත් සිටියේ නැති බව කණ්ණාටුවෙන් වුණත් ප්‍රකාශ කරන්න සිදු වී තිබෙනවා. ටෙලිපෝන් පහසුකම් නැගකමින් අපේ ගම්බද ප්‍රදේශවල වැඩ කර ගන්න බැරි නිසයි, අපි ඒ මහන්වැරුන්ගේ දෙපා ලඟට යන්නේ. ඒ විධියට ඒ ගොල්ලන්ගේ දෙපා ලඟට ගිහිල්ලා 'මේ වැඩය කර දෙන්න' කීවත්, තව මාස හතර-පහකින් ආපසු ගිහින් බලන විටවත් ඒ වැඩය කෙටි නැහැ. මේ වගේ ඉතාම අසරණ තත්ත්වයකුයි, අද තිබෙන්නේ.

මිහින්තලේ මන්ත්‍රීතුමා කීවා වගේ, ඇස්තමේන්තු වැඩ වලදී අපට හොද අත්දැකීම් ලැබෙනවා. කන්තෝරු වලදී විශාල මුදල් නාස්තියක් වෙනවා. ඒ මන්ත්‍රීතුමා කීවා වගේ මේ රටේ ජනතාව අහිගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන ජනාධිපතිතුමා කෙරෙහි විශ්වාසය තබා ලොකු කැපවීමකින් මේ රජයට සහයෝගය දෙනවා. ඒ බව මෑත දී අවසථා කීපයකදීමත් ඔප්පු කර තිබෙනවා. විනය, වර්ග ධර්ම නීති-රීති ක්‍රියාත්මක කිරීම මහ තැනිත්ම පටන් ගෙන තිබෙනවා නම් අන්තීම සුළු සේවකයා දක්වා එය ක්‍රියාත්මක වීමට මේ කාලය තුළදී අපි වගබලා ගන්න ඕනෑ.

නියෝජ්‍ය කාරක සභාපතිතුමනි, වර්ෂා ජලයෙන් ගොවිතැන් කර ජීවත් වන අය පිළිබඳව අද අපේ දැඩි අවධානය යොමු විය යුතුව තිබෙනවා. මගේ ආසනයේදී ක් පමණ ඉන්නේ මහවැලිය වගේ, විශාල වාරිමාර්ග යෝජනා ක්‍රමවලින් ජීවත් වන අයයි. ඒ වගේම, ඒකා

බද්ධ ග්‍රාමීය සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම යටතේ වැව් හදා ගෙන අහස් වැස්ස දිහා බලාගෙන ඉන්නා පිරිසකුත් ඉන්නවා, අපේ ප්‍රදේශයේ මෙන්ම අනෙක් ප්‍රදේශවලත්. ඒ අය ජීවත් වන්නේ අබ, මිරිස්, කවිලි වැනි දේවල් ගොවිතැන් කරලයි. මේ අයගේ ආර්ථිකයට පසුගිය අවුරුදු 5 තුළ විශාල හානියක් සිද්ධ වුණි. මගේ ආසනයේත් වැව් කීපයක් බෑද තිබෙනවා. නමුත් පසුගිය මාස කන්තයේ වතුර අඩියක්වත් ලැබුණේ නැහැ. අපේ මිත්‍ර ලන්ගල මන්චිතුමාගේ (ජේ. ජී. විජේරත්න බණ්ඩා මහතා) ආසනයේ ගවතුර ගලා තිබුණත් මගේ ආසනයේ වැව්වලට වතුර විකක්වත් ලැබුණේ නැහැ. එම නිසා ඒ අය ජීවත් වන්නේ ඉතාම අසරණ තත්ත්වයෙනුයි. එම නිසා ඒ අයට සහන සැලසීම සඳහා අපි නොයෙකුත් ඉල්ලීම් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. සමහර අයට ආහාර මුද්දරවත් ලැබී නැහැ. අප කෙරෙහිත්, පොදුවේ රජය කෙරෙහිත් මහජනයා කලකිරීම් සඳහා සමහර නිලධාරී මහත්වරු ආහාර මුද්දර පවා ඒ දුප්පත් උදවියට අහිමි කර තිබෙනවා.

අපි ගම්වල ඇවිදින විට ඒ දුප්පත් උදවිය අපිට ඒ අයගේ දුක්ගැනවිලි ඉදිරිපත් කළේ කොහොමද? ඒ අසරණ අම්මලා-තාත්තලාට ඇදගන්න හරි වස්ත්‍රයක් වත් නැහැ. ඒ අය ඉතාම ජරා ඇදුම් ඇදගෙනයි, අප ඉදිරියට ඇවිත් කරුණු කියා සිටියේ. කිසිම සහනාධාරයක් නැතිව ඉතාම දුක සේ ජීවත් වන අය ඇත එපිට ගම්බද ප්‍රදේශවල ඉන්නවා. ඒ අය ඉතාමත් විනීතයි; විප්ලව කරන්නේ නැහැ; පෙළපාලි යන්නේ නැහැ; පිකටින් කරන්නේ නැහැ; තුවක්කු උස්සන්න යන්නේ නැහැ. ඒ අයට සිදු වී ඇති අසාධාරණය ගැන විශේෂ අවධානය යොමු කරන්නාය කියා මේ අවස්ථාවේදී රජයෙන් ඉල්ලා සිටින්න කැමැතියි.

එමෙන්ම මම තමුත්තාත්සේට ප්‍රකාශ කරන්න ඕනෑ, අපේ රට ආරක්ෂක කටයුතු සඳහා විශාල මුදලක් වැය කරන බව. මේ අයවැයෙන් ඒ සඳහා අපි විශාල මුදලක් වෙන් කරනවා. මෙය උනුලන්න බැරි බරක්. ගල් ගමුවේ සිටින විට මට නිතරම පෙනෙනවා එක දවසට යුද හමුදා ට්‍රැක්ටර් පහළොව විස්ස ගල්ගමුවේ සිට යාපනය පැත්තටත් යාපනයේ සිට කොළඹ පැත්තටත් එන අවස්ථා තිබෙන බව. එමෙන්ම ජීප් රථ ගොඩක් යොදා ගෙන මුදල් ප්‍රවාහනය කරනවා. ආරක්ෂාවක් නැති නිසා ඒ විධියට මුදල් අරගෙන යනවා. අපේ රටේ අහ්‍යන්තර ආරක්ෂක කටයුතු සඳහා මේ තරම් විශාල මුදලක් යෙදවීම අපට විශාල බරක්. 1971 අපේ රටේ ආර්ථිකය විනාශ වුණි. එදා ඇති වූ කැරැල්ල නිසා අපේ රට ආර්ථිකයට සැහෙන පහරක් වැදුණි. එමෙන්ම අද මේ අනවශ්‍ය ආරක්ෂක කටයුතු නිසා විශාල වශයෙන් ජනතාවට පහරක් වැදී තිබෙනවා. ආරක්ෂක කටයුතු වලට අයවැයෙන් මුදල් වෙන් කිරීම නිසා, ඒ නිසා මේ අවුරුදු හතේ මේ ප්‍රශ්නයට අපි ස්ථිර විසඳුමක් ඇති කරන්න ඕනෑ. යාපනයේ තිබෙන ඒ ප්‍රශ්නය විසඳීමට සහ යෝග්‍ය දෙන සෑම මහත්මයෙක් සමගම සාකච්ඡා කර හෝ මොන ක්‍රමයකින් හෝ මේ ප්‍රශ්නය විසඳීමට දැඩි පියවර ගන්නට ඕනෑ. ඒ අවට සිටින නිසා මේ ප්‍රශ්නයේ සුවද හොඳව දැනෙන පුද්ගලයෙක් මම, ගල්ගමුව ඒ ප්‍රදේශයට ආසන්නව තිබෙන හෙයිනා ඒ ප්‍රශ්නයට

මුහුණ දෙන මිනිහෙක් වශයෙන්. එමෙන්ම ඒ ජාතීන් අපේ ආසනවල සිටිනවා. ඒ අයට අපි ආරක්ෂාව සලසනවා. ඒ නිසා අපි අද දැඩි අධිෂ්ඨානයක් ඇති කර ගන්නට ඕනෑ මේ රටේ ආරක්ෂක කටයුතුවලට මේ තරම් මුදලක් වැර නොකර ඉතිරි සංවර්ධන වැඩ කොටස් වලටත් මුදලක් වැය කිරීමට.

එමෙන්ම මේ අවුරුදු කීපයේ අතපසු වූ සංවර්ධන වැඩ කටයුතු වික අවසන් කිරීමටත් ඉතාම වැදගත්. නැත්නම් විශාල නාස්තියක් සිදු වෙනවා. සමහර වැව් බාගයට හදලා වෙනත් වැවක් පටන් ගන්නවා. එහෙත් ඊට වඩා වදගත් අර කළ වැඩේ අවසාන කිරීම. මම ඒ සඳහායි, තමුත්තාත්සේට කරුණු ඉදිරිපත් කරන්නේ.

අපි මෙපමණ කලක් ක්‍රියා කර තිබෙන්නේ විශාල වශයෙන් අලුත් යෝජනා ක්‍රම ක්‍රියාත්මක කිරීමටයි. සන කැලෑ නැත්නම් වනාන්තර එළි කර වැව් හදා ඒවා යේ යෝජනා ක්‍රම ක්‍රියාත්මක කරනවා. නමුත් පැරණි ඉඩම් දෙස බලන්නේ නැහැ. පරණ වාරිමාර්ග යෝජනා ක්‍රමවලින් ආදායම් එනවා කියා හිතාගෙන සමහරුන් ඒ වැඩපිළිවෙළ ක්‍රියාත්මක කරනවා. ඒ නිසා ආදායම් ලබන්නේ නැති පරණ කුඹුරුවලින් ආදායම් ලබා ගත්තොත් අපට නොදැනීම ඉතා සුළු මුදලක් වියදමකින් අපේ රටේ ආර්ථික සංවර්ධනයක් ඇති කර ගන්නට පුළුවන්.

සුළු වාරිමාර්ග යෝජනා ක්‍රම තිබෙනවා. මේ සුළු වාරි මාර්ග යෝජනා ක්‍රමවලින් ආදායමක් එනවා කියා කවුරු වත් ගණන් හිලවී හදන්නේවත් නැහැ. හැම ගමකම ග්‍රාමීය මට්ටමෙන් වැව් හතර පහ තිබෙනවා. මේවායේ ගොවීන් කිසි කෙනෙක් මේවායේ කුඹුරු ගොවිතැන් කරන්නේ නැහැ, නොයෙකුත් හේතුන් නිසා. ඒ නිසා කරුණ කර අපේ මේ පැරණි කුඹුරුවලට ඉතාම සුළු මුදලක් වැය කර ක්‍රියාත්මක කරන්නට පුළුවන් මේ වාරි මාර්ග යෝජනා ක්‍රම පිළිබඳවත් කල්පනා කළ යුතුයි.

එමෙන්ම මා තමුත්තාත්සේට ප්‍රකාශ කරන්නට ඕනෑ, මේ රටේ ජනතාවගෙන් වැඩි කොටසක් ගොවීන් බව. ඒ අයට ඡන්ද කාලවලදී පමණයි, බොහෝ විට දේශ පාලනාඥයින්ගෙන් ආදරය ගෞරවය ලැබෙන්නේ ඒ අතර හැමදාම ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා, තමන් වයසට ගිය අවස්ථාවේ පවත් වන්නට සහනාධාර වැටුපක් හෝ විශ්‍රාම වැටුපක් ගොවීන් සඳහා සකස් කරන්නාය කියා. මේ පිළිබඳව අවුරුදු පහළොවක් විස්සක් මේ පාර්ලිමේන්තුවේදීත් සාකච්ඡා වී තිබෙනවා. ඒ නිසා කරුණ කර මේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳවත් ස්ථිරව අපේ අවධානය යොමු වෙන්න ඕන. වරප්‍රසාද තිබෙන, වෘත්තීය අධ්‍යාපන මධ්‍යස්ථාන තිබෙන, එහෙමත් නැත්නම් රජයකට යම්කිසි පිදවීමක් කරන්නට පුළුවන්, පිරිසකට පමණක් ඒ අය ඉල්ලන වරප්‍රසාද දෙනවා. ඡන්දයේදී ඡන්දය පාවිච්චි කරන ඒ අයට පමණක් එවැනි සහනාධාරයක් නොදෙන එක විශාල අපරාධයක් කියන එක අපට පෙනෙනවා, මේ අවස්ථාවේ ගම්බද ප්‍රදේශවලින් මේ ජනමත විචාරණ, ජනාධිපති ඡන්දය වැනි ඡන්දවලට ගොවි මහජනතාව දක්වා ඇති සහයෝගය දෙස බලන විට. එම නිසා විශාල වශයෙන් ඒ ගම්බද ප්‍රදේශවල ජීවත් වන අභිසක පුද්ගලයින් කෙරෙහි අවධානය යොමු කරන්නාය කියා

[එම්. එම්. ඒ. ලොකුසේන මහතා]

ඉල්ලන අතර, ඒ ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් ඉදිරි කාලයේදී ලැබේවායි ප්‍රාර්ථනා කරමින් මා නිහඬ වෙනවා, බොහෝම ස්තූතියි.

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා (අන්තනලේල)

(*මු. ලක්ෂ්මන් ඉයාකොඩි—අත්තනකල්ල*)
(Mr. Lakshman Jayakody—Attanagalla)

Sir, I did not want to speak today as I had reserved tomorrow for my speech, but unfortunately I think they are all playing cricket! As the Royal-Thomian match is round the corner today I have to speak to a depleted House. Above all, it is my duty as a Member in the Opposition to see that the Debate goes on without any interruption. Therefore, I thought that I should speak a few words now on this Budget of 1983.

Sir, I have had the privilege of contributing to various budget debates for some twenty odd years, and I must say that it is a very sad situation that exists in this country today, because apart from perhaps the business community, no one else has got any idea or any thinking as to what the Government wishes to do for the next six years, mainly because for the next six years the Government will have a free time without any elections to be held. Therefore, it seems to me that the people of this country are getting completely disorganized and have fallen into a situation of lethargy.

Incidentally, I must congratulate the hon. Members for Mihintale and Galgamuwa on their speeches. What the hon. Member for Mihintale said is quite true. I am sure he spoke quite eloquently mostly because he has been a member of the Public Accounts Committee and has seen what is happening in Government departments. He has seen the lethargy, the callousness, the insincerity with which most of the people who attend to these things in very high offices worked. Therefore, I am not surprised at the comments made against the Government as they were true.

Now, Sir, before this Budget came into being there were certain political manoeuvrings that went on in this country. Everyone knew that certain political decisions had to be taken by Ministers before they faced the next budget. The Budget was to come in 1982, but they postponed it and three or four events took place, the first one being the advancing of the Presidential term of office by two years. Secondly, the Presidential Election which had to be held after the General Election in August 1983 was advanced. We were promised a General Election during the Presidential Election, but that was changed and ultimately a Referendum was foisted on us. Now, what did the Referendum do? The Referendum postponed the General Election and this Parliament which was elected in 1977 under the Elections Ordinance of 1946

is going on till 1989. Therefore, whatever promises of general elections that we have had during the Presidential Elections changed subsequently to a Referendum.

So, this is the situation we have in this country today, politically there will not be any upheaval. Here is a Government which has come back to Parliament, come back to power without any political obligations to this country, to the people, to any other individuals in this country. Therefore, they have a very, very clear majority in Parliament and even if the 17 seats are filled by others; yet they would get the 2/3 majority, and next year if they get another 17 to resign and have elections, yet they would get the 2/3 majority, and probably after 1989 also they will have the 2/3 majority if they just go on postponing the elections. So this is the political background that has been established for this Budget. Then this Budget has been foisted on us, on the people in the name of development, to have economic development in the next six years. That is exactly what the Hon. Minister said, in the next six years there will not be anything new. For six years we have carried on what we started in 1977. (*Interruption*) In the second year also he will come and say, "things have not been completed yet; we will go on." My first grouse is that there is no plan, even after the next two years. You have to first have a plan and then have a Budget. I will come to that later.

මන්ත්‍රීවරයෙක්

(*අඟුණකොටුව මන්ත්‍රී*)
(A Member)

What about your Five Year Plan?

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා

(*මු. ලක්ෂ්මන් ඉයාකොඩි*)
(Mr. Lakshman Jayakody)

But what have they done? They have not budgeted to a plan. Therefore I would say the Hon. Finance Minister will have to carry on not only for two years, but for six years with this same plan, whatever he has in his mind. But you cannot change this Finance Minister in a hurry. This particular gentleman cannot be changed politically or otherwise unless of course something happens like what happened to Mr. Upali Wijewardena—just vanishing. That is a different matter. But no one could dare change him. No one can have the guts to change him, because he and he alone would know what to do. Therefore, Sir, you will find that a political situation has arisen in that way. Also there are other political changes that have taken place.

The next political change that will take place in this country will be brought about by the pipeline of oil that will go from the Soviet Union to the Western

European countries. This pipeline of oil of energy from Siberia will go to the West. It will go to various Western countries. It will go to France, it will go to Germany, it will go to Luxembourg, it will go to the Netherlands—to all the countries right round. After that goes, you will see that the price of oil in the world will automatically come down and the importance of the Middle East will be no more, the big military build up in the Persian Gulf area will not be there. There will be a slump in the entire world economy where you will not have the chance to trade with the armaments in this world. Hitherto, as you are aware, the big powers in the world, their main trade has been in armaments. Therefore, when the Middle East situation eases out, when the oil problem becomes lesser and lesser, you will find some other area being looked upon, and that area we feel is the Indian Ocean. It will become the next target of military interference.

Whenever we go to the IMF, whenever Dr. N. M. Perera had to go to the IMF, he had to argue a lot. For him to get a small amount of money he had to argue so much that sometimes he used to come back and go back again to argue his case, because he was not prepared to be rushed or to be subjected to pressures from the International Monetary Fund. And therefore it is not something which is unusual, when I see the President saying in India his famous words which you will remember and which will go down in the history. The words of a person who had gone behind the IMF. And ultimately, why did he find out this situation in India? I will come to that later. He said something which he never said here.

The Minister of Finance said a categorical no, when I questioned him about the devaluation of the rupee. About five days ago or six days ago when I asked about the devaluation of the rupee, what did he say? He got up and said no one can pressurise me. There had been no pressures brought. Then politically we know now, and it is a lamentable story that the President of our country has not been informed up to that date. If what appears in this paper is true, the people who have gone from Sri Lanka to the IMF,— it may be the officials or it may be a politician or anyone else — had not placed the correct situation before him, where the President had to make this statement. What did he go and say there? He departed from his normal text. I know when leaders go for these conferences, they have to go with a fully prepared text, and they normally do not divert from the text unless they itch to do something. What did the President go and do? The "Daily News" of all papers says, "The President hits out at the World Bank".

It says:—

"Departing from the text of his prepared speech the Sri Lankan President attacked policies of the World Bank and IMF—".

He has attacked the policies of the International Monetary Fund and the IBRD.

"—and remarked that outside the doors of the two institutions they might well have written 'Abandon all thy hope. ye who enter!'"

The famous saying.

—"He said his government had to raise the prices of every consumer item to win World Bank and International Monetary Fund support for development."

Now, who is dictating to us, Sir? Here is the President of this country saying this—a very unfortunate situation. I am very sorry for him. He has at the last moment realized where we have been taken so far from 1977 onwards. I had to prepare my budget speech on that statement alone. Now, when I look back to 1977, what this Government did, the devaluation and what subsequently happened, what is happening now and what will happen in the near future, for the next so many years to come, we will be placed in the situation which the President has told us. Therefore, Sir, we must know that this will be the key theme for this Government in time to come. The Government will have to realize that it is not the fiscal measures that we have; it is not that the officials are becoming lethargic or the country is becoming lethargic but that we will be taken by the nose by the IMF right along the path whatever we have to do. And that unfortunate situation the President has come to know. I will tell you what has happened, how he changed his mind and why he said so at a later time.

Before the Budget certain changes were made in the BTT by the Hon. Minister of Finance. Everyone knew what was coming. There was a thousand-page gazette—I think in the history of this country we never had a gazette of that size—and the price of every item was raised through BTT. Then there were other manipulations also that took place as in the case of Lakspray. I do not want to come to that level. But anyway I would like to show you how far they have manipulated the price of Lakspray which is an item required by the ordinary man.

I would like to remind the hon. Members that during the time of the SLFP a pound of Lakspray was Rs. 5.50. Then when the UNP came into office in 1977 it had to adjust according to their devaluation, to what the IMF said, and they adjusted it to Rs. 10.50. And again it was raised to about Rs. 13.50 where the 400 grams were concerned. The metric system then came in and made it 500 grams. The 400 grams when it was made 500 grams was raised to Rs. 18.75. Then the 500 grams was raised to Rs. 23.50. Now, this is cheating! Who allowed us to be cheated like this? I would say the IMF. You do not know how indirectly the World Bank can interfere in this matter. Because of one

[ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා] structural change of the monetary policy of this country we have to face this situation. Even the price of a small item like Lakspray is raised from Rs. 5.50 to Rs. 23.50.

About two days ago I saw in the TV two great gentlemen, well known people in the country, the Governor of the Central Bank and the Secretary to the Treasury or the Secretary to the Ministry of Finance. They appeared in the TV and when I really saw these two gentlemen answering some of the question, I thought they were two members of the IMF itself because they were really battling for the IMF. They were trying to tell the people of this country that what the IMF does is exactly what the Minister of Finance does.—(Interruption.)—I have already spoken about that. Now, what did they do? They explained to us why these prices had to go up; various economic jargon came out, but they never explained to us that all this is man-made inflation.

Sir, I would say this. If this BTT increase did not take place during the last few days, there would not have been this inflation in this country. The recent announcement regarding BTT has raised the inflationary pressures in this country. The maximum this government would have faced during the next year would have been only 5 per cent inflation and nothing more, but because of this BTT increase I think it will go up to about 25 per cent inflation. Why did you get pressurised into a situation like this, when you could have evaded it? If there was no BTT there would have been only a 5 per cent price increase or a 5 per cent increase in inflation. You have foisted this BTT, and the increase will be about 25 per cent. Why did you agree to this? What did you go and do?

For a 25 per cent increase in inflation you have raised salaries by 10 per cent. In other words, a person who gets Rs. 1,000 gets Rs. 100 more, but with the increased BTT he has to pay 25 per cent more. Therefore, you will see that the raising of salaries is not going to help at all. The people who get an extra Rs. 100 will have to find another 15 per cent to compensate the inflationary pressures that will come. Therefore I feel that this salary increase is not going to help.

Now, I want to ask to why the President spoke in the way he did. In fact, I wanted to find out exactly why the President did so and I hunted for the reason. I asked various important people in this country. I do not want to mention names. I wanted to trace the background. The reason was this, Sir.

India went for a loan to the IMF. They fought their battle with the IMF. They got 60,000 million Indian rupees from the IMF. Now, mark my these

words—60,000 million Indian rupees. Of course, India is a big country and we quite appreciate that Rs. 60,000 million was given to them. Then I checked up to see whether any conditions were laid down. There were no conditions at all. India was given 60,000 million Indian rupees by the IMF.

How did they treat Sri Lanka? We went and got Rs. 4,000 million in Sri Lanka money. In other words, divide by 2.34—Rs. 2.34 is the conversion rate—it is less than 2,000 million in Indian rupees.

We went for 4,000 million Sri Lanka rupees. India went for 60,000 million Indian rupees. For India no conditions were laid down, but what happened to us? The first thing they requested was that we should cut our subsidies, and what will be the result? There will be an increase in the price of cement, fertilizer, agricultural implements, all those items that fall into the Brussels Tariff Nomenclature.

Secondly they placed a ceiling on government expenditure. This was the request that they made: thou shalt not spend anything more than this amount. That was the second condition of the IMF.

The third condition was devaluation. I know what happened when they went to the IMF this time. Some of our pundits wanted the Rupee to go up to as much as Rs. 26 to the Dollar while others argued that it was not enough and wanted it to go up to Rs. 28 to the Dollar. These were the proposals from the Sri Lankan side. The IMF pressed for a devaluation, and I must say that when the devaluation rate was going up and up I raised this matter on the Floor of the House, and this went through the government channels and they said that the Rupee should be stabilized at Rs. 23 to the Dollar. But very soon you will find the Rupee going up once again. When you compare the parity rate of the Rupee with other currencies and if there is going to be an imbalance, there will be devaluation very soon and the Rupee will go up to about Rs. 24.50 to the Dollar.

The fourth condition of the IMF was that they did not want us to restrict imports. I know the Hon. Minister was thinking of another format on the question of imports, and that was a more rational way of doing things. I know the Hon. Minister had the first, second, third and fourth options. I know he also had a fifth option and that was that there should be no income tax, no BTT for the middle-class wage-earner, and that BTT would only be for the rich people. I know he had a plan and a formula. There was not going to be income tax and or BTT which would affect the poor would be removed, but the rich would have to pay a higher BTT. But that scheme was thrown out.

The Fifth request made was that there should not be a multiple rate of exchange. You might wonder how during the period of the SLFP Government we were

able to give sugar at 72 cents a pound, how the price of rice was kept down, and how, pharmaceuticals and books were made available to the people. We had a system called the FEEC Scheme where the rates of exchange were different. The import of raw materials for industries carried one rate of exchange while there was another rate of exchange for other items. This matter was discussed at the IMF, and they said that the system of FEECs should go and that there should be only one exchange rate.

Then there is the energy policy which has been referred to in this Budget. I do not know why the Hon. Minister has foisted this energy policy on his Budget speech. The oil prices are coming down. Everyone knows that. The OPEC cannot sell their oil. Nigeria has cut her selling price of oil, and so has Britain. Everyone knows that the Gulf countries are cutting their oil prices. Here in Sri Lanka the proposal is that next year we will be doubling our electricity through the Victoria Dam. Why are you now having an energy policy and why wonder about it now? You should have thought about it in 1977. Why are you thinking about it only now? This was one of the reasons why they wanted this foisted on us. The entire scheme of the devaluation, the rupee content, the BTT, the whole package, has been worked out in the IMF, but I am happy to say that even at the very last moment no less a person than His Excellency the President has now realized what the IMF really is.

We faced these same pressures during the time of the late Dr. N. M. Perera. I must say, with all due respect to that great gentleman, that he fought the IMF. When someone in this country writes the biography of Dr. N. M. Perera I hope he will write one page titled "NM versus the IMF". That is one of the greatest victories that Dr. N. M. Perera won. Whenever he went to the IMF he won the battle there. We are very sorry to have lost a person of that calibre at a time when we needed him.

I feel that with this Budget we are going quietly into the colonial type of budgeting again. All the other countries are thinking of protectionism where they are concerned. The Minister of Trade went to the GATT Conference and he has also gone to the United States. In all those countries there is what is called protectionism. Rich countries like the United States do not allow imports into their countries. There is no freedom of import. There is protectionism in those countries. Now, Sir, the United States wants to have protectionism, but if we ask for protectionism the IMF says "No thou shalt not". When we want to see that the producers of chillies and onions get something by not allowing imports, they turn round and say, "Do not have protectionism" and they threaten us. On the other hand, the rich countries want to have protectionism.

What happened when we had a protectionist situation during the time of the SLFP? We did not allow everyone to import everything. We wanted to have protectionism. We wanted to protect ourselves because we were a poor country. We wanted to protect our small-scale industries. We wanted to see that they did not crash. The hon. Member for Divulapitiya and our District Minister knows very well how the handlooms worked in Divulapitiya, and the people who benefited by this were the ordinary people, sons of the soil. They wanted protection. I recollect how beedi was imported from India, and it was subsequently stopped various Governments including the Government of Mr. Dudley Senanayake, how Mr. G. G. Ponnambalam stopped the import of beedi and allowed the import of leaves only and then subsequently he made an imported commodity into an export commodity from Sri Lanka. We had our own tobacco. We had our own wrapper leaves. We had our own employment. We had our own exports. All that was dismantled in 1977. Then we started importing everything into this country. We got a lot of money. We got a lot of aid. We started importing. And ultimately what happened? Of course, we got good vehicles, as MPs we got vehicles, but only now have they realized that the country has been saddled with unfit vehicles. Then we find that food which is imported is unfit for human consumption. The other day, I know, in a pharmacy in Colombo they detected some tin foods that had been imported into this country from Singapore which were found to be unfit for human consumption. All that came in.—(Interruption.) I will let you know the pharmacy. I do not want to mention it here.

Then, Sir, in 1977, they wanted more Rupees for the Dollar. They said, "Rs. 8 is not enough for the Dollar; we must raise it to Rs. 16." We agreed. They wanted us to pay more for fertilizer and for raw materials. We agreed. After 1977, whatever came in the form foreign investment they took away as earnings, and within two years. Most of these people who brought in money for the GCEC had already taken the money away. They have capitalized every project that has been opened in the GCEC and within a period of 2 years they have taken the money away. I would say that every day Rs. 2 million of earned money is being taken away from this country.

I remember, during the early period, when the Prime Minister of Singapore visited this country, at the Golf Course in Nuwara Eliya he said that our country was suitable to be a 'Singapore' and wanted us to follow Singapore. But what happened? We tried to follow Singapore in a big way. Our Hon. Prime Minister was a good friend of that country. I know he tried to follow Singapore. He wanted to have grandiose schemes and build the city of Colombo with parks and roundabouts.

[ලක්ෂ්මන් ජයසේන මහතා]

etc. with everything beautifully done up, just like Singapore! All that is good. But ultimately what happened? We did not realize that Singapore was a competitor of ours. We thought that we could become a trading centre like Singapore but immediately when we tried to become a commercial trading centre with a stock exchange and so on and so forth, Singapore became our biggest competitor and ultimately we lost the battle.

Therefore, Sir, I must say that during the time of the SLFP we had a comprehensive scheme for subsidies. I do not say that subsidies are very good. But there came a period in the lives of the people of this country when we had to subsidise up to a point and, therefore, we did have subsidized rice during that time; it was about Rs. 2 a measure, and one half measure was given free—not only by us but by the UNP Government too. I must say that Mr. Dudley Senanayake started that. Do you mean to say that is wrong? The person who gave free rice in this country was Mr. Dudley Senanayake and we continued that system. Do you say that it is wrong? He was hailed ඔන් දුන් පියා Is that wrong? He carried on that. What happened? Nothing happened. He carried on very well, I should say.

Then there was the question of sugar. We gave sugar at 72 cts. a pound. We gave it at subsidized rate, because we knew that the people could not afford it. Of course we did not tamper with the exchange rates.

I must say one thing; the Sri Lanka Freedom Party in its whole history and also the then UNP under Mr. Dudley Senanayake never touched exchange rates. That is very significant. They did not allow it to float, then tighten, and then float it again. They never did that. I must say, I sometimes wonder if someone asks me the question as to who was the best Finance Minister that we had, I am inclined to believe it was Mr. U. B. Wanninayaka. Of course, I would certainly say that Dr. N. M. Perera was the greatest but that is a different matter. I feel that he did not upset the apple cart. He allowed things to grow and then, Sir, we had this dual exchange system. Why? We had this for a very good reason.

In fact, I looked into some of the records of Dr. N. M. Perera and asked him why he had this dual exchange system and he said that it was an insular system against inflation. When you have a dual exchange system it is insulation against inflation, because there is another rate which exists in order to stop any inflation that will take place.

I must say that we had a welfare policy for this country. Then after the floating of the rupee in 1977 you had to enforce a food stamp scheme in this

country. Why did you start this food stamp scheme? Because everyone was saying that this was a big burden, a huge and massive problem because half the people were poor. You started the food stamp scheme, but why was it necessary to start the food stamp scheme? It was because you started the floating of the rupee. That was the cause of it.

Then there are these huge budget deficits. Every year the deficit has been increasing. Why? It is because of the policy adopted in 1977. We did not have these huge budget deficits then. During the time of Mrs. Bandaranaike, Mr. Dudley Senanayake, Sir John Kotalawela and the 1966 Government we never had these huge budget deficits. Why did it suddenly explode after 1977? Because there were certain changes being done. The Treasury bills were only for Rs. 2,500 million. This is what is pressurizing this country. It has ended up today at Rs. 16,900 million. Why it should have been the other way about if the economic policies were correct. For example, the prices of essential consumer articles in a free economy should come down, instead of which they have gone up 500 per cent from the day this Government started. Therefore there is something wrong somewhere. You must let us know why.

A month or two ago we found suddenly that there was a shortage of sugar in this country. In an open or free economy, prices may go up, as it has happened but there cannot be a shortage. Here, the Government, the private sector, everyone was importing sugar. But why was there a shortage? Because the Government did not have the money. They were asked not to open Letters of Credit. We were broke at that time—(Interruption).

I will come to demonitization later on. I will come to the fraud that has taken place about the fauna and flora series of currency notes. If you do not change or withdraw those notes, anyone can print them. It was not done under any security. There was no security given to the fauna and flora series of currency notes. Anyone can print it and it was done in Singapore and brought here. Six months ago there was news in this country that the hundred rupee note was exchangeable in Singapore. You may wonder how. Do not blame the TULF or the Tigers. This is quite a different operation. There are big people involved, big people close to the Government involved. Remember it has happened; there have been watergates. You know about the Lockheeds. We know that this type of thing happened. I hope the President will have the guts—I know he has the guts—to inquire, to find out who is robbing whom. I do not want to say anything more about that.

Look at what has happened. Progressive devaluation : *කන දහයට තිබුණු මුලත් විට කන පනහයි.* I am not going into other things. I never thought that I would ever have to chew betel at 50 cents. I chew betel because I like it. Betel is not imported. I can remember this : near my house there was a fair when we were children. The hon. Member for Divulapitiya might remember it. *ආප්ප තුනයි, කෙසෙල් ගෙඩි දෙකයි, හෝ බාගයයි.* මුලත් විටයි *කන පනහයි.* There was a period like that. A torch battery was 3 cents and a bulb 5 cents. We used to play with those as children at that time. That was then.—(Interruption). Please do not deviate from this. I am not angry with anyone getting more. Therefore, Sir, the purchasing power, in other words, had gone down because of the devaluation. This is all that happened after 1977, and we are facing that problem now.

Then look at the income distribution. What happened to the income distribution? We are very happy that the farmer got an increase from Rs. 57 to Rs. 62.50—an increase of Rs. 5 or Rs. 10, after this budget. We are very very happy. They should get more if you compare it with the inflation rate that is going to take place, which would be about 25 per cent this time. It should be more. But then look at the income distribution. I saw the other day a press advertisement for a doctor in this country at Rs. 3,000 a month. And there was a press notice beautifully set up in the "Daily News", on the same side adjoining it, for a nanny needed in Saudi Arabia for Rs. 4,500. You can just imagine what a world of a difference it is! Here a doctor gets only Rs. 3,000 and a nanny in Saudi Arabia gets Rs. 4,500! And it is taking place in this country also.

මන් ත්‍රිවරයෙක්

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

That is a developed country.

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

It is happening here also ; very soon it will happen. So, Sir, after this Government came in the prices rose, inflation ate into our income and I do not think we are having anything easy going now.

Now, in the rural sector, Sir, we had small industries as I mentioned earlier. You are finding it very difficult in the rural areas now because the entire economy of the small industries that were built up through Galoya and in other areas, small industries that developed, crashed and the pressure of unemployment is being seen in the rural areas, especially in the colonisation areas. Very soon there is going to be a burst in that

area. There is no land. There is no cultivation area available. Education has set in, true enough ; but there is a scientific way of planting. Anyway there is a massive rural unemployment taking place in the colonisation areas. You must try to remember that.—(Interruption). There were many industries, which you are not aware.

What happened ultimately? Why do you think people are going away from this country to the Middle East? Why do you think people are bolting away from this country to the hot Middle East? Not only because there is money. No. There is no opportunity here. And who goes away? The majority of the people, you will find, are those whom we had to send to the rural areas. From the rural areas they go. There is a massive unemployment in the rural areas, Sir. I think you should conduct a survey. We have conducted a survey about the rural areas and we found that the huge unemployment that has taken place in this country, the percentage of unemployment, is in the rural areas and not in our areas.

If you look into foreign investment also you will see that a big problem has arisen. We do not mind foreigners coming and investing in our country. But on whom have we invested? Have we invested this money on our projects or have we invested this money on foreign contractors? This is something that the Government will have to look into. We have borrowed money for our own investment here, to build this huge organisation, the Parliamentary Complex. For Kotmale, Victoria, Randenigala, Maduru Oya-Moragahakanda is not coming up—we get loans. Of that money, how much did we pay to the foreign contractors to take away? I ask that question about our own building here. It was originally estimated to cost Rs. 6,600 million or something like that. Ultimately when the figures were read out here I was shocked. Mitsui has taken away Rs. 741 million from us and Edward Reed & Begg was paid Rs. 42 million for building this. Ultimately, the estimated amount surpassed the monies paid.

Therefore, I would like to know, at what price did we start Kotmale. Skanska along with some other people is doing it. Originally the Kotmale scheme was started with Rs. 500 million. Today it is ending up at Rs. 6,000 million. Let the country know what percentage of that has gone to Skanska.

Victoria was a gift that was given to us. I am very happy about it. But we are now saddled with another problem. 100 million pounds sterling is not enough. We have to get another 40 million from somewhere. Of course we have voted with Britain on the Falklands issue and I suppose the British government will give us that at least for the good deed we have done for them.

[சென்னைப் பிளேஸ் பிளேஸ்]

Take the Randenigala scheme. It is going to cost Rs. 3,500 million. Just check up how much will go back to West Germany out of that, when it is over. Just check that up. This is the point, sir. Why cannot we do it here with our own hands ?

சென்னைப் பிளேஸ்

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

Let your company do it ?

சென்னைப் பிளேஸ்

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

We did Polgolla. Why do you not give them a chance.

சென்னைப் பிளேஸ்

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

Just do not try to mislead the people.

சென்னைப் பிளேஸ்

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

We did Maduru Oya. Rather, the country did Maduru Oya. The present Government did Maduru Oya. You built the dam there, you collected the water, but what about the channels and the other important things like the left bank channel the right bank channel and the main channel. They are not done. I checked up the reason why. The reason is this. The reason is the foreign investors want us to give half the money back to them to take away. We take the loan from one side, we pay the interest and they take half of it away. This is exactly what is happening in the GCEC. I mentioned this. And after all this is over what is going to be the cost of a bushel of paddy in the Mahaweli ? I do not know whether the Minister of Mahaweli Development is here. I hope he will let us know what would be the cost of a bushel of paddy from Mahaweli ? You must be having those figures. Why hide them ? let it be known, even if it is rupees fifteen or twenty a bushel of paddy. Let us know what your returnable rate is going to be. How much will a unit of electricity cost ? Please let us know that now itself so that we can cut our coat according to our cloth. If you hide these figures now, we will never be able at a later date to cut our coat according to our cloth. We must do it now.

I recall His Excellency the President talking about Mexico when he made his Presidential speech. I want to read all these passages :

“The Mexico crash : a lesson for the third World. How did oil rich Mexico the country over which international bankers once fought to lend money come down to this present pass ? Today it stands

arraigned as the world's largest debtor. The Peso has been massively devalued. Exchange controls have been introduced. Inflation has flowed and the domestic banks have been nationalized. Now it seems that Mexico must negotiate with the IMF for a loan and impose austerity measures.

One of the crucial questions to be examined is what are the lessons of the Mexican people and the Third World in general. The origin of this crisis seems puzzling. Why did the temple of economic activity slow down abruptly. The answer to this question lies partly in the disjuncture between the real income, the real economy and the financial economy, and partly, significant weaknesses in the pattern of economic growth.”

We goes on and on and on, one reason that they give is—

“A rapid increase in interest payments on the public debt”—

A massive increase in interest payments on the public debt. On devaluation it says :

“Devaluation would, on the other hand, immediately lead to inflation,—”

That is what is happening here.

—“financial instability,—”

You know what is happening. Even ‘naya polonga’ knows.

—“and further devaluation”

That would come. What they say is, first devaluation. Then inflation, then devaluation again, and inflation again. Like that it goes on and on.

“This is, unfortunately, what has actually happened, since the peso was first allowed to float freely on the international exchange markets in February. This led to a rapid depreciation.”

We allowed the rupee to float freely, and this is going to happen to us.

“The external financial position was so serious in February that the Government should have imposed strict controls over imports. Controls were finally adopted in the second half of 1981, but they were too late and insufficient, given the economic circumstances. Exchange controls, too, might have been introduced in February to check the flight of money from the country.”

It is happening here. Already, before exchange controls are brought in, people are removing our money. It is happening in this country.

“The real economy has stopped growing because of the severe liquidity crisis.”

These are the reasons why His Excellency the President has come hard on the IMF. These are the real reasons, and, therefore, they say :

“It appears that an IMF package in the present economic circumstances is likely to require sharp reductions in current account deficit and the public sector borrowing requirement.”

That is what they have asked for.

"It is also likely to involve other usual elements of IMF 'conditionality': steps towards import liberalization—"

They want us to do that :

"liberalization of exchange controls and reduction or elimination of subsidies on essential consumer items."

And ultimately it says, Sir—

"For Mexico to achieve efficient economic adjustment, it would be essential for it to :

- (1) retain strict exchange and import controls and postpone interest and amortization payments for a period of three to five years."

I wish the Hon. Minister of Finance would make the same request that is, to postpone the debt burden that we have in our country. We cannot stand it any more. We owed only Rs. 2,700 million, and it has shot up to about Rs. 50 odd thousand million from Rs. 4,000 odd million.

Therefore, I think we ourselves would have to argue in that manner. Ultimately who benefited by all these ? There is an organized private sector here. Hon. Members will feel that I am also a member in the private sector. True enough, I do some business. An organized private sector is there, and I would like to say this.—(Interruption.) Of course, I am a traitor to my own class : that is a different matter—while you are a traitor to your own class. You and I agree that way then.

Export Zone : There are 56 businessmen in this country in the Export Zone who have earned Rs. 820 million.

மன்திரிபரவென்

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

That is including you ?

லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

No. I have nothing. I have nothing. The Hon. Minister for Textiles knows that I have nothing there. I am an exporter. I am a poor exporter. I may be capable of exporting. But I am not capable of importing those. And what does it mean ? Each person has earned Rs. 14.64 million. I am taking only one Zone, the GCEC. The country earned Rs. 820 million and 56 businessmen have earned that. And ultimately who has got the money ? Only 56 people in the GCEC. Workers nil. What do the workers get in the GCEC ? I say the hon. Members know it. It is nothing compared to what is happening in this country. The prize earned in this country is just nothing.

Now luxury hotels are coming up. This is the work of the organized private sector. I just want to find out who these people who are behind his organized private sector are. There is a Taj coming up, Galadari is coming up, Sheraton is coming up, Trans Lanka is coming up, Hilton is coming up. The workers get nothing, you and I get nothing, the owners get everything.

This Government has guaranteed monies for most of these hotels and these are not going to be full up. The Government will have to pay for all these hotels use, and we know what the utility rate of a hotel is today. In one hotel, Sir there were only two people inside that hotel yesterday, a hotel of 100 rooms in Colombo (Interruption). Please let me not come out with the name. It is not fair for me to come out with it. If you want to know it is around Mt. Lavina area. It is not a guest house. It is a 100-roomed hotel, and workers get nothing. Government guarantees these hotels. Why do you want to guarantee them ? Why does Government give them a guarantee.

Then the luxury flats — I do not want to say anything about it. I challenge you to sell any of the Liberty Flats.

மன்திரிபரவென்

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

Already sold.

லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

Only the downstairs portion has been sold to gem merchants. We know that, but any of the living flats have not been sold, and if at all it has to be sold for 2.8 million or 1.4 million rupees. I would like to know the names of those people who purchased them. Sir, please come out with the names of those people.

ஊதாநாடு திணைக்களம் கல்யாணசுற்று இலங்கையின் ஓவன் லெண்டன், கல்யாணசுற்று [ஊதாநாடு பதி. பி. லாபிஸ் லாபிஸ் லெண்டன்] இலங்கையின் பிடி.

அதன் பிறகு, பிரதீச் சபாநாயகர் அவர்கள் அக்கிராசனத்தி னின்று அகலவே, சபாநாயகர் அவர்கள் [அல்லஹாஜ் எம். ஏ. பாகிர் மாகார்] தலைமை வகித்தார்கள்.

Whereupon MR. DEPUTY SPEAKER left the Chair, and MR. SPEAKER (AL HAJ M. A. BAKEER MARKAR) took the Chair.

லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

Sir, I was on the point of referring to the St. John's Market. We have built this. A lot of money has gone in. It is a very good thing. We like to see modern

[ලක්ෂ්මන් ජයකෝඩි මහතා]

markets coming up. But just look at the utility rate. They have not got at the money went. Look at the utility of the St. John's market. I am informed, there is not a single fish merchant there who will be able to pay that rent. Just go to Maradana junction. Just see how those shops have been built. Out of 30 odd, 17 have been closed; they are unutilized, no people to take them; just closed. You go to some of these flats, Sir, unutilized, and all the money has gone into that. Sir, there is one thing that one must remember. Two-thirds of the population in this country live in one-third of the land, and one-third of the population in this country lives on two-thirds of the land. This Government and the previous Government sent all the money to the dry zone, and therefore, the housing policy also should be to see that the houses are built in the dry zone more.

මන්මුර්දයෙක්

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

How many houses did you build during your time ?

ලක්ෂ්මන් ජයකෝඩි මහතා

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

What they are doing is just the other way. They are building houses here, when the houses are needed in the Dry Zone. That is the area where they are pumping a lot of money into. Am I right, the hon. Member for Minneriya? We are pumping in more and more money into the Dry Zone and while we are building the houses here and not spending there. Just see the rationale. Sir, all those who are getting the money are in the private sector, an organized private sector. Now, take all these shopping complexes, what a lot of money has been wasted! This shows that there is no planning. I would like to see that there is a plan.

We pay income tax. Income Tax is paid by any person who earns Rs. 1,000 a month and above. Here, there is an organized private sector which is getting all the money and therefore I would request that you raise the income tax slab - I hope the Minister will consider it - from Rs. 12,000 to about Rs. 24,000/ or if that sounds unreasonable, to Rs. 18,000. It has to be done, Sir. There are no two words about it and we can do that, Sir. It is a very good proposition and it will be very useful.

The Hon. Minister said that he is collecting a lot of money from export rebates the exporters are going to get for export promotion a rebate of Rs. 200 million. What can you do with 200 million? There is Rs. 250 million. What can you do with Rs. 250 million, Sir? It is a joke. I am sure this was a last minute attempt of the Hon. Minister of Finance to put this in. I must congratulate the Hon. Minister of Trade. I am

extremely sorry that he is not here - and I am assure that he and the Hon. Minister of Finance will get together again and have a rationalistic viewpoint on this matter, Sir, what can you do with Rs. 250 million? You are expecting everything from tea, rubber and coconut. You are expecting the entire future income of the country from tea, rubber and coconut. That is what the Hon. Minister said. He is pumping all the money into tea, rubber and coconut rehabilitation. Then he is giving an export promotion rebate.

Sir, the Deputy Minister is here. I am very happy about it. I hope he will consider not Rs. 250 million but at least Rs. 2,500 million for the export promotion development. It is very important. It is most important. You must knock off export duties. There is no two words about it. It has come to a level that tea is number one. I think foreign remittances is number two. Tourism is number three. Rubber is number four. I suppose, coconut has come in again, it is number five. - (Interruption). Yes, then the minor export crops. I am happy that the hon. District Minister is here. He knows his subject.

Therefore, Sir, there must be a change in this tax structure. Do not stick to this export duty on tea, rubber and coconut every time. Please change it, and I think it will be good if you change it because if you see the cost of production from 1977 to 1982, you will be shocked. I am shocked that the JEDB and the SPC are existing like this. I must congratulate those two ministries for existing. Certainly I am not going to congratulate them for their mismanagement, but certainly for existing.

The cost of production for a pound of tea in 1977 was Rs. 7.98. Today it is Rs. 18.66. Rubber is Rs. 7.75. Now it has gone up to Rs. 8.97. Coconut was Rs. 252 for 1,000 nuts today it has gone up to Rs. 550 for 1,000 nuts. Please remember that sometimes you have to compete with the international market.

Therefore, Sir, I think it is high time - I was saying this along with the hon. Member for Kaduwela (Mr. M. D. H. Jayewardene) and with many other hon. Members of Parliament - to knock off the export duties. No other tea producing country in the world has this export duty, Rubber, no export duty. Coconut, no export duty, and what do they do? They have given an export rebate. Therefore, Sir, we have to slash this export duty.

Finally, Sir, I want to touch on an important area, and that is, I want to bring to the notice of the Government about robberies. The hon. Member for Mihintale was saying "මම මෙතර, හොරකම් මෙතර, කවුරුමක් එම නතර කරන්නේ නැහැ."

Merely talking on this matter is not helpful because there should be a group of people like the consultants ; there should be a consultant to look into corruption, mainly into corruption. I am happy that the Hon. Minister is here and I hope he will take this matter up - *(Interruption)* I am extremely sorry. May I tell what happened, Sir ? What happened was this. When I came here, there was not a single Member from the Opposition - *(Interruption)*

சீனர் லலித் அத்தலத்முதலி மொதலி

(திரு. லலித் அத்தலத்முதலி)

(Mr. Lalith Athulathmudali)

Leader of a party to speak !

சீனர் லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி மொதலி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

I will certainly make a point to say - *(Interruption.)* That was not the point, Sir. After all, it is the Opposition day. I quite appreciate that. This is a Opposition debate, and when I find no one in the front row, I feel guilty. Ultimately, when I came, I found no one here, but I am not considered by you, Sir. Here, I come and save this Debate for you, but you are not considering me as the Leader of the SLFP.-*(Interruption)* It is a recognized political party in this country. Please do so, Sir. I earnestly stress this because things would work better where we are concerned - *(Interruption.)* I will not touch on that. I am very sorry that I could not speak when you were here.

I was speaking on the subject of consultants against corruption. I am reading from the International Management Magazine of June, 1982. I think we should do this, because I will give you an instance in a letter that came to my review which I will be tabling in this House, if you will look into this.

"Management consultants will play an increasing role in rooting out corruption between business and government agencies, claims Dr. Christian Reder, a consultant with the Swiss-based management consultancy Knight Wegenstein AG.

Reder was head of a team of consultants which last year investigated corruption at a gigantic hospital construction project in Austria, the Allgemeine Krankenhaus. As a result of his investigations three managers were jailed and further prosecutions are expected.

The hospital, a university clinic, is expected to be the biggest in Europe. An enormous structure, planned in the late 1950s, it is now not likely to be finished until the 1990s and no one knows how much it will cost to complete or indeed to run.

"Large consultancies, explains Reder, are suitable organizations to undertake such tasks because they do not normally owe political allegiance to any of the parties who may be involved.

This is one of the reasons why Reder believes consultancies will become more involved in corruption investigations. Another is that he sees a clear growth in the incidence of large-scale corruption.

"The trend to marry private and government sectors automatically leads to more corruption," he says.

"It is a central problem of the 1980s. Nobody wants to talk about it. The private sector gets more bureaucratic and the state sector gets more corrupt. The coming together of an extremely cost-intensive health service and a weak public sector surrounded by a strong private sector meant that there simply were not the instruments to control costs properly in the hospital project."

Reder points also to a growing number of scandals where business and politics or business and bureaucrats have been accused of unethical behaviour. In Germany, for example, there has recently been the accusation against the trade union directors of the construction company Neue Heimat.

Reder believes that there are a number of potential remedies. One is to stop all contributions by companies to political parties.

ஃர். சீ. ஜி. டி. டி. மெல் மொதலி

(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. தி. மெல்)

(Mr. R. J. G. de Mel)

This is what I suggested eight years ago. I suggested it eight years ago when your leader was in power.

சீனர் லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி மொதலி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

Now that he is in power it is for him to put it into operation. As far as Sri Lanka is concerned, I hope you will take note of that.

"Another solution is to rethink the roles of government and private industry in collaborative projects.

The governmental bodies should monitor more carefully the quality of people whom they appoint to managerial positions in projects involving the spending of government money.

"In many of the supervisory boards of such organizations it's noticeable that everybody always says 'yes'. There is no conflict. That is often a sign that there is collusion and trading-off between the members."

When I read this, I recollected the Hon. Minister saying long long ago - about eight years ago - when he was on our side.

ஃர். சீ. ஜி. டி. டி. மெல் மொதலி

(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. தி. மெல்)

(Mr. R. J. G. de Mel)

Both in the party and Parliament.

சீனர் லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி மொதலி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

There is a letter that was sent by Motor and Leasing Lanka Ltd., 87/1 Castle Street. Coach Builders and Motor Engineers. I am very happy that the Hon. Minister of Transport is here. I asked the very same question yesterday. I do not want to pose very hard on him. He said he is not aware. I accepted that. I did not want to say when I raised that question yesterday about 42.9 million rupees. What has happened to it ?

[லெட்மன் பதனடைபி மொழி]

A letter was sent to His Excellency the President - (*Interruption.*) This is nothing secret. It is an open letter sent to the Minister of Finance, Minister of Transport, Secretary to the Ministry of Transport, Secretary to the Ministry of Finance, Director General of the Greater Colombo Economic Commission and Chairman S.I.A.C. It is a letter written to by this Company to the General Manger of the Ceylon Government Railway. "Contractor's agreement - No. SRS/F 392". The letter goes like this.

"We are indeed shocked that the Ceylon Government Railway which is a Department of the Government of Sri Lanka having entered into a solemn contract with us has now thought it fit that to state that it is not in a position to make any further payment. As you are aware a sum of 42.9 million is due to us as at 30.11.82.

We are also shocked by your request to curtail production. We have repeatedly pointed out that there is no question of curtailing production. We have engaged a large amount of local labourers to discharge our obligation. Several foreign personnel have been engaged.....We have tied up a very substantial amount of money. We have obtained facilities from Banks.....We have costed the operation.....We have repeatedly informed you that we cannot agree to the curtailment of production....."

Therefore, Sir, you will see from this letter that they are pleading to pay with the Railway to pay back the money. Can you please inquire into this ?

மன்திரிபரமேனி

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

Who has signed this letter ?

லெட்மன் பதனடைபி மொழி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

It has been signed by two gentlemen. The Managing Director of Motor & Leasing (Lanka) Limited -

மன்திரிபரமேனி

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(A Member)

What is his name ?

லெட்மன் பதனடைபி மொழி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

M. S. Abdul Gaffoor. it has also been signed by the Project Manager-I think he is a Chinese-by the name of Lim Tau Long.

Now this is exactly what is happening in most of the Government Departments. you are talking of corruption and you are talking of taking our corruption. Please go into his type of thing. A letter has come to you sometime ago, as far back as 17 December, 1982. I do not say that there was enough time for you to go into this matter.

ஈ. ஜி. டி. டி. டி. மெல்

(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. த மெல்)

(Mr. R. J. G. de Mel)

This is really not a matter for my Ministry.

லெட்மன் பதனடைபி மொழி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

But please inquire into this because you are the custodian of our purse. I think you should inquire and you have the right to inuquire and we will give you all support. It almost came up at the Public Accounts Committee, but we were restrained at that time. I was restrained. I did not want to come out because I wanted you to take action. I wanted his Excellency to take action. I wanted the Hon. Minister of Transport to take action.

ஈ. ஜி. டி. டி. மெல்

(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. த மெல்)

(Mr. R. J. G. de Mel)

What is the specific allegation ?

லெட்மன் பதனடைபி மொழி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

Well ! It is here. The allegation is that the money is not being paid. What happened to that money ? That is the allegation.

ஈ. ஜி. டி. டி. மெல்

(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. த மெல்)

(Mr. R. J. G. de Mel)

Was a firm contract signed ?

லெட்மன் பதனடைபி மொழி

(திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி)

(Mr. Lakshman Jayakody)

Yes. I will give you the number of the contract. The Contract Agreement No. is SR/F. 3092 and the subject is-building of steel coach bodies on reconditioned underframes. I will table this letter.*

Sir, I am shocked at the way the Hon. Minister said that no new schemes will come up during the next two years and subsequently. In his Budget Speech, Sir, he mentioned about employment. One hundred thousand people have gone away from this country and in future for the next two years, nothing is going to happen : you said no new schemes would come up.

ஈ. ஜி. டி. டி. மெல்

(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. த மெல்)

(Mr. R. J. G. de Mel)

All on-going projects will carry on. I know there is enough to do.

* கல்வி புலிமையே படி கர் கரு.

உறையினின்றுதியில் தரப்பட்டிள்ளுது.

Reproduced at end of speech.

ලක්ෂ්මන් ජයකෝඩි මහතා

(**திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி**)

(**Mr. Lakshman Jayakody**)

If these one hundred thousand persons who have gone abroad are told, "Now you may go home", and they come back, have you got the power to absorb them into this country?

ආර්. ජේ. ජී. ද මෙල් මහතා

(**திரு. ஆர். ஜே. ஜி. த மெல்**)

(**Mr. R. J. G. de Mel**)

Oh! yes, the Mahaweli project alone will absorb them.

ලක්ෂ්මන් ජයකෝඩි මහතා

(**திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி**)

(**Mr. Lakshman Jayakody**)

Thank you very much. Today the public sector is saturated, the private sector is saturated. For the next two years they will be saturated. But the Hon. Minister says that the Mahaweli Scheme will be functioning by that time and I hope those one hundred thousand people, whenever they come, will not be left in the lurch. That is a solemn promise the Hon. Minister is giving. I am not quite happy about this situation, to put it very mildly, because it would be a big burden on us. Please remember that employment in the Middle East was not only your baby, it was our baby also.

I can remember, the then Prime Minister had a discussion in Mexico, when she met the sister of the Shah of Iran at that time and spoke about this.

ආර්. ජේ. ජී. ද මෙල් මහතා

(**திரு. ஆர். ஜே. ஜி. த மெல்**)

(**Mr. R. J. G. de Mel**)

Why did she take a baby elephant to the Shah?

ලක්ෂ්මන් ජයකෝඩි මහතා

(**திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி**)

(**Mr. Lakshman Jayakody**)

Yes, quite precisely! But that baby elephant has sent so many people to the Middle East. I can remember when she went to Iraq and Kuwait, when they met at the Non-Aligned Conference that was one of the themes that she started. In 1976 we wanted to send all these people for employment, because we felt the country was facing difficulties. We found this out after the 1971 insurrection and we knew what the problem was. The opening up of the Middle East job schemes. Therefore, the hon. Minister, must explain to us, how he is going to absorb these people when they come back.

Finally Sir, I would like to ask the Hon. Minister whether he had planned this Budget, because to my mind, I found that while he was reading and also when it was over, that he had not properly planned, it as there are contradictions in what he stated.

I do not want to show those contradictions. Apparently those contradictions have taken place because of differences of policy. I notice that the emphasis that you have laid on exports is not there, the emphasis on trade vis-a-vis production is not there. There is a lot of contradiction, but I suppose I cannot expect the Hon. Finance Minister not to harm contradictions.

මන්ත්‍රීවරයෙක්

(**அங்கத்தவர் ஒருவர்**)

(**A Member**)

Which is the Government which has no contradictions?

ලක්ෂ්මන් ජයකෝඩි මහතා

(**திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி**)

(**Mr. Lakshman Jayakody**)

Everyone has contradictions, but you have to minimize them. You are in a lucky position, luckier than Mrs. Bandaranaike and Dr. N. M. Perera, because, then the two Secretariates were different. Today they are under one Ministry. You have to budget to a plan and plan out your budget. If you do not budget to a plan and plan out your budget, then the contradictions take place. That has happened.

I do not want to waste any more time, Sir. I have taken a lot of time already. I would urge the Hon. Minister to look into the new tax structure in this country, namely a person to pay his own taxes. You could not have to call us to pay our taxes. We should be prepared to pay our taxes. But the system has to be laid down. You are laying down a system now while the income tax is there. You have started a system of BTT which is direct taxation and you have other taxes. Let there be some rationale in the BTT you were not here when I spoke about it, I am happy that you are here now. Let a person pay his own tax. That can be controlled by the tax formulation that you have.

Take the BTT, for instance. Where essential commodities are concerned, where the poor are concerned, where a persons in dire straits, are concerned, let there be no BTT. Take beedi, for instance. We know that the richer classes are not using beedi, except, I suppose, the Borah merchants or persons like that. Beedi is used by the workers of this country. Why have BTT on it? A "555" cigarette, yes. That is being consumed by the richest in this country. Have the highest BTT on it. formulate your tea according to the wage structure. Where the lower wage earners are concerned, where the poor people are concerned, for essentials please do not have BTT. For the middle wage earner have a small BTT of 1 per cent or 2 per cent. For the rich make it x per cent. I am sorry you have not charged anything more than 100 per cent. Why? There are enough people who can pay more than 100 per cent among the richer elements in this country. We will have to study that in the Committee stage.

[ලන්ජමන් ජයකොඩි මහතා]

Therefore, Sir, take away this income tax. I can remember the time when income tax came, long, long ago in the 1930s, I believe. I think we have passed that age. People are avoiding income tax now. The richer people are evading income tax. That is a tax of days gone by, now there are new forms of taxation. Let one pay his own taxes. That is the scheme that I want you to consider, Hon. Minister. I hope you will formulate your tax structure accordingly, I wish this Budget a success, but I am very sorry to say, I am one hundred per cent sure that it will fail.

Thank you.

සහමෙය කෙ නමන ලද ලියවිලි :

சுபாபிடத்து வைக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் :

Document tabled :

MOTOR & LEASING (Lanka) LIMITED

මෝටර් ඇන්ඩ් ලීසිං (ලංකා) ලිමිටඩ්

COACH BUILDERS & MOTOR ENGINEERS

Telephone

Office - 596404, 598901

Factory - 597248

Cable : HIATPROM

Telex : 21667 MLANKA

Office : 87/1, Castle

Street,

Colombo 8. Sri Lanka.

Factory : 566,

Baseline Road,

Colombo 9.

17th December 1982

REGISTERED

The General Manager,
Ceylon Government Railway,
Colombo 10.

Dear Sir,

CONTRACT AGREEMENT No. SRS/F. 3092 -
YOUR REF : T.4/CME. 51 (1) DATED 15/11/1982 -
BUILDING OF STEEL COACH BODIES ON
RECONDITIONED UNDERFRAMES

We refer to your letter dated 15th November, 1982.

We are indeed shocked that the Ceylon Government Railway (which is a Department of the Government of Sri Lanka) having entered into a solemn Contract with us has now thought it fit to state that it is "not in a position to make any further payments". As you are aware a sum of Rs. 42.9 million is due to us as at 30/11/1982.

We are also shocked by your request to curtail production. We have repeatedly pointed out that there is no question of curtailing production. We have engaged a large amount of local labourers to discharge our obligation. Several foreign personnel have been engaged and are stationed in Sri Lanka for purposes of fulfilling this contract to whom large sums have to be paid. We have tied up a very substantial amount of capital. We have obtained facilities from Banks to which we have to make capital and interest payments. We have costed the operation and made our quotation to you on the basis that the task undertaken will be completed by a fixed date and that you will be making the due payments without default. We have repeatedly informed you that we cannot agree to the curtailment of any production and that we are not agreeable to any variation or modification of the written Agreement entered into with us.

We have also brought the aforesaid matter to the notice of His Excellency the President of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka by our letter dated 12/08/82 (copy enclosed for your information).

We wish to once again reiterate what we have set out in the first para of page two (2) of our letter dated 07/12/82 sent to you. We reproduce below the paragraph :

"We wish to inform you once again that we are not agreeable to any variation or modification of the written Agreement entered into with us. We require performance of the above Contract by you and we on our part shall continue to abide by our rights and obligations under the above contract. We insist upon the performance of your obligations. We have to point out that this Contract entered into by us cannot be terminated by you unilaterally. We have to also point out that the terms thereof cannot be altered unilaterally by you."

The problems that you state you are having with the Treasury is not a matter which could be permitted to affect us adversely.

What you are in effect stating is that the Government of Sri Lanka is so bankrupt that it cannot fulfil its obligations and that too to a foreign participation venture.

We have read in the Newspapers that the Ceylon Government Railway has very recently entered into an Agreement with an Indian Consultancy Company "RITES" to take over the management of the Railway workshop involving a payment of a sum of Rs. 45 million. Last week a team consisting of the Secretary to the Ministry of Transport and yourself went to India for this purpose. Hence your claim of bankruptcy does not appear to be well-founded.

In order to help you out we even requested that we be furnished with a suitable Bank Guarantee so that we could utilise the Bank Guarantee to tide over our own and our foreign collaborators financial commitments. Even this reasonable request of ours has not been honoured.

What you are in effect asking us to do is to institute legal proceedings against the Government of Sri Lanka. As you have left us with no alternative we are being compelled to do so. When a person, particularly a foreign company, deals with the Government of Sri Lanka or a Department of the Government of Sri Lanka, that person has the right to expect a certain standard of conduct and integrity. We regret having to point out that the Ceylon Government Railway and the Government of Sri Lanka have fallen far short of honourable standards of behaviour.

The Government of Sri Lanka and its organs such as the Greater Colombo Economic Commission are inviting Foreign Companies to make investments here. This type of conduct on the part of the Ceylon Government Railway effectively deters foreign investors from making investment. Mere passing of legislation to guarantee foreign investment is of no avail and would be treated as mere sanctionious conduct if in reality the Government of Sri Lanka and its Department do not intend to honour their commitments.

It is with utmost reluctance that we have been compelled to point out to you the implications and repercussions of your conduct.

We await an early reply.

Yours faithfully,

MOTOR & LEASING LANKA LTD.,

M. S. Abdul Gaffoor,
Managing Director

Lim Tau Long
PROJECT MANAGER

- cc. 1. His Excellency the President
2. Minister of Finance
3. Minister of Transport
4. Secretary, Ministry of Transport
5. Secretary, Ministry of Finance
6. The Director-General, G.C.E.C.
7. The Chairman, F.I.A.C.

අ. හා. 6.35

ජේ. ඒ. ඩී. අමරතුංග මහතා (වත්තල)

(*திரு. ஜே. ஏ. டி. அமரதுங்கம்—வத்தல*)

(Mr. J. A. E. Amaratunga—Wattala)

ගරු කථානායකතුමනි, අපේ රජයේ භයවැනි අයවැය විවාදයට සහභාගි වීමට අවස්ථාව ලැබීම ඉතාම අගය කොට සලකනවා. අයවැය ලේඛන හයකම මේ පාර්ලි මේන්තුවට ඉදිරිපත් කරන්න මේවර එක්සත් ජාතික පක්ෂ රජයට අවස්ථාව ලැබීම මුළු මහත් ලංකාවේම ජීවත්වෙන සෑම කෙනෙකුගේම වාසනාවක් හැටියට සැලකිය යුතු බව මා ප්‍රථමයෙන්ම මතක් කරන්න ඕනා.. එකම මුදල් ආමනිවරයෙකුට එක දිනටම අයවැය ලේඛන හයක් ඉදිරිපත් කරන්නට අවස්ථාව ලැබෙන්නේ බොහොම කලාතුරකිනුයි. එම නිසාම සම්බන්ධී කරණයක් ඇති ප්‍රතිපත්ති රාමුවක් මත එම අයවැය යෝජනා මේ අවුරුදු හය තුළ ඉදිරිපත් වී තිබෙනවා. එපමණක් නොව, ඒ කළ යෝජනාවල සම්බන්ධතාවයක් ඇතිව තවත් අවුරුදු හයක් ඉදිරියට ගමන් කිරීමට අපට අවස්ථාව ලැබීම ශාන්ත අපි ආඩම්බර විය යුතුයි.

මේ විධියට අධීක්ෂණ අයවැය යෝජනා අවුරුදු පහා එකම රජයකින් ඉදිරිපත් කරන්නට අවස්ථාව ලැබුණේ කොහොමද කියා මේ විධියේ විවාදයකදී අපි කල්පනා කර බලිය යුතුය කියා මා හිතනවා. ඒවාගේම එක්සත් ජාතික පක්ෂ රජයට නැවත වරක්, තව අවුරුදු හයක්, මේ රට පාලනය කරගෙන යන්නට මහජනතාව අවස්ථාව ලබා දුන්නේ මොන හේතුවක් නිසාද කියාත් මේ අවස්ථාවේදී සමීක්ෂණය කර බලන්න ඕනා. 1977 දී මේ රජය බලයට පත් වුණාට පසුව මහජනතාවට මූලිකව දැනුණා, යම්කිසි නිදහසක්, නැතිවෙලා තිබුණ යම්කිසි නිදහසක් ආපසු මවුන්ට ලැබුණ බව හැම ජාතියකටම, දුටුවා, මුස්ලිම්, බර්ගර් ආදී රටේ ජීවත් වෙන හැම සුළු ජාතීන් කොටසකටම, ඔවුන්ගේ අයිති වාසිකම්වලට කිසිම හානියක් නොවී නිදහස් පුරවැසියන් හැටියට ජීවත්වීමට, 1977 දී එක්සත් ජාතික පක්ෂ රජය බලයට පත්වුණ පසු අවස්ථාව ලැබුණ බව මතක් කරන්න ඕනා. එපමණක් නොවෙයි, ආගමික නිදහස, තමන්ගේ අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස හා වෘත්තීය සමිති නිදහස ඇතිව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී න්‍යාය අනුව සෑම කෙනෙකුටම නිදහසේ ජීවත් වීමට මේ රජය සැලැස්වූ නිසා තමයි, අපට නැවත වරක් මේ ප්‍රතිපත්ති මාලාව ඉදිරියටත් ක්‍රියාත්මක කරගෙන යන්නට අවස්ථාව ලැබුණේ.

ඒ වගේම මේ රජය අනුගමනය කරන නිදහස් වෙළඳ ප්‍රතිපත්තිය, කැමති භාණ්ඩයක් ලබා ගැනීමට අවස්ථාව සැලසීම, කැමති ව්‍යාපාරයක් කරගෙන යාමේ අවස්ථාව සැලසීම, තමන්ට වුවමනා ගමන් බිමන් යාමේ නිදහස සැලසීම, තම තමන්ගේ ආදායම් වැඩි කර ගැනීමේ අවස්ථාව මහජනයාට ලබා දීම ආදිය නිසා තවත් අවුරුදු 6 ක් මේ රට පාලනය කරන්නට අපට අවස්ථාව ලැබී තිබෙනවා. පොදුවේ බලන විට මුළු මහත් ජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය 1977 ට පෙර තිබුණ තත්ත්වයට වඩා වෙනස්, උසස් තත්ත්වයකට අද පත්ව තිබෙන බව කවුරුත් පිළිගන්නවා. 1977 දී අපි මේ රජය භාර ගන්නා විට තිබුණ තත්ත්වයට වඩා

අන්ත තත්ත්වයකට අද අපේ රට පත්ව තිබෙනවාය කියා කාවචන් කියන්න බැහැ. එදා ස්වල්ප පිරිසකට සීමා වී තිබුණ මුදල් ඉපයීම, ස්වල්ප දෙනෙකුට සීමාවී තිබුණ පොහොසත් වීමේ වරප්‍රසාදය අද ඊට වඩා විශාල වලල්ලකට පුළුල් වී තිබෙනවා. මම කියන්නේ නැහැ, හැම කෙනෙකුටම ඒ වරප්‍රසාදය ලැබීම තිබෙනවාය කියා. ඒ නමුත් එදාට වඩා විශාල පිරිසකට අද සමාජයේ උසස් තත්ත්වයකට එන්නට අවස්ථාව ලැබී තිබෙනවා. අන්ත එකෙකුයි අපි මඟින්තෝ 1977 අපි ආරම්භ කරපු වැඩ පිළිවෙලේ ප්‍රතිඵලයක් තිබෙනවාය කියන එක. අද අපේ ගම්වල, නගරවල එදා හිටියට වඩා මුදල් හදලා තිබෙන, එදාට වඩා ආර්ථික අතින් ශක්තිමත් කමක් තිබෙන උදවිය අපට දකින්නට පුළු වත්කමක් තිබෙනවා. එදා බයිසිකල් එකෙන් ගිය උදවිය අද හොඳ වැන් එකකින් නැත්නම් අළුත් කාර් එකකින් යනවා අපට දකින්නට ලැබී තිබෙනවා. එදා කාර්වල ගිය උදවිය අද අහස් යාත්‍රා පවා අරගෙන තිබෙනවා. ඒක අපේ ආර්ථිකයේ ප්‍රගතියක් බව අපි පිළිගන්න ඕනා. ඒ විතරක් නොවෙයි, ආදායම් වැඩි වෙලා තිබෙනවා, මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවන රටාවේ, ජීවත් වීමේ ක්‍රමයේ වෙනසක් ඇති වෙලා තිබෙනවා. අපි බටහිර ක්‍රමයට ඇබ්බැහි වෙලා සිටිනවාය කියා සමහර විට අපේ සමහරු අපට දොස් කියනවා. ඒක වැරදි මතයක්. බටහිර ක්‍රමයට ඇබ්බැහි වීමක් නොවෙයි. අපේ ජීවන තත්ත්වය උසස් වීම නිසා අපි සුබෝපහෝගි භාණ්ඩ වලට ඇබ්බැහි වීම ස්වාභාවිකයි.

එම නිසා අපේ රජයෙන් ඉදිරිපත් කළ අයවැය ලේඛන සෑම එකක් ශාන්ත කල්පනා කර බලන විට අවුරුද්දෙන් අවුරුද්ද මේ රටේ ප්‍රගතියක් ඇති වී තිබෙන බව මේ අයවැය විවාදයේදී සෑම කෙනෙක්ම පිළිගන්න ඕනා දෙයක්. අපේ ගරු මුදල් ආමනිතුමාගේත්, අමාත්‍ය මණ්ඩලයේත්, ගරු අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේත්, ඒ සියල්ලකටම ප්‍රමුඛ ශ්‍රීමත් ජනාධිපතිතුමාගේත් දුරදර්ශී වැඩ පිළිවෙළ නිසා මේ තත්ත්වය අපට ලබා ගන්නට පුළුවන් වුණා. ඒ සම්බන්ධයෙන් පසු පෙළේ සිටින මන්ත්‍රීවරයෙක් වශයෙන් මම ආඩම්බර වෙතවා.

මේ අයවැය යෝජනාවල තිබෙන විශේෂත්වය ගැන කල්පනා කර බලන විට ගරු මුදල් ආමනිතුමා වැවිලි කර්මාන්තයට ප්‍රමුඛත්වයක් දීම ඉතාම කාලෝචිතයි කියන එක මගේ අදහසයි. අපේ රට එදා පටන්ම කෘෂි කාර්මික රටක්. අවුරුදු ගණනාවක්ම අපි ආදායම් ලබා ගත්තේ තේ, පොල්, රබර් වැනි කෘෂිකාර්මික වගාවන් හෙන් ලැබෙන නිෂ්පාදනයන්ගෙනයි. නමුත් 1956 දී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ආණ්ඩුව ඒ ප්‍රතිපත්තිය වෙනස් කළා. එයින් පසු ආව ඒ ආණ්ඩු වැවිලි කර්මාන්තයට පයින් ගසා දමා ඒවා විනාශ කර දැමූ නිසා තමයි, අපට අද මෙතරම් බැරෑරුම් ප්‍රශ්නවලට මුහුණ දෙන්නට සිදු වී තිබෙන්නේ. එදා පටන්ම මේ වැවිලි කර්මාන්තය සාර්ථකව කරගෙන ගියා නම් මම හිතන විධියට අද මේ විධියේ හයානක තත්ත්වයකට, විදේශ විනිමය හිඟයකට මුහුණ පාන්නට වෙන්නේ නැහැ. ඒ තත්ත්වය නඟා සිටුවන්නට තමයි මේ මුදල් ආමනිතුමා දැන් නැවත වරක් අපේ තිබෙන ආදායමින් වැඩි කොටසක් වැවිලි කර්මාන්තයට යොදවන්නට අදහස්

[පේ. ඒ. ඊ. අබරාහිම මහතා]

කර තිබෙන්නේ. එය ඉතාමත් නැණවත් වැඩ පිළි වෙළෙක් කියා මම හිතනවා. විශේෂයෙන්ම ඒ වැටි ගිය වැවිලි කර්මාන්තය නඟා සිටුවීමට විශාල මුදලක් යට කිරීම මේ අයවැයේදී පමණක් නොවෙයි, ඉදිරි අවුරුදු වල එන අයවැයවලදීත් කළ යුතුයි කියා මම අදහස් කරනවා.

මම දන්නවා, ලෝක බැංකුවත් අපට ණය දෙන අනිකුත් ආයතනත් අපෙන් ප්‍රශ්න කරන්නේ අපේ වැවිලි කර්මාන්තයට අපි වැඩි අවධානයක් යොමු නොකරන්නේ ඇයි කියන එකයි. එය හරිහැටි තේරුම් අරගෙන තමයි, අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා මේ රජයෙන් වැවිලි කර්මාන්තය නඟා සිටුවන්නට නොයෙකුත් සහනාධාර, අවස්ථාවල් සහ අනිකුත් දෙන්නට පුළුවන් සෑම ආධාරයක්ම දෙන්නේ. වැවිලි කර්මාන්තය තව තවත් දියුණු කිරීමට යෝජනාවක් මම මේ අවස්ථාවේදී ඉදිරිපත් කරන්නට කැමතියි. දැනට රජයෙන් පාලනය වන වතු පුද්ගලික අංශයට නැවත වරක් භාර දෙනවා නම් මීට වඩා ප්‍රයෝජනයක් ගන්නට පුළුවන් කියන එකයි මගේ අදහස. අද පුද්ගලික අංශයෙන් පාලනය වන වතු වලත්, රජයේ ආයතනවලින් පාලනය වන වතු වලත් ආදායම් හා වියදම් සංසන්දනය කර බැලුවොත් රජයට මේ වතු පාලනය කරන්න අමාරුයි කියන එක කැපී පෙනෙනවා. එම නිසා මම ඒ යෝජනාවක් හැටියට ගෙනෙනවා. ගරු ඇමතිතුමා වතු සම්බන්ධයෙන් කොමිසමකුත් පත්කර තිබෙනවාය කියා මම හිතනවා. ඒ නිසා මේ අදහස මම යෝජනාවක් හැටියට ඉදිරිපත් කරන්න කැමතියි. මා හිතනවා මේ පිළිබඳව කොමිසමකුත් පත් කර තිබෙනවාය කියා, මේ වතු නැවත වරක් යම්කිසි පදනමක් මත පෞද්ගලික අංශයට භාර දෙනවා නම් අපේ රටට අනාගතයේදී විශාල සහනයක් වන බවයි මගේ මතය.

ඊළඟට අපේ රටට විදේශ විනිමය ලබාගන්නට අවස්ථාව තිබෙන තවත් මාර්ගයක් තමයි ලාංකිකයන් මැද පෙරදිග රටවල රක්ෂා ලබාගැනීම. මම හිතනවා අපේ රජය මේ පිළිබඳව තව තවත් උනන්දු විය යුතුය කියා. ඒ රටවලට වැඩි වැඩියෙන් දුන පිරිස් යවා අපේ ලාංකිකයන්ට රක්ෂාවල් ලබාගැනීමට අවස්ථාව තිබෙන්නේ මොන මොන රටවලද මොන මොන ආයතනවලද කියා සොයා බලා මේ රටට දැන්වීමට වැඩ පිළිවෙළක් සකස් කරනවා නම් එය ඉතාමත් පලදායී වෙනවා.

එපමණක් නොවෙයි. විදේශ රටවලට ගොස් රැකියා කරන උදවියට ඒ රටවලදී, ලැබෙන පහසුකම් ගැනත්, ඒ වාගේම ඔවුන්ගේ ආරක්ෂාව ගැනත්, ඔවුන්ට ලැබිය යුතු නියමිත වෙනත ලබා දීම ගැනත් අවධානය යොමු කිරීම අපේ රජයේ යුතුකමක්ව තිබෙනවා.

අපේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන ද්‍රව්‍ය අපනයනය කිරීමෙන් විශාල විදේශ විනිමයක් ලබාගන්නට පුළුවන් කියන ආකල්පය අද කවුරුත් නුළු තිබෙනවා. නමුත් අවාසනාවට වාගේ අප අද මුහුණ පා තිබෙන ප්‍රශ්නය නම් අපේ නිෂ්පාදනවලට විදේශ වෙළඳ පොළක් සොයා ගැනීමට බැරිවීමයි. නමුත් නැත්තේ දන්නවා, ඒ ඒ රට වල අපේ තානාපති කායාරීල තිබෙන බව. මා ඒ අයට

වැරද්දක් කියනවා නොවෙයි. නමුත් ඒ තානාපති කායාරීලවල විශේෂයෙන් වෙළඳ අංශයේ කටයුතු කරන නිලධාරී මහතුන් අපට වාසිදායක වෙළඳ පොළවල් සොයන්නට වැඩියෙන් උනන්දුවක් දැක්වුවොත් මම හිතනවා මට වැඩි විදේශ විනිමයක් ඒ අතින් අපට ලබා ගන්න පුළුවන් කියා.

ඒ නිෂ්පාදනවලට නියම මිලක් ලබාගැනීමට ක්‍රියා කිරීම ඉතාමත් අවශ්‍යයි. අද ලෝක වෙළඳ පොළේ පවතින ඒකාධිකාරය නිසාම අපේ නිෂ්පාදකයන්ට කර ගන්න දෙයක් නැති තැනට පත් වී සිටිනවා. නියම මිලක් ලබා ගැනීමට බැරි වී තිබෙනවා. එම නිසා ඒ සම්බන්ධයෙන් දැඩි අවධානයක් යොමු විය යුතු බව මම විශේෂයෙන් සඳහන් කරන්න කැමතියි.

ඊළඟට අපට වැඩි වියදමක් නැතිව විදේශ විනිමය ලබා ගැනීමට පුළුවන් මාර්ගයක් තමයි සංචාරක ව්‍යාපාරය. අද විදේශ සංචාරයේ යෙදෙන්නට බලපොරොත්තුව විදේශවල සිටින උදවිය අපේ රට ගැන තවමත් නිසියාකාර දන්නෙ නැහැ. ප්‍රචාරය මදි. අපේ රටේ තිබෙන පහසුකම් ගැන, අපේ රටේ තිබෙන දේශගුණය ගැන, අපේ රටේ තිබෙන සෞන්දර්යය ගැන ඒ රටවල කෙරෙන ප්‍රචාරය මිදිය කියන එකයි මගේ අදහස. එම නිසා අපේ විදේශ විනිමය තත්ත්වය දියුණු කර ගැනීමට ඉතාමත් උපකාරී වන සංචාරක ව්‍යාපාරය දියුණු කර ගැනීමේ අදහසින් අපේ රට පිළිබඳ පුළුල් ප්‍රචාරයක් සෑම රටවලම පැතිරී යන ආකාරයට කරන්න යනා. දැනටත් සැහෙන විදේශ සංචාරක පිරිසක් අපේ රටට පැමිණෙනවා යම හර උදවිය මේ රටට ආවාට පස්සේ තමයි මොන විධියේ පහසුකම්, මොන විධියේ යම්පත් මේ රටේ තිබෙනවාද කියා දැන ගන්නට ලැබෙන්නේ. ඒ නිසා අපේ රට පිළිබඳ සැහෙන ප්‍රචාරයක් ඒ රටවල පැතිරීමෙන් අපේ විදේශ විනිමය ප්‍රශ්නය විසඳා ගැනීම පිණිස අපේ විශේෂ අවධානය යොමු කළ යුතුයි.

සුබෝපහෝගී භාණ්ඩවලට වැඩිපුර බදු නියම කිරීම ඉතාමත් හොඳ වැඩක් බව මම මතක් කරන්න කැම තියි. පිටරටවලින් ගෙන්වා වෙළඳ පොළට දාන ඉතාමත් බාල වර්ගයේ බඩු නිසා අපේ සමහර නිෂ්පාදන අලෙවි කරගැනීමට නිෂ්පාදකයන්ට බැරි තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. එම නිසා පිටරටින් ගෙන්වන එවැනි බඩුවලට වැඩි වැඩියෙන් තීරු බදු අය කිරීම ඉතාමත් සාධාරණ බවයි මගේ අදහස.

අවසාන වශයෙන් අපේ රටේ ආර්ථිකය ගොඩ නගන්නට තව අපේ අධ්‍යාපන ක්‍රමය ඊට සරිලන විධියට අපි ගැට ගස්සා ගන්න ඕනෑ. අපට සිදු වී තිබෙන විශාල පාඩුවක් තමයි අපේ රටට වුවමනා කරන කාර්මිකයන් හා විද්‍යාඥයන් සොයා ගැනීමට අමාරු වී තිබීම. අපි ඒ නිසා අපේ අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රය, අපේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිපත්තිය, අපේ රටේ අවශ්‍යතාවන් අනුව, අපේ ආර්ථික අවශ්‍යතාවන් අනුව, සැලසුම් කර නැගී එන බාල පරිච්ඡේදවට දුන්නොත් මා හිතනවා, අනාගතයේදී අපට මුහුණපෑමට සිදු විය හැකි බැරැදුම් ප්‍රශ්නවලින් ගැළවී අපේ රට සෞභාග්‍යමත් රටක් කර අපේ ජනතාවට ඉතාමත් හොඳින්, යහතින්—දියුණු රටවල ජීවත් වන ජනතාව වාගේම පහසුකම් විඳි—ජීවත්වීමට අවස්ථාව ලැබෙයි කියා. මගේ වචන ස්වල්පය මෙයින් අවසන් කරනවා.

ප. ව. 6.50

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා (දිවුලපිටිය)
(ශ්‍රී. ආරියරත්න ඉයාතිලක—තිලකපිටිය)
(Mr. Ariyaratne Jayatillake—Divulapitiya)

ගරු කථානායකතුමනි, ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන ජනාධිපති උතුමාණන්ගේ නායකත්වයෙන් පවත්නා ආණ්ඩුවේ සාමාජිකයෙක් වශයෙන් විවිධ අවස්ථාවේදී වචන කිහිපයක් කථා කිරීමට අවස්ථාව ලබා දීම ගැන මම ස්තූතිවන්ත වෙතවා, නමුත් තාත්සේව.

වෙනත් දේවල් ගැන කථා කිරීමට ප්‍රථමයෙන් මම අද සාක්ෂි කරනවා. අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා) අද මේ සභාවේදී මේ අයවැය සම්බන්ධයෙන් කළ ප්‍රකාශ කිහිපයක් ගැන කථා කරන්නට. අයවැය විවාදය ගැන කල්පනා කරන කොට සමස්තයක් වශයෙන් අයවැය ගැන බලා විවේචනයක් කිරීම තමයි අපි බලාපොරොත්තු වෙන්නේ. ලෙඩෙකුගේ ලෙඩක් පරීක්ෂා කරන කොට, පුද්ගලයා සර්වාංග වශයෙන්ම පරීක්ෂා කොට ලෙඩේ මොකක්ද කියා සොයා ගන්නවා නම් තමයි නියම පරීක්ෂණයක් කළාය කියා අපට කියන්නට පුළුවන් වෙන්නේ. ඒ වාගේම මම කල්පනා කරනවා, අයවැය විවාදයක් ඒ වාගේම සමස්තයක් වශයෙන් ගෙන පරීක්ෂා කර බැලිය යුතුය කියා. නමුත් අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා කළේ යම්කිසි වෛද්‍යාල කෙනෙක් ලෙඩෙක් පරීක්ෂා කරන්න ගොස් ඉස්සර වෙලාවේ ඇඟිල්ලකුත්, ඊට විකකට පසුව කණකුත්, තවත් වික වෙලාවකින් ඇගේ තවත් තැනකුත් වෙන් වෙන්ව ආර්ගෙන ලෙඩා පරීක්ෂා කර බෙහෙත් නියම කරන්න උත්සාහ කරනවා, වාගේ උත්සාහයකුයි කියා වෙ කල්පනා වෙනවා. එතුමා මේ අයවැය ලේඛනය ශරීරයක් වශයෙන් ගෙන සලකා බලන්නේ නැතුව සෑම අයවැය විවාද අවස්ථාවකදීම මතු වෙන යම් යම් ලක්ෂණ ආර්ගෙන ඒ දේවල් ගැන එතුමාගේ අදහස් වෙන වෙනම ප්‍රකාශ කළා. සාමාන්‍යයෙන් විරුද්ධ පක්ෂයේ යුතුකම වෙන්නේ ආණ්ඩු පක්ෂයෙන් ඉදිරිපත් කරන අයවැයක තිබෙන අඩුපාඩු පෙන්වීම බව මම පිළිගන්නවා. එහෙත් එතුමාගේ විවේචනයේ එක් ලක්ෂණයක් ගැන මම විශේෂයෙන් සඳහන් කරන්න ඕනෑ.

මහවැලි ව්‍යාපාරයෙන්—සමස්ත මහවැලි ව්‍යාපාරයෙන්—මේ රජය බලාපොරොත්තු වන ප්‍රතිපල සම්බන්ධ වත් එතුමා වචන කිහිපයක් ප්‍රකාශ කළා. එතුමා උත්සාහ කළා පෙන්වන්න, මහවැලි ව්‍යාපාරයට විශාල මුදලක්—රුපියල් කෝටි ගණනක්—වියදම් කරනවා, මේ වියදම හා සංසන්දනය කර බලන විට මහවැලි ව්‍යාපාරයෙන් නිපදවෙන භාල් සේරුවක් විශාල මිලක් වෙන භාල් සේරුවක් වෙනවා කියා. එමෙන්ම මහවැලි ව්‍යාපාරය තුළින් අපි මේ ඊටට නිපදවා දෙන්නට බලාපොරොත්තු වෙන විදුලිය ඒකකයක් විශාල මිලක් වෙන විදුලිය ඒකකයක් වෙන බව ද එතුමා මේ අවස්ථාවේදී පෙන්වා දෙන්න උත්සාහ කළා. මේ අදහසම අත්තනගල්ලේ මන්ත්‍රීතුමා මට ඉහතදී මේ ගරු සභාවේ ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. මට මතකයි ඒ අවස්ථාවේදී එතුමා කීවා, මහවැලි ව්‍යාපාරයෙන් අපි භාල් නිපදවීමට භාල් සේරුවක් රුපියල් හත්සිය පණහක්ද කොහේදෝ වෙනවාය කියන කතාවක්.

ගරු කථානායකතුමනි, මහවැලි ව්‍යාපාරය එක අවුරුද්දකින් කැඩී යන්න බදින ව්‍යාපාරයක් නොවන බව එතුමාට මේ අවස්ථාවේදී මතක් කර දෙන්න ඕනෑ. මහවැලි ව්‍යාපාරයෙන් බදින වැඩ, බදින බැඹි, නිෂ්පාදනය කරන අනිකුත් දේවල් සෑම එකක්ම තව ගත වර්ෂ ගණනාවක් යනතුරු, අවුරුදු දහස් ගණනක් යනතුරු, මේ රටේ අනාගත පරම්පරාවලට, උපදින පරම්පරා රාශියකට ප්‍රයෝජන ගන්නට පුළුවන්ය යන බලාපොරොත්තුවෙනුයි මහවැලි ව්‍යාපාරය ක්‍රියාත්මක කරගෙන යන්නේ. එතුමා ගණන් බලා තිබෙන භැටියට, අවුරුද්දක් තුළ, සීමාසහිත කෙටි කාලයක් තුළ මේ සංසන්දනය එතුමා කර තිබෙන බවයි මට පෙනේනා දෙන්නට සිදු වී තිබෙන්නේ.

අවුරුදු විස්සක් පාර්ලිමේන්තු ජීවිතයක් ගත කර, නොයෙක් නිලතල දරා, කාතහස්ත දේශපාලනඥයෙක් වශයෙන් සිටින එතුමා මෙහෙම කතාවක් කියන විට ඇත්ත වශයෙන්ම අපට පුදුම හිතෙනවා, ගරු කථානායකතුමනි. එක්කෝ, එතුමාගේ කල්පනා ශක්තිය අඩුවෙලා වෙන් න ඕනෑ. තැත්නම්, එතුමා අවංකත්වයෙන් අඩුවෙලා වෙන් න ඕනෑ. "දුවන්නන් වාලේ කෙට එළ පදන දිව්වා වාගේ" කියන කතාවක් තියෙනවා. කට තිබෙන පළියට, මොනවා හෝ කියන්නට ඕනෑ පළියට, ආණ්ඩුව විවේචනය කිරීම වාරිත්‍රයක් වශයෙන් සලකා අනන්-මනන් කීම ඇත්ත වශයෙන්ම, කාලයක් තිස්සේ පාර්ලිමේන්තුවේ සිටි, උසස් නිල-තල දරා ඒවැනි කෙනෙකුගෙන් බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ.

එතුමාගේ ගණන් ක්‍රමය අනුව හදතොත්, කොමිසිනර්වරයක් නැතුව වුණත් මට පුළුවනි, මහවැලි ව්‍යාපාරය පදහා මේ කරන වියදමෙන් ලබන අවුරුද්දේ සිට තව අවුරුදු දෙකත් දාහක් යන විට නිපදවන භාල් ප්‍රමාණය අනුව බලන විට, භාල් සේරුවක් ගතයෙන් දශම 00001 ක් විතර වැටෙන බව පෙන්වුම් කර දෙන්නට. ඒ නිසා, මම හිතන භැටියට, මේක එතුමා අවංකව කළ විවේචනයක් නොමෙයි. විවේචනයක් කිරීම වාරිත්‍රයක් වශයෙන් කරන්න ඕනෑ නිසා කළ මනස්ගාත කතාවක් බව ප්‍රකාශ කරන්න මට සිදු වෙනවා.

එතුමා අවසානයේදී තවත් කතාවක් කීවා. ගරු මුදල් ඇමතිතුමා මට මේ ගැන සමාවෙයි කියල මම හිතනවා. එතුමා මේවාට නිසි පිළිතුරු දෙයි. ඊට මම එතරම් සුදුස්සෙක් නොවුණත්, මගේ අදහස අනුව මම කියන්නේ, මේකය. අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා) මැද පෙරදිග රැකිරීම් ගැන කරුණු කීවා. එතුමාගේ බයක් තිබෙනවලු. මැදපෙරදිග දත් ආර්ථික පරිහානියක් ඇති වෙගෙන එනවාලු. ඒ නිසා මැද පෙරදිග රැකිරීම් භාවලට ගිය අපේ අය ඔක්කෝම ගෙදර එයිල. අපි සතුටු වෙනවා එතුමා මැද පෙරදිග ආර්ථික පරිහානිය වැළැක්වීම ගැන උනන්දුවීම ගැනත්. එතුමාගේ නාසි කාව සිටි කාලයේදී මැද පෙරදිග සමග එතුමියගේ විශේෂ සම්බන්ධතා තිබුණු බවත් අපි දන්නවා. ඒ නිසා එතුමාට මැද පෙරදිග ජනතාව ගැන කැක්කුමක් තිබීම ගැන අපි එක් අතකින් සන්තෝස වෙනවා.

නමුත් මේ වෙලාවේදී මම එක්තරා කරුණක් වෝදනා මුඛයෙන් අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගෙන් අහනවා. අද මැද පෙරදිග රැකිරීම් භාවලට අපේ

[ආර්යරත්න ජයතිලක මහතා]
 රටෙන් යන්නේ ගෙවල්වල වැඩට, කුලී වැඩට, නුදුහුණු කම්කරුවන් වශයෙන්. යන්නේ සුළු වැඩවලට. ඊට හේතුව මොකක්ද? ඒ කාලයේදී රට ගැන ඇල්මක් තිබුණු පුද්ගලයෝ කැ ගැසීම්වලට ඇහුම්කන් නොදී සටන් පාඨවලින් ඊට ගෙනියන්න පුළුවන්ය කියල හිතා ගෙන, සටන් පාඨවලින් ආර්ථිකය දියුණු කරන්න පුළුවන්ය කියල හිතාගෙන, වැරදි මතවල එල්ලී ගෙන ගිය වැරදි අධ්‍යාපන ප්‍රතිපත්තිය සහ තවත් ප්‍රතිපත්ති නිසා අද අපි මේ තත්ත්වයට වැටී තිබෙනවා.

අපේ රටේ සිංහලයෝත් අයිතලයෝත් මුස්ලිම් ආදී කාටත් සිදු වී තිබෙන්නෙ මැද පෙරදිග ගෙවල වලං හෝදන්න යන්න නම් ඊට වගකිව යුත්තේ එදා සිටි ආණ්ඩුව බව මම මේ වෙලාවේදී මතක් කරන්න බිනා.

ඉංග්‍රීසි භාෂාවට බැඳීම සටන් පාඨ වශයෙන් නම් කියන්න හොදයි. පර පුද්දගෙ බාසාව, විජායික බාසාව, කළු පුද්දන් බෝකරන බාසාව කියල බැඳීන්ත පුළුවන්. එහෙම බැන්නා, බණ්ඩාරනායක ආණ්ඩුව කාලයේ, බණ්ඩාරනායක යුගයේදී මේ රටේ ඉංග්‍රීසි භාෂාව සම්බන්ධයෙන් ලොකු අපැහැදීමක්, ලොකු කෙලෙසීමක් ඇති කලා. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුව විසින්, කන්තන්ගර අධ්‍යාපන ක්‍රමයෙන් පසුව, මේ රටේ ඉංග්‍රීසි භාෂාව විශේෂ තැනකට නංවා තිබුණා. මුළු අන්තී දිග ආසියාවෙන්ම, ඉංග්‍රීසි භාෂාව සම්බන්ධ විශේෂ දැනීමක් තිබෙන ජාතියක් හැටියට පත්වී තිබුණේ ලාංකිකයන්. බණ්ඩාරනායක ආණ්ඩුව බලයට පත්වීමෙන් පසුව ඒ තත්ත්වය සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් කර දැමුවා. මේ රටේ පිරිසර ගම්බද විශාල පිරිසක් හොදට ඉංග්‍රීසි ඉගෙන ගෙන, හොද ආකාරයට පත්වී, ඉංජිනේරුවරු, විද්‍යාඥයෝ, වෛද්‍යවරු හැටියට මේ රටේ පමණක් නොවෙයි, ලෝකයේ හැම තැනකම කීර්තිමත් ලෙස සේවය කරනවා. මහව, බදුල්ල, අනුරාධ පුරය වැනි පිරිසර පළාත්වල දැරුවෝ හොද ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනයක් ලබාගෙන හොද විද්‍යාඥයෝ හැටියට, හොද වෛද්‍යවරු හැටියට, හොද ඉංජිනේරුවරු හැටියට, ලෝකයේ හැම තැනකම අපේ, රටට නම්බුවක් ගෙන දෙන ආකාරයට සේවය කරන බව, නම් වශයෙන් කියන්නට පුළුවන්. ඒ අධ්‍යාපනය ක්‍රමය තැනීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන්, අද බිම් කොටන්න, වලං සෝදන්න, මුවට කරගහන්න, අපේ පිරිස් පිරව්වල් වලට යැවීමට සිදුවී තිබෙනවා. මේ තත්ත්වයට වගකිව යුත්තේ ඒ කාලයේ පැවැති ආණ්ඩු යන්න, ඒ ආණ්ඩුවල ප්‍රතිපත්තිය යන්න, අපේ අත්තනගල්ල ගරු මන්ත්‍රීතුමාට මතක් කර දිය යුතුයි.

ගරු කපානායකතුමා, ප්‍රමාදවී හෝ, "Better late than never" කියන්නක් මෙන්, මේ රජයේ අතිගරු ජනාධිපතිතුමාගේ දුරදර්ශී කල්පනාව මෙහෙයවන, ගරු මුදල් ඇමතිතුමා; අවබෝධයෙන් යුතුව, විනාශ වී ගිය ආර්ථිකය මූල සිටම සකස් කිරීමේ ව්‍යාපාරයේ එක් අංගයක් හැටියට එවැනි අධ්‍යාපනයක් අපේ දැරුවන්ට දෙන්නට කටයුතු යොදනවා. අපේ උගත් තරුණ පිරිස අලිකාව, දකුණු ඇමෙරිකාව වැනි රටවලට පමණක් නොවෙයි, දියුණුවෙන් අගයාත් පැමිණී ඇමෙරිකාව, ඔස්ට්‍රේලියාව, කැනඩාව, එංගලන්තය, ජපන් රට වැනි රටවල් වල පවා අපේ රටට නම්බුවක් ගෙන දෙමින් කීර්තිමත් ලෙස සේවය කරන බව කිව හැකියි.

බඩලි සේනානායක අගමැතිතුමාගේ කාලයේදී, ඊරියලෝල්ල මහතා අධ්‍යාපන ඇමති වශයෙන් සිටියදී, මේ රටේ පිරිසර ගම්බද දැරුවන්ට තාක්ෂණික අධ්‍යාපනයක් දීමට ලංකාවේ හැමතැනම "Junior Technical Colleges" ඇති කලා. ජාතියේ අනාගතය ගැන පැහැදිලි බලාපොරොත්තුවක් ඇතිව අනාගතයට අවශ්‍ය වන, වර්තමාන කාලයට අවශ්‍ය වන, තාක්ෂණිකයන්, විද්‍යාඥයන් ඇති කරන අධ්‍යාපන ක්‍රමයක් ඇති කලා. බණ්ඩාරනායක රජය පැමිණියට පසු මොකද කළේ? මෙය යු.ඇන්.පී. කාරයන්ගේ ක්‍රමයක්ය, යු.ඇන්.පී. කාරයන් කරන හැම දෙයක්ම ගණන් ගන්න බැරිය, ඔවුන් කරන්නේ රටට නොගැලපෙන දෙයක්ය, මෙය බනවාදි දෙයක්ය, මෙය බනපතියන්ගේ වැඩක්ය කියා ඒ අධ්‍යාපන ක්‍රමය කඩකප්පල් කර දැමුවා. ඒ අධ්‍යාපන ක්‍රමය අප කඩකප්පල් නොකළයුතු බව මා නමුත්තාත් සේට මතක් කරනවා. අප ලගට රුකියා සොයාගෙන සතියක් පාසා විශාල පිරිසක් එනවා. රුකියා ආයතන වලින් කියන්නේ, අපට වයිපිස්වලා ඕනෑ; අපට ස්ටෙනෝග්‍රාපර්ස්ලා ඕනෑ, අපට විද්‍යුත් විද්‍යාව ඉගෙන ගත් තරුණයෝ ඕනෑ, ඔය ආදී වශයෙන් යමක් ඉගෙන ගත් අය ඕනෑය කියා යි. ඒ අය සඳහා ලොකු ඉල්ලුමක් තිබෙනවා. නමුත් එවැනි දැනුමක් තිබෙන අය දහසකට එක් කෙනෙක්වත් එන්නේ නැහැ. අපේ අධ්‍යාපන ක්‍රමය සකස් කර තිබුණා නම් එසේ වන්නේ නැහැ.

උගතෙක් හදන එක ළමයෙක් වදනවා වගේ ලෙහෙසි දෙයක් නොවෙයි. ළමයෙක් වදන්න යන්නේ මාස 10 යි. නමුත් උගතෙක් හදන්න අවුරුදු 30 ක් විතර යනවා. දුරදර්ශීව ඒ කාලයේ ආණ්ඩු ක්‍රියා කලා නම්, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ ආණ්ඩුව ක්‍රියා කලා නම් මේ තත්වය ඇතිවන්නේ නැහැ. අද මේ අන්දමට ලෝකය වෙනස් වෙගෙන යනවා. ලෝකයේ ආර්ථික සැලැස්ම, ආර්ථික රටාව, අධ්‍යාපන අවශ්‍යතාවල් මේ මේ අන්දමට අහවල් යුගයේදී වෙනස් වෙයි, ඒ යුගයට මුණ දෙන්නට පුළුවන් හැටියට අපි අපේ මූලික සැලැස්ම දමන්නට ඕනෑ, පසුබිම සකස් කර ගන්න ඕනෑ කියා කල්පනා කලා නම් අද මෙවැනි තත්ත්වයකට අපි වැටෙන්නේ නැහැ.

අද ඕනෑ තරම් රක්ෂාවල් තියෙනවා. ඒ රක්ෂාවල් වලට දක්ෂකම් තියෙන පිරිස අපට නැහැ. අවුරුදු පහෙන් ඒ පිරිස අපට ආයින් ඇති කරන්න බැහැ. අවුරුදු හතෙන් අටෙන් ඇති කරන්න බැහැ. ඒ තත්ත්වයට එන්න සැහෙන කාලයක් යනවා. ඒ නිසා මම ගරු අත්තනගල්ල මන්ත්‍රීතුමාට (ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා) කියන්නේ එතුමා හොට වරද්දගෙන බවයි. හරියට කාර් එක එළවන මිනිසාට හරි වැරදි කියන නෝනාමහත්තයාගේ කතා වගෙයි එතුමාගේ කතාව. තමුත්තාත් සේලා අහලා ඇති, නෝනාමහත්තයා එක්ක කාර් එලවන්න බැරි හැටි. නෝනාමහත්තයා පැත්තෙන් හෝ පිටු පස්සෙන් හෝ ඉදගෙන, එළවගෙන යන්නේ ස්වාමි පුරුෂයා වුනත් කමක් නැහැ, ඔබ්වර් වුනත් කමක් නැහැ, කියනවා; "ඔබ්වර් පාගනවා වැඩිසි අඩුවෙන් පාගපන්; වමට කපනවා වැඩිසි දකුණට කපපන්; ඔබ්වර් හෝන් එක ගහපන්; ඔබ්වර් උඹ හෝන් ගහනවා

වැඩිදි" කියලා. එවැනි විවේචනයක් ගරු අත්තනගල්ල මන්ත්‍රීතුමා අද මෙතනට ඇවිදින්න කලා. "හෝන් එක මිනිස්සා" කියලා ගරු ත්‍රිඩා ඇමතිතුමා කියන්නවා— [බාබා කීර්මක්] අන්න එහෙම ක්‍රියාවකයි අත්තනගල්ල ගරු මන්ත්‍රීතුමා යෙදුනේ. කියලා මම තමුත්තාන්සේට කියන්නවා.

එතුමා කපා කලා 'ප්‍රොටෙක්ෂනිස්ම' ගැන. ආර්ථික ආරක්ෂිත ප්‍රතිපත්තියක් ගැන එතුමා කපා කලා. ඒ ආරක්ෂිත තත්ත්වය මේ ආණ්ඩුවෙන් නැති කළ නිසා විශාල පිරිසකට රැකිරීම් නැති වන හැටි පවසලා අපේ දිවුලපිටිය ප්‍රදේශය ගැන සඳහන් කරමින් මගේ සහයක් කෙරෙහි එතුමා 'ප්‍රොටෙක්ෂනිස්ම' ගැන කපා කලේ. ඇත්ත වශයෙන්ම බඩේ බිත්තර නියාගෙනද, හක්කෝ බිත්තර නියාගෙනද කියලා මම කියන්න දන්නේ නැහැ. එහෙම කපා කලේ ගරු කපානායකතුමනි, ඒ කාලයේ තිබුණු 'ප්‍රොටෙක්ෂනිස්ම' ක්‍රමය යටතේ පාරිභෝගික ජනතාව ගසා කැ හැටි එතුමා හොඳටම දන්නවා. වෙන කවුරුවත් නැති නිසා මගේ මිත්‍ර ගරු කොත්මලේ මන්ත්‍රී තුමාවටත් (ආනන්ද දසනායක මහතා) මා මතක් කර දෙන්න ඕනෑ තමුත්තාන්සේලාගේ පන්දමිකාර හෙන් වයිසලා විසින් පාරිභෝගික ජනතාව ගසා කැ හැටි. ගරු කපානායකතුමනි, අදින්න වස්තරයක් තිබුණේ නැහැ. කිසිම පාරිභෝගික ද්‍රව්‍යයක් මේ රටට ගේන්න ඉඩක් තිබේ නැහැ. සල්ලි නැහැ කිව්වා. පීටි ගන්න සල්ලි නැහැ කිව්වා. දේදි ගන්න සල්ලි නැහැ කිව්වා. අවසාන වශයෙන් බේත් ටිකක් ගන්න සල්ලි නැහැ කිව්වා. පණ යන ලෙඩෙකුට, දරුවෙක් බේරගන්න, ස්වාමිපුරුෂයෙක් බේර ගන්න, අම්ම කෙනෙක් බේර ගන්න ඕනෑ කරන බේත් ටික ගේන්නට සල්ලි නැහැ කිව්වා. එහෙම කරලා වරප්‍රසාද ලත් පන්තියට විතරක් මේවා බේරගෙන පන්දමිකාර මුදලාලිලා පිරිසක් හදා ගත්තා. තමුත්තාන්සේලා අපිට දුන්න එලොව මෙලොව දෙලොව පෙනෙන ඒකයි 'ප්‍රොටෙක්ෂනිස්ම' ඒකෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ. වෙනත් දෙයක් නොකිව්වාට මම දන්නවා, දිවුලපිටිය ආසනයේ 'ප්‍රොටෙක්ෂනිස්ම' එකෙන් වුණු සේවය.

ගරු කපානායකතුමනි, පාරිභෝගිකයාට වුවමනා කරන කැමැත්ත, බිමක් බේරක් ගන්න නැහැ. තමුත් කොහොම හදි ගන්නත් ඕනෑ. උටමනාවට වඩා දෙයක් නැහැ. ඒ නිසා මොකද කරන්නේ? පහා ක්‍රමය, අල්ලස් ක්‍රමය, කෝටා ක්‍රමය ඇති වුණා, කෝටා ක්‍රමය ඒ කාලයේ තිබුණු බොහොම ප්‍රසිද්ධ ක්‍රමයක්. කොයි තරම් ප්‍රසිද්ධ වුණාද කියා කියන්නවා නම් ඒ යුගයට නමක් හැදුනා 'කෝටා යුගය' කියා. කෝටා ගන්න කොළඹට ඇවිත් හතර වැනි හරස් විදියෙන් කෝටාව අරගෙන පස්වැනි හරස් විදියේ ඉන්න කෙනෙකුට විකුණන්නවා. ලාංකීය යෙක් නොවෙයි. තමුත් ස්වදේශ ආලය ගැන කපා කර නවා. දේශානුරාගය ගැන කපා කරන්නවා. තමුත්තාන් සේලාගේ හිටපු කෝටා කාරයෝ දුප්පත් මිනිහාට දෙන්න නියෙන බඩු ටික එහා විදියෙන් අරගෙන මේහා විදියේ නාඩාර්ලාට චික්කෝ නැද්ද කියා මම තමුත්තාන් සේගෙන් අහන්නවා. ඉන්දියානුකාරයින්ගේ ආර්ථිකය හර

කරන්නට ලංකාවේ මිනිසුන් ගැන කිබුල් කළලු හෙළවා. තමුත්තාන්සේලා කලේ ඒකයි. ඉන්දියානුකාරයින්ට අවස්ථාව දන්නා.

අත්තනගල්ලේ මන්ත්‍රීතුමා දැන් ඇවිත් කියන්නවා විවෘත ආර්ථිකය නිසා මහජනයාට තිබුණු වරප්‍රසාද නැති වුණාය කියලා. හැමදාම ආරක්ෂා වෙලා ලෝකයේ කිසිම ජාතියකට දියුණු වෙන්නට බැරි බව මම එතුමාට පෙන්වුම් කරන්නට ඕනෑ. ලමයෙක් ගැන කල්පනා කර බලන්න. හැදෙන ලමයෙකුට අම්මයි තාත්තයි හැමදාම, "පුතා එළියට යන්න එපා, තනියම සෙල්ලම් කරන්න එපා, අවිච්චි යන්න එපා" කියලා තුරුල්ලෙම නියා ගෙන ඉඳලා එළියට දැමීමෙන් ඒ ලමයා මනුෂ්‍ය යකු වූ දාට සමාජයේ ජීවත් වෙන්නට බැරිව යන්නවා. සමාජයක් කියන්නේ රටක් කියන්නේ ඒ වාගේ ලමයි ලක්ෂ ගණනකින් හැදුණු එක්තරා සංවිධානයක්. රටක් වශයෙන් අපි කල්පනා කර බලන විට හැමදාමත් "ප්‍රොටෙක්ෂනිස්ම" වලින් හැමදාමත් නිකං හාල්වලින් හැමදාමත් "සුම්ම" බෙහෙත්වලින් අපට ජීවත් වෙන්නට පුළුවන්ද? කවදා අපි ජාතියක් වශයෙන් නැගී ඉන්නද කියලා කල්පනා කරන්නට ඕනෑ. මොන කඩයෙන් කිව්වත් මොන සිත්දුවෙන් කිව්වත්—[බාබා කීර්මක්] මම තමුත්තාන්සේට දර්ශනයක් කියා දෙන්නට යන්නේ. ජාතියක් වශයෙන් දියුණු වෙන්නට ඕනෑ නම් කළ යුත්තේ කුමක්ද? අද නොයෙක් උදවිය ලංකා මතටට කියන්නවා, අපිව ආරක්ෂා කරන්නලු. ලංකා මතටට කියන්නවා අපිව ඉස්සරහට ගෙන යන්නලු.

ආනන්ද දසනායක මහතා
(සී. ඉ. ආනන්ද තණ්‍රායක)
(Mr. Ananda Dassanayake)

දැන් දෙසියන්ට කියන්න තියෙන්නේ,

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
(සී. ඉ. ආරියරත්න ඉයතිලක)
(Mr. Ariyaratne Jayatillake)

දෙසියන්ට කියන්න ඕනෑ නැහැ. තමන්ට කියා ගන්න ගරු මන්ත්‍රීතුමනි. ආත්ම ශක්තියක් ඇති කර ගන්න. දෙසියන්ට බාර බැඳලා රටක් දියුණු කරන්නට බැරි බව අදවත් තමුත්තාන්සේ හිතට ගන්න. ආත්ම ශක්තියක් ඇති ජාතියක් ඇති කරන්නට හිතට ගන්න. අපි කියන්නවා ලංකා මතටට, අපව ඉස්සරහට ගෙන යන්නලු. ජය භූමිය කරා ගෙන යන්නලු. මම තමුත්තාන්සේට මතක් කර දෙන්නට ඕනෑ ඇමෙරිකාවේ හිටපු විශේෂ ජනාධිපතිවරයෙකු කියපු වචනයක්:

"My countrymen, think not what your country can do for you, but what you can do for your country"

පිටිබි නිඤ්ඤන් වෙන්න ඇති කිව්වේ.

කපානායකතුමා
(ප. ආ. කපානායක ආචාර්ය)
(Mr. Speaker)

I think it was president Kennedy who said that.

ආර්යරත්න ජයතිලක මහතා

(*ශ්‍රී. ආර්යරත්න ඉයාතිලක*)

(Mr. Ariyaratne Jayatillake)

මම මතක් කරනවා අපේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ට දැන් වත් අධිෂ්ඨානයක් ඇති කර ගන්නා ලෙස. මේ “molly-coddling” ජාතියක් හදල “molly-coddling” ළමයි හදල අපට මේ ජාතිය ගොඩ නගා ගන්නට බැරි බව මම තමුත්තාත්සේලාට මතක් කර දෙන්නට ඕනෑ. අභියෝගයක් හැටියට අන්තර් ජාතික අභියෝග වල් පිළිගන්නට අපි සූදානම් වෙන්නට ඕන. අපට හැම දම නිකං හාල් කාල ජීවත් වෙන්නට බැහැ. අපට හැම දම කොළපන අරගෙන හිඟ කෑමේ යන්න බැහැ. කවද හරි එන්න ඕනෑ හිඟකෑමේ නොගිහිත් සිංහල ජාතිය සිංහයන් වගේය කියල කියන්න පුළුවන් වන දවසක්. නිකං කපිත් බනල කොල ගිටෙව්වට ඒක කරන්න බැහැ. මේ අභියෝගවලට මුහුණ දීල ඒවාට සාද්ඵක වශයෙන් ආර්ථිකමය පිළිතුරු සොයා ගෙන ජාතියක් වශයෙන් තැගි සිටින්නට අප උත්සාහ කරන්නට ඕනෑ.

“ප්‍රොටෙක්ෂනිසම්” ආර්ථික ක්‍රමය යටතේ ඇත්ත වශයෙන්ම ලෝකයේ නොයෙකුත් රටවල බලාපොරොත්තු වුණු දියුණුව ඇතිවුනාද? නැහැ. “ප්‍රොටෙක්ෂනිසම්” ක්‍රමය යටතේ මොනවද අපේ රටේ දියුණුවනු කර්මාන්ත.” “ප්‍රොටෙක්ෂනිසම්” එක නිසා ඇත්ත වශයෙන්ම මේ රටේ අවංකව කරගෙන ආපු කර්මාන්ත ටික පවා ඉතාම පහත් තත්ත්වයකට වැටුණු බව මම තමුත්තාත්සේල මතක් කර දෙන්නට ඕනෑ. කොයි තරම් පහත් තත්ත්වයකට වැටුනාදැයි මම කියන්නම්. මේ රටේ දැළි පිහි තල හදන්නට පටන් ගත්තා. කමිත්ත ගෙන යනවාය කියමින් බණ්ඩාරනායක මැතිනියගේ කාලයේදී. මොකක්ද කලේ? ස්විඩන් රටේ අහක දමන නිෂ්පාදනයට ගන්න බැරි “රේසර්” රෝල් පිටින් මෙහාට ගෙනවිත්—මම ඒ කාලයේ මය පැක් ටරියට ගිහින් බලුවා—බිසිබිසි ගාල කැලි වලට කප නවා. ඒවාට කිව්වා “රේසර් බ්ලේඩ්ස්” ය කියල. ඊළල කපන “බේලේඩ්” ය කියල. ඊළගට ලේබල් එකක් ගැනුවා, “made in Ceylon” ය කියල. made in Ceylon” නොවෙයි ඒවාට ඇත්ත වශයෙන්ම යොදන්නට තිබුණේ “chopped and cut in Ceylon and packed in Ceylon” කියලයි. ඒවායින් ඊළල කැපුවාම තුන් දවසක් තිස්සේ බෙහෙත් දමන්නට ඕනෑ, මුණේ ඇති වූ තුවාල හෙද කර ගන්න. අපි වගෙ මිනිසුන්ගේ ඊළල කපල මුණ නම් තුවාල වුණත් කමක් නැහැ.

ඒ විධියට බෙහෙතුන් හදන්න පටන් ගත්තා. එතැනයි හයානකකම. ඒ විධියට ලංකාවේ බෙහෙතුන් හදන්න පටන් ගත්තා. ඒ කාලෙ මිසියෝකියා කාල බඩේ කැක්කුම හැදුණු අයට බඩ ගිහින් මැරුණේ ඒ බෙහෙත් අරගෙන තමයි. ඒ තත්ත්වය පත්‍රවල පළ වුණාම අවුරුදු හතක් තිස්සේ “දවස” පත්‍රයට සිල් තියල පත්‍රවලට මුකවාඩම් බැදල ඒකාධිපති සපත්තුවෙන් මේ රට පාලනය කලා. පන්දම්කාර මුදලාලිලාගේ මඩය ආරක්ෂා කිරීමට තමයි එතු ක්‍රියා කලේ. දැනත්

ආනන්ද දසනායක මහතා

(*ශ්‍රී. ආනන්ද දසනායක*)

(Mr. Ananda Dassanayake)

කර්මාන්ත දියුණු කර තිබෙනව, සිංග්පූරුවෙන් විසි කළ කාර් ගෙන්නල.

ආර්යරත්න ජයතිලක මහතා

(*ශ්‍රී. ආර්යරත්න ඉයාතිලක*)

(Mr. Ariyaratne Jayatillake)

තමුත්තාත්සේ දැන් ඒවායේ යන්නෙ නැද්ද. එහෙ නම් යන්න එපා, කොත්මලේට පයින් යන්න. එහෙම නැතිනම් වොයෝටා කාර් එකකින් යන්න.

ගරු කථානායකතුමනි, ඔන්න මග විධියටයි අත්තන ගල්ලෙ මන්ත්‍රීතුමා (ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා) කථා කරන්න පටන් ගත්තෙ. එතුමා; “සබ්සිඩයිස්” ගැන කතා කලා. “සබ්සිඩයිස්” කියන්නෙ ආධාර ක්‍රමවලට. ඇත්තවශයෙන්ම දියුණුවෙන් අඩු රටවල ජීවත් වන මනුෂ්‍යයන්ට ආධාර දෙන්න ඕනෑ. සහන දෙන්න ඕනෑ. බැරි වෙලාවේදී උපකාර කරන්න ඕනෑ. නමුත් ප්‍රතිපත්තියක් වශයෙන් අපි පිළිගෙන තිබෙනව, “සබ්සිඩයිස්” දෙන අතරම තිදහස්, තිවහල් ස්වෙච්ච ජාතියක් ලෙස ක්‍රියා කරන්න, පුරුදු කරන්න මෙහි මූලිකම කියා තිබෙනව, තිදහස්, තිවහල්, ස්වෙච්ච ජාතියක් ඇති කිරීම සඳහා මෙම ව්‍යාපාරය ගෙන යන බව. ඊළගට අත්තන ගල්ලෙ මන්ත්‍රීතුමා, අයවැය පරතරය ගැන කථා කලා. එතුමා, අයවැය පරතරය ගැන කළ කථාව ගැන සිතන විට මට මතක් වෙනවා, දවසක් අලියෙක් පිට නැග ගත් මියෙක් කළ කථාවක්. ගරු කථානායකතුමනි, ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා, මුදල් ඇමති වශයෙන් ඉදිරිපත් කළ මුළු අයවැයම රුපියල් දස ලක්ෂ [බාධා කිරීමක්]

මන්ත්‍රීවරයෙක්

(*அங்கத்தவர் ஒருவர்*)

(A Member)

අර කථාව කියන්න.

ආර්යරත්න ජයතිලක මහතා

(*ශ්‍රී. ආර්යරත්න ඉයාතිලක*)

(Mr. Ariyaratne Jayatillake)

එක දවසක්, ගහකින් හරි කොහෙන් හරි වැටිල තියෙනවා මියෙක් අලියෙකුගේ පිට උඩට, පිට උඩට නැග ගත්, එහෙම නැත්නම් වැටුණු මියා හිතුවා, අර අලියා ලොකු මියෙක් ය කියල. ඉතින් එහෙම හිතල ඒ අන්දමට හැසිරෙන්න ගිහින් යම් යම් දේවල් ප්‍රකාශ කර තිබෙනව. අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා මතක් කලා. එතුමන් ලාගේ මහ පණ්ඩිත එන්. එම්. පෙරේරා මහතා මුදල් ඇමතිවරයා වශයෙන් ඉදිරිපත් කළ අයවැය ගැන. රුපියල් දස ලක්ෂ 2,500 ක අයවැයක් ඉදිරිපත් කරල—මගේ ගණන වැරදි නම් මට සමාවන්න—ලෝකයේ හැම තැනටම ඇහෙන්න අධිලක්ෂ පටන් ගත්තා. ‘මහ අය වැය වර්ෂය’ කියල. ගරු කථානායකතුමනි, අපේ මුදල් ඇමතිතුමා මුදල් ඇමති කමට පත් වුණාට පස්සේ ගෙනා තුඩාම අයවැය කාලයේ මුත්තාහෙලා ඉදිරිපත් කළ ඒ අයවැය වාගේ විසි ගුණයකටත් වැඩි කියා එතුමාට මම මතක් කර දෙන්න ඕනෑ.

ආනන්ද දසනායක මහතා
 (කි.රු. ඉන්ද්‍රජයන්තර ජනාධිපති)
 (Mr. Ananda Dassanayake)
 බාල්දු රූපියල්වලින් !

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
 (කි.රු. ආරියරත්න ඉයතිලක)
 (Mr. Ariyaratne Jayatillake)

රූපියල් කොතෙක් ගණන එකයි. එකයි දෙකයි එකතු වුණම තුනයි. තුනයි දෙකයි එකතු වුණව පහයි කියනවා මිස තුනයි දෙකයි එකතු කළාම අටයි කියාපු රටක් නැහැ.

ආනන්ද දසනායක මහතා
 (කි.රු. ඉන්ද්‍රජයන්තර ජනාධිපති)
 (Mr. Ananda Dassanayake)

ඒ ගණන් වැරදියි. මන්ත්‍රිතුමා කියන්නේ බාල්දු රූපියල් වලින් එදා ගණන නියම රූපියල්වලින් මිස බාල්දු රූපියල් වලින් නොවෙයි.

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
 (කි.රු. ආරියරත්න ඉයතිලක)
 (Mr. Ariyaratne Jayatillake)

මම රූපියලේ වෙනස ගැන නොවෙයි කඬා කරන්නේ. මම කඬා කරන්නේ අයවැය පරතරය ගැනයි. ගත සියය රූපියලයි.

ආනන්ද දසනායක මහතා
 (කි.රු. ඉන්ද්‍රජයන්තර ජනාධිපති)
 (Mr. Ananda Dassanayake)

බාල්දු රූපියල්වලින් ගණනක් එදා තිබුණු නියම රූපියල් වලින් ගණනක් අතර වෙනස කල්පනා කර බලන්න.

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
 (කි.රු. ආරියරත්න ඉයතිලක)
 (Mr. Ariyaratne Jayatillake)

දහෙන් පන්සියක් අඩු කළාම ඉතුරු වෙන්හෙ පන්සියයි. එදත් අඩු කළාම පන්සියයි. අදත් අඩු කළාම පන්සියයි. ඒ ගණන් තමයි ලේකයේ අදත් පවතින්නේ. තමුත්තාත්සේ නිකම් වහෙන් මරේ භාෂාවෙන් කඬා කරන්න එපා. ප්‍රශ්නයට උත්තර දෙන්න.

කඬානායකතුමා
 (ආපාතායකර් අචාර්යයන්)
 (Mr. Speaker)
 Now, leave him alone.

ආනන්ද දසනායක මහතා
 (කි.රු. ඉන්ද්‍රජයන්තර ජනාධිපති)
 (Mr. Ananda Dassanayake)
 Yes, Sir.

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
 (කි.රු. ආරියරත්න ඉයතිලක)
 (Mr. Ariyaratne Jayatillake)

No, Sir, it is better if he disturbs.

කඬානායකතුමා
 (ආපාතායකර් අචාර්යයන්)
 (Mr. Speaker)

If you do not mind I have no objection.

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
 (කි.රු. ආරියරත්න ඉයතිලක)
 (Mr. Ariyaratne Jayatillake)

No, the more he interrupts me the more he exposes his folly.

ගරු කඬානායකතුමනි, අයවැය පරතරය ගැන කඬා කළා. අයවැය පරතරයක් නොහිටිදී? කෝටි හතළිස් දහසක් වියදම් කරන ආණ්ඩුවක ආදායම කෝටි දහසය දහකට විතර බැහැපුළුම පරතරයක් නොහිටිදී? තමුත්තාත්සේට කියන්න ඕනෑ නැහැ, මේ වියදම්වලට වුව මනා කරන මුදල් දේශීය වශයෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම සොයා ගන්න පුළුවන් නම්, මම හිතනවා, මුදල් ඇමති තුමා වශයෙන් කොහොම වුණත් රොනී ද මැල් මහතා මනුෂ්‍යයෙකු වශයෙන් කැමති නැහැ, මුදල් ඉල්ලා ලේකය වටේ යන්න. සල්ලි බාගේ අතගානු කෙනෙක් උන් නැහේ. ගල්මය බදින වෙලාවේදී මහාමාත්‍ය ඩී. එස්. සේනානායක අගමැතිතුමා, ඒවායේම බඩිලි සේනානායක අගමැතිතුමා ඒවා කරන්න ලේකයෙන් ගතයක්වත් ණයට ගත්තේ නැහැ; ඒ වෙලාවේ අපේ මුදල්වලිනුයි, වැඩ කළේ. තමුත් මුළු රටම හිඟමනට පත් වුණේ 1956 දී බණ්ඩාරනායක මැතිතුමා තැබූ පියවර නිසා බව, ඇති කළ ප්‍රතිපත්ති නිසා බව මෙහිදී මතක් කර දෙන්න ඕනෑ. ඒ වාගේම 1958 වන කොට මුළු රටට සුමාන දෙකකට අවශ්‍ය භාල් විකවත් ගෙන්වා ගන්න සල්ලි නැති තත්ත්වයකට ආණ්ඩුව පත් කළේ කවුද? මෙරටට ආදායම් ගෙන දෙන, 'රත්රත් බිජු දමන කිකිළිය' යි කියන්න පුළුවන් තේ වතු පික, රබර් වතු පික විනාශ කළේ කවුද?

ආනන්ද දසනායක මහතා
 (කි.රු. ඉන්ද්‍රජයන්තර ජනාධිපති)
 (Mr. Ananda Dassanayake)

තමුත්තාත්සේලා පසුගිය අවුරුදු 5 තුළ ඊට වඩා විනාශයක් කර තිබෙනවා.

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
 (කි.රු. ආරියරත්න ඉයතිලක)
 (Mr. Ariyaratne Jayatillake)

දිවුලපිටිය පළාතේ තිබුණ වතුවලට, ගස්වලට මොකද වුණේ කියා ගිහින් අත්තනගල්ලේ මන්ත්‍රිතුමාගෙන් (ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා) අහන්න.

ආනන්ද දසනායක මහතා
 (කි.රු. ඉන්ද්‍රජයන්තර ජනාධිපති)
 (Mr. Ananda Dassanayake)

තමුත්තාත්සේලාගේ ආණ්ඩුවට අවුරුදු 5 ක් ගිහිනුත් මේවා නියම විධියට හරිගස්සා ගන්න ඕනි වුණා නම් කොහොමද, පසුගිය ආණ්ඩුවට වෝදනා කරන්නේ?

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා
 (කි.රු. ආරියරත්න ඉයතිලක)
 (Mr. Ariyaratne Jayatillake)

මහොම ඉන්න, මම කියන්නම්. පාර්ලිමේන්තුවේ ඒ විවනය පාවිච්චි කරන්න දෙන්නේ නැති නිසා මම හේඩ් යේ අකුරු පිකකින් කියන්නම්. තමුත්තාත්සේ 'මෝ'

[ආර්ථිකයේ වෙනස්වීම් මත]

නව විශාල ප්‍රයත්නයක් ගෙන ගියා. නමුත් අවස්ථාව පැමිණිකොට පසුව බලයට ආවට පසුව තේරුණ, මෙහි තිබෙන අමාරුව. හොඳ කරක පෙන්වන්න නම් කාටත් පුළුවන්, කරන්න ගියාමයි අමාරුව. එසේ කී ඉරටට දොස්තරවරුන්ට සිද්ධ වුණ ලෝක බැංකුවට දණ ගහගෙන යන්න. අපි නම් ගියේ දණ ගහන්න නැතිව සාමාන්‍ය විධියට කකුල් දෙකෙන්. සමහරුන්ට සිද්ධ වුණ දණ ගහගෙන යන්නත්. ඒ අයට පමණක් නොවෙයි, ඒ අයගේ හාමිපුතාලා කියන පොතේ ගුරුලා කියන රුසියාවටත් සිද්ධ වුණ, සමාජවාදී රටවල් බොහොමයකටමත් සිද්ධ වුණ, ලෝක බැංකුවේ ආධාර පතන්න.

දැන් ඒ තැටිය අහක දමලා. ලෝක බැංකුවට යන්න හොඳ නැහැ කියන තැටිය අහක දමලා. දැන් පටන් ගන්නා අලුත් තැටියක් ටිකක් වෙනස් කරලා. ලෝක බැංකුවෙන් දෙන කොන්දේසි හොඳ නැතිලි. තදබල කොන්දේසි පිළිගන්න අපි කවුරුවත් කැමති නැහැ. නමුත් අපි එකක් කියන්න ඕනෑ. මෙය මා පිළිගන්නා දෙයක් නොවෙයි; නමුත් තර්කයට අවශ්‍ය නිසා මම කියන්නම්. ලෝක බැංකුවත් ණය දෙන බැංකුවක්, අනිත් බැංකු වගේම. ලෝකයේ ණය දෙන ආයතනයක් තිබෙන්නේ කොහේද, නමත් දෙන ණයට ආරක්ෂිත යක් නැතිව ණය දෙන? ආරක්ෂිතයක් නැතිව ණය දෙන, කිසිම කෙනෙක් නැහැ කොයි ණය දෙන්නාද සතුටු වන්නේ තමන්ගෙන් ණය ලබා ගත් මිනිසාගේ ව්‍යාපාර බංකොලොත් වෙනවා නම්? ඒක සාමාන්‍ය වාරිත්‍රයක්. ඒ වාරිත්‍රය ලෝක බැංකුව කියන ණය ගිණිකාත් අනුගමනය කරනවා. ලෝක බැංකුව සතුටු නැහැ, ලෝක බැංකුවෙන් ණය ගන්න රටවල් බංකොලොත් වී ආද වැටෙනවා. ඒ නිසා ඇත්ත වශයෙන්ම, අවංකවම, ආධ්‍යායයෙන්ම ලෝක බැංකුව තමන්ගෙන් ණය ගන්න රටවල දියුණුව දකින්න උත්සාහයක් දරනවාට කිසිම අනුමානයක් නැහැ.

මම ලෝක බැංකුවට ගිහින් නැහැ. නමුත් සාමාන්‍ය බුද්ධියෙන් මම කපා කරන්නෙ. මගේ හැගීම නම් අපි ලබා ගන්නා මුදල් අපතේ යවා අප බංකොලොත් වෙනවා දකින්න ලෝක බැංකුව කටයුත්ත ම කැමති නැති බවයි. ලෝක බැංකුව ඉතා සිතීන් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ තමන්ගෙන් ණය ගන්නා රටවල් ඒ ණය අරගෙන නියම විධියට පරිහරණය කර නියම විධියට ආයෝජනය කර සාර්ථක ආර්ථිකයක් ගොඩනගා ගන්නවා දකින්නයි.

අපේ භාෂාවෙන් මම එකක් කියන්නම්, උපදෙස්ක් වශයෙන් අපි සාමාන්‍යයෙන් මුතු කිමිදින්න යන විට ඉස්සර ලනුව අතට දුන්නේ මස්සිනාටයි. දැන් මම උපදෙස්ක් දෙනවා ඒක ලෝක බැංකු කාර්යයකට දෙන්නය කියා. ඒ මොකද? ලෝක බැංකුවේ ඒ තරම් ආශාවක් තිබෙනවා, ලංකාව ආර්ථික පරිහානියෙන් බේරා ගන්න, ලංකාව ආර්ථික සමෘද්ධිය කරා ගෙන යන්න. එසේ නම් වැරදිද ලෝක බැංකුවෙන් යම්කිසි උපදෙස්ක් දුන්නොත්. උපදෙස් දුන්නය කියා මම කියන්නෙ නැහැ. නමුත් දුන්නොත් ඒක වැරදිද? වැරදි නැහැ.

ලෝක බැංකුව කීව්වත් නැතත් ගරු කපානයක තුමනි, වැරදිද අපි යම් යම් නාස්තිකාර පියවරවල් අත් ගරු දමා ඒවා හරි හමන් ආයෝජනයකට යොදවනවා නම්? අධිරාජ්‍යවාදී යුගයේ සිට පුද්ගල පැවත ආ අපට අවේනික වුණා වාගේ යයි සිතිය හැකි, යම් යම් ප්‍රතිපත්ති තිබෙනවා. හැමදාම අනුත් ගෙනත් දෙන තුරු බලාගෙන සිටින තත්ත්වයක් අප තුළ ඇති වී තිබෙනවා. එමනිසා තරකද අපි ඒ ප්‍රතිපත්ති අතගැර අපිම ස්වාධීන නිදහස් ස්වෛරී ජාතියක් හැටියට නැගිටින්න උත්සාහ කරන එක. මම අනන්‍යව අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රී තුමාගෙන් (ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා) එසේ කරන එක තරකද කියා. එතුමා කීව්වා, කිසිම අලුත් දෙයක් මේ අයවැය ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර නැත කියා. මම ඒ නිසා අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීවරු මතක් කර දෙන්න කැමතියි, මුදල් ඇමතිතුමාම ඒ ගැන කපා කර තිබෙන ආකාරය. මුදල් ඇමතිතුමාගේ භාෂාවෙන් මට කියන්න මතක නැහැ. මගේ භාෂාවෙන් මම කියන්නම්, එතුමාට නොවෙතස් වන ආර්ථික ප්‍රතිපත්තියක් නැති බව. වෙනත් වචනවලින් කියතොත් එතුමාගේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය pragmatic නැති නම් ප්‍රායෝගිකයි. එතුමා ඒක අනුමත කරනවා.

ගරු කපානයකතුමනි, අපි මේ ආණ්ඩුව පටන් ගත්තේ 1977 දීය. අද 1983 යි.

A lot of water has flowed under the Kelani bridge since 1977. The economic pattern of the entire world has changed. Our social and economic patterns have changed a vast deal from 1977 up to now. So, does the hon. Member for Attanagalla (Mr. Lakshman Jayakody) mean to say that what was good for 1977 is good for today also? Does he mean to say that we should carry on the same policies and the same activities that we thought were good for us in 1977 in 1983 also? We are not going to take the lead from advisers like that on our economic policy. We have men capable of thinking in the UNP, men capable of guiding the economic and social policies of this Government. We need not go to the SLFP and the Opposition to borrow our policies.

ගරු කපානයකතුමනි, අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රී තුමාගේ කපාව වචනයෙන් වචනය මම ලියා ගත්තෙ නැහැ, මම සඳහන් කළේ සමස්තයක් වශයෙන් මගේ මනසට නැගෙන අවස්ථාවට උචිතව මට මතක් වුණ යම් යම් කරුණු ටිකක් විතරයි. අපේ ආණ්ඩුවේ අතිගරු ජනාධිපති උතුමාණන්ගේ පටන් අපේ ආණ්ඩු පක්ෂයේ සිටින ඉතාමත් ශ්‍රාමලම මන්ත්‍රීතුමා දක්වා අනුගමනය කරන ප්‍රතිපත්තිය, "වැඩි වැඩියෙන් වැඩ කිරීමත් වැඩි වැඩියෙන් නිෂ්පාදනය කිරීමත්" කියන එකයි; ඔය සිංදු හදාගෙන කවි හදාගෙන අපව ජය භූමිය කරා ගෙන යන්නය කියා නාගෙන් අඩන එක නොවෙයි. මම ලිවිත් භාෂාවෙන් තිබෙන කියමනක් මතක් කර දෙන්නම්:

laborare est orare—to work is to pray. The best prayer that we can advise our people to adopt is to work. Work more and work more.

ගරු කථානායකතුමනි, එහෙම ක්‍රියා කළේ නැත්නම් මේ ආර්ථික ප්‍රපාතයෙන් ගොඩ එන්න අපිට හම්බ වෙන්නේ නැහැ.

අපිට අද තිබෙන ප්‍රශ්නය වැඩට ඉදිරිපත්වීමේ අඩු කමයි. වැඩ කරන්න අපේ ජනතාව තව තවත් ඉදිරිපත් වෙන්න ඕනෑ. වාදගේද අත්හරින්න ඕනෑ. අපේ ආකල්ප වෙනස් කරන්න ඕනෑ. ආකල්ප වෙනස් කරන්න අසීරුලම මේ ආණ්ඩුවෙන් නැත්නම් වෙන කොයි ආණ්ඩුවෙන්ද දැමීමේ කියා මම අහනවා. මොකක්ද මේ මම කියන ආකල්පය. ගරු කථානායක තුමනි, එක් කාලයක් රුකියාවක් සම්බන්ධව මේ රටේ එක්තරා ආකල්පයක් තිබුණේ. අපි පුරුදු වෙලා ගිවිසා, අපේ සමාජ තත්වය මඹින්නට, අපි කරන රක්ෂාවෙන්. හුන දෙනෙක් එළවාගෙන ගියේ “වඩවි කොලට් ජෝබ්ස්” කියන ජාතිය පිටපස්සෙනුයි. ඒක අධිරාජ්‍ය යුගයෙන් ඇති වුණු දෙයක්.

මේ රටේ මේ වන තුරු කොමියුනිස්ට් සමාජ වාදයෝ හිටියා; සමාජවාදී සමාජවාදියෝ හිටියා. ඔය කොයි ආකාරයේ සමාජවාදියෝ හිටියත් ඔය එක සමාජවාදියෙක්වත් වැඩ කරන ජනතාවට මේ ආණ්ඩුවෙන් කරපු සේවය කළේ නැහැ කියා තමුත් නාන්ද්‍යෙන් කියන්නට ඕනෑ. ඉල්ලන්න ඉස්සරවෙලා අපි හය ඔරයක් පඩි වැඩි කරලා තිබෙනවා. එහෙත් ඕනෑ තරම් පඩි දීලා නැහැ කියනවා. හිඟත්තාගේ කුරපයියේ ගැටියට තමා ඒකෙන් ගන්න හුණු. ඒවාගේ අපේ රටේ ආදායමේ හැටියට තමයි, දෙන්න පුළුවන්. අපිට දෙන්න පුළුවන් උපරිම ප්‍රමාණයන් වැඩ කරන ජනතාව වෙනුවෙන් දී තිබෙනවා. හඩන්න ඉස්සර වෙලා, ස්ට්‍රික් කරන්න ඉස්සර වෙලා, ඉල්ලන්න ඉස්සර වෙලා හිතල බලල පඩි වැඩිවීම කර තිබෙනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, නිදහස්ව වෘත්තියක් කර ගෙන යන මිනිසුන් අතරත් අද තත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. අද වරායේ සේවයට සනීපාරක්ෂක කමිකරු සහෝදරයෙක්, මගේ දිවුලපිටිය ආසනයෙන් මම යවා තිබෙනවා, තමුත් නාන්ද්‍යෙන් ප්‍රශ්න අහන එක හොඳ නැහැ. තමුත් නාන්ද්‍යෙන් අගෞරවයක් කලාය කියා ගිහයි. නැත්නම් අහන්න වටිනවා, තමුත් නාන්ද්‍යෙන් වුණත් දන්නවාද කියා ඒ සනීපාරක්ෂක කමිකරු මහත්මයා ගේ අද පඩිය කියද කියා. ගරු කථානායකතුමනි, රුපියල් එක්දහස් දෙසියයයි. ඒ කාලයේ ‘සිවිල් සර්වන්ට්’ කෙනෙක් ගත්තේ නැහැ, ඔය පඩිය. තිබෙන කෙනා අතරත් තැනි කෙනා අතරත් පඩි පරතරය මේ තරම් අඩු වුණු යුගයක් මේ ලංකාව නිදහස් වුණායින් පසු ඇති වුණේ නැහැයි කියා මම ආඩම්බරයෙන් කියන්නට ඕනෑ.

ගරු කථානායකතුමනි, අද ස්කෝල ගුරුවරු ඉන්නවා; කලිසම් මහත්වරු ඉන්නවා. ‘ක්ලීන් සුච්, එම්පි පොකට්’ කියා ඒ අය ගැන අද අපට උද්ධවිජ් වෙන්න පුළුවන්. එහෙත් ඒ මහත්මයාට තිබෙන්නේ ‘ක්ලීන් සුච්’ එක පමණයි. පඩිය රුපියල් අටසියයයි. නමුත් අද ඊට වඩා පඩි ගන්න කමිකරු සහෝදරයෝ ඉන්නවා. රුපියල් හාර දහසක් පඩි ගන්න ලොපි පියළුරු මහත්වරු ඉන්නවා, ධාග වෙලාවට තමුත් නාන්ද්‍යෙන් දන්නේ නැතිව

ඇති. අද මහවැලි සංවර්ධන මණ්ඩලයේ, බිනිජ් තෙල් සංස්ථාවේ ලොපි එලවා රුපියල් හාර දහසක් පඩි ලබා ගන්නා පියළුරන් ඉන්නවා. කවුද මේ වැඩ සල්ලි දුන්නේ? ඔය සල්ලි යන්නේ ධනපතියන්ටද? දජ්ජතුන්ටද කියා ඔය කැගහන විපක්ෂයෙන් මම අහනවා. මේ මුදල් ඇමතිතුමාගේ ප්‍රතිපත්ති නිසා නොවේද පොඩි මිනිහාට ඔය තැන ආවේ කියා මම ඒ උදවියගෙන් අහනවා. ඒ ප්‍රතිපත්තිම නේද, සංශෝධනයක් ඇතිව තව අවුරුදු හයක් මේ ඉදිරියට ගෙන යන්න හදන්නේ? ඒවාටද මේ අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ලක්ෂ්මන් ජය කොඩි මහතා) ‘මොනොටනස්’ ප්‍රතිපත්ති—වෙනස් නැති ප්‍රතිපත්ති—කියන්නේ? ඒකමයි කරන්න යන්නෙ කියා අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ඒවා ගැනද ඔය කථා කරන්නේ? ගරු කථානායකතුමනි, පොඩි මිනිහාට මේ ආණ්ඩුව නිසා මේ මුදල් ඇමතිතුමා ඉදිරිපත් කළ අයවැය ලේඛන නිසා 1977 ඉදන් අද වනතුරු මේ ලංකාවේ නොවූ විරු තරම් සේවයක් වුණාය කියන එක මම කියන්නට ඕනෑ.

ගරු අගමැතිතුමාගේ නිවාස ප්‍රතිපත්තිය ගැන බලන්න. ඉහට වහලක් නැතිව, පිටපස්ස නියාගන්න ආසනයක් නැතිව උන්නු ජනතාවට අද මොකක්ද වේ ගෙන යන්නේ? අද අපි ඇති කරගෙන යනවා යමක් ඇති ජනතාවක්; අයිතිවාසිකමක් තිබෙන ජනතාවක්.

A people who own something. We are creating a society of people, not a non-entity. We are creating a society of people who own something, who wish to protect something. We are giving them a sense of responsibility and self-respect. It is a nation of people who have no sense of responsibility and self-respect. I who will descend to lower depths of behaviour.

ඒකයි ගරු කථානායකතුමනි, අද අපේ ජනතාව තුළ අවංක කම අඩු. ඇත්ත කියලා පැත්තක් තැතිවුනත් කමක් නැහැ, ඇත්ත කියන්න ඕනෑ. අද අපි ප්‍රපාතයට වැටෙන්න හේතුව ඒකයි. අද දුෂණය ගැන කථා කලා. නාස්තිය ගැන කථා කලා. කවිද ඒකට වැරදිකාරයෝ? වැටත් නියරන් ගොයම් කයි නම් කාටද මේ කුඹුර බලා ගන්න දෙන්නේ? ආරක්ෂා කර ගන්න දෙන්නේ? කුඹුරේ ආරක්ෂාවට ඉන්න වැටත් හොරෙන් හොරෙන් ගොයම් කනවා නම්, නියරන් හොරෙන් හොරෙන් ගොයම් කනවා නම් බස් එක බලා ගන්නට දෙන පිය දුරුවුමයි, කොන්දොස්තරතුමයි, ඒකේ කාර්මිකතුමයි ඒ බස් එක හොරකම් කරලා ඒක නාස්ති කරනවා නම්, කවිද ඒක ආරක්ෂා කරන්නේ? මහවැලිය බදින්න ගෙතියන සිමෙන්ති පික මගදී විකුණුවොත් එහෙම ඒක බලන්න ඉන්ස්පෙක්ටර්ලා පත් කරන්න ඕනෑ. ඒ ඉන්ස්පෙක්ටර්ට පහව දීලා ඒක හොරකම් කරන නිසා එයාව බලන්න තවත් ඉන්ස්පෙක්ටර් කෙනෙක් පත් කරන්න ඕනෑ. ඒ ඉන්ස්පෙක්ටරුත් පහා අරගෙන වැඩ කරනවාය කියන කොට තවත් එක්කෙනෙක් පත් කරන්න ඕනෑ. එතකොට මුළු ලංකික ජනතාව ඔක්කෝටම ඒක කර කර හිටිය ගැහියි. යුගාන්තය එනතුරුම, අනුන්ගේ හොර අල්ල අල්ලා හිටිය ගැහියි.

We can become one entire nation of inspectors and people who try to find other people's faults.

[අවසරගත ජයතිලක මහතා]

ගරු කපානායකතුමනි, ජාතියකට තියෙන්න ඕනෑ අවංකකම; හිත ඇතුළෙන් ඇතිවෙන්න ඕනෑ අවංකකම. එහෙම මනුෂ්‍ය වර්ගයක් අපි ඇති කරන්න ඕනෑ. අවංක කම හිත ඇතුළෙන් එන්නෙ නැහැ නම්බුටක් නැති මිනි හකුට. නම්බුටක් තියෙන්න ඕනෑ මිනිහෙකුට; ආත්ම ගෞරවයක් තියෙන්න ඕනෑ මිනිහෙකුට. ඒ ආත්ම ගෞර වර, නම්බුව ඇතිවෙන්නෙ තමන්ට ආරක්ෂා කරන්න වැදගත් පවුලක් ඉන්නවා, වැදගත් දේපොළක් තිබෙ නවා, වැදගත් වාරිත්‍ර බර්මයක් තිබෙනවා කියලා කටයුතු කළොත් පමණයි.

ගරු කපානායකතුමනි, තමුන් නාත්සේ දේශදේශාත් හරවල ඇවිදපු කෙනෙක්. තමුන් නාත්සේ දැක ඇති උසස් මිනිස්සු ජීවත්වෙන රටවල්. ලෝකයේ උසස්ම නිදර්ශකය හැටියට මම හුවාපාන එකම රට ජපන් රට. ජපන් ජාතිකයෙ කොයිතරම් අවංකද? ඔවුන් වැඩ වර් ජනයක යෙදුනම තවත්වත් වැඩියෙන් නිපදවනවා, සම ගර අවස්ථාවලදී. ඇත්තවශයෙන්ම ඔවුන් අභිමානවත් ජාතියක්. ජපන් ජාතිකයෙ කපින් විතරක් නොවෙයි, අභිමානවත් වෙලා තිබෙන්නේ. ඔවුන් ක්‍රියාවෙහුත් අභිමානවත් වෙලයි තිබෙන්නේ. ඔවුන් කැමති නැහැ ඒ අභිමානය නැති කරගන්න. ඒ ගරුත්වය නැති කර ගන්න ඔවුන් කැමති නැහැ. අපේ අභිමානය කොහෙද තිබෙන්නෙ? අනුරාධපුරයේ ගල්කණුවල! හැමදාමත් අපි කඩිවාරු ගහනවා. අපි අභිමානවත් ජාතියකින් පැවත එන මිනිස්සුලු. අපේ හෙළ තරවිරුවො හිටියලු. අපට මද්දුම බණ්ඩාරලා හිටියලු. තමුන් අපි වැඩක් කරන්න ගියොත්, අපට සුළු වගකීමක් භාර දුන්නොත්, පුමිමා පයි! අත පය හොල්ලලා පිකක් වැඩියෙන් වැඩ කළොත් ඔවර්ටයිමි!

ගරු කපානායකතුමනි, මේ පණිවුඩය අපි මුළු රටටම ගෙනියන්න ඕනෑ :

“Ask not what your country can do for you—ask what you can do for your country.”

අපට වැඩ කරන ජනතාවක් ඕනෑ. අපට හොද නායකත් වයක්, අවංක නායකත්වයක් ඕනෑ. පසුගිය ආණ්ඩුව කාලයේ නායකත්වය වංක වුණා. අපි උත්සාහ කරගෙන යන්නේ අවංක නායකත්වයක් තබාගන්න. වංක පුද් ගලයා කොයි තරුතිරමේ කෙනෙක් වුනත් කමක් නැහැ. ඔහුට අපේ ඒ ශ්‍රේෂ්ඨ නායකයා පාඩම් උගන්වා තිබෙ නවා. අද වංක පුද්ගලයාට තැනක් නැහැ; වංචාකාරයාට තැනක් නැහැ. අගමැතිතුමාගේ පටන් අන්තිම කුඩා පාක්ෂිකයා දක්වාම යම් කෙනෙක් වැරදි කර තිබෙනවා නම්, නිර්දයව ඒවාට මුහුණ දෙන නායකයෙක් අද අපට ඉන්නවා. අවංක ජාතියක් ගොඩ නගාගෙන යන්න ගරු කපානායකතුමනි, මම තමුන් නාත්සේට කියන්නේ මේ අයවැය ලේඛනය ඇත්තවශයෙන්ම මේ රටේ ප්‍රගතිය සඳහා ඇති කළ අයවැය ලේඛනයක් බවයි. මේ අයවැය ලේඛනය අපේ රටේ ජනතාව ආර්ථික ප්‍රපාත යෙන් ගොඩ ගන්න හදාපු අයවැය ලේඛනයක්. මම ඉහ තිත් සඳහන් කළා, කොයි තරම් දුරට මේ රජය පොඩි මිනිහාට වැඩ කරලා තිබෙනවාද කියන එක. මම ඉහත සඳහන් කලා තමුන් නාත්සේට ගරු අගමැති තුමාගේ ඒ මහා ජාතික ව්‍යාපාරයෙන් සෙනක් මි

තිබෙන්නේ, හැම අතින්ම සෙනක් මි තිබෙන්නේ පොඩි මිනිහාට මිස ලොකු මිනිහාට නෙමෙයි කියන එක. මම ඒක නැවතත් මතක් කරනවා. කොහොමද ඒක විස්තර කරන්න තිබෙන්නෙ? ගෙවල් ලක්ෂයක් හද දීලා තියෙනවා. ඔය ලක්ෂයෙන් එකක්වත් දීල නැහැ, යමක් කමක් තියෙන කෙනෙකුට. හැම එකක්ම දීල තියෙන්නෙ කිඩවක් නොතිබෙන කෙනෙකුට.

ඔය ගෙවල් හැදීමේදී දහස් සංඛ්‍යාත රුකියා ඇති වෙලා තියෙනවා. අපේ ගම්වල වෙලි වෙලි හිටපු බොහොම තරුණ-තරුණියන් නොයෙක් අන්දමේ ස්වයං රුකියා කරන්න පටන් ගත්ත. වැලි ගොඩදාන්න පටන් ගත්ත, පරුළු කපන්න පටන් ගත්ත, ගඩොල් කපන්න පටන් ගත්ත. නොයෙක් විදිහෙ ප්‍රවාහන සේවා පටන් ගත්ත. දහස් ගණනක් තරුණ-තරු ශ්‍රීයො තමතමන්ගේ රුකියා කරන්න පටන් ගත්ත. කළුගල් ව්‍යාපාරය විශාල ව්‍යාපාරයක් මි තිබෙනවා. ඇත්ත වශයෙන්ම අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා (ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා) රුකීරක්ෂා නැති මිම ගැන විලාප කිව් වත් අපි ඒ වෙනුවට රුකීරක්ෂා ඇති කර තිබෙනවා.

අද අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා කිබුල් කළුළු හැළව, අත්යන්ත්‍ර රෙදි විසපු තරුණියන්ගේ රක්ෂා නැති වුණයි කියල. තමුන් ඇත්ත වශයෙන්ම අද අත් යන්ත්‍ර රෙදි විසන්ත අඩංගුට එන්නෙ නැහැ කිසිම තරුණියෙක්, අපේ පළාත්වල. ඊට හේතුව, මම මේම හදල කියනවා නෙමෙයි, ඇත්ත වශයෙන්ම මම දන්නවා, අත්යන්ත්‍ර රෙදි විසන්ත ගිහින් අදත් ගැහැණු ලුම කුට හම්බ කරන්න පුළුවන් වෙන්නෙ මාසෙකට ආදායම රුපියල් එකසිය හැටයි, නැත්නම් එකසිය අසූවයි. අද ඒ හැටි මහන්සි වෙන්න ඕන නැහැ, වෙළඳ කලාපයේ රුකියාවකට ගියහම ගැණු ලුමකුට මාසෙකට රුපියල් අවසියක් නමිසියක් එක් දාස් පන්සියත් අතර ගණ නක් පයි ගන්න පුළුවන් වෙලා තියෙනවා. ඒ නිසා පරණ බරකාරත්ත එලවන්න දැන් නවීන ගැහැණු ලුමයි එන්නෙ නැහැ.

ඒ අතින් පමණක් නොවෙයි, මට සඳහන් කරන්න බැරි වුණා, කොයි අන්දමට මේ රටේ ස්වයං රුකියා ඇති කරන්න මේ ආණ්ඩුව මොන තරම් වැඩ කරල තියෙන වද, ගොවිතැන්බත් කරන උදවියට මේ ආණ්ඩුව මොන තරම් වැඩ කරල තියෙනවද කියල. අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා විලාප නැගුව, බුලත් විටක් ගහ පණහයි කියල. මම දන්නෙ නැහැ, උන්තැහොට මොනව වෙලාද කියල. ඔය බුලත් විට සම්පූර්ණයෙන්ම, සියයට සියයක් ම, 'මේම ඉන් සිලෝන්'. එකක් වත් නැහැ පිටරටින් ගේන එකක්. බුලත් කොළේ ලංකාවේ, පුවක් ගෙඩිය ලංකාවේ, හුණු පික ලංකාවේ, දුංකලේ ලංකාවේ. බුලත් විට වෙළඳාමේදී අර අතරමැදි පුද්ගලයෙක් නැහැ. බුලත් විටයි, පාරිභෝගිකයයි, නිෂ්පාදකයයි තුන් දෙනාම එකම තැනමයි ඉන්නෙ. බුලත් විටෙන් ගන්න ගත 50 න් ගත 40 ක්ම යන්නෙ නිෂ්පාදකයට. ඇයි, ඒකෙ ඇති වැරද්ද? අත්තනගල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමාට ඊර්සියද බුලත් දාහ රුපියල් හැත්තාවක් වෙනවට? පුවක් සියය රුපියල් පහළොවකට යනවිට එතුමගේ හිතට කේන්ති යක් තිපයනවද? ගත පණහට වික්ක හුණු පිකට අපේ දුප්පත් ගැමි සහෝදරියො රුපියල් පහක්, දහයක් ගන්නවට එතුමා අමනාපද?

අද කිසි ගෙඩියේ පටන්, පොල් කුඩු පිකෝ පටන් යමක් නිපදවන්න කෙනෙක් කම්මැලි නැතිව මහත් සි වෙනට නම්, ඒ තැනැත්තාට පුළුවනකම තියෙනවා, කිසිව කෙනෙකුට අත නොපා, ජීවත් වෙන්න. අපේ සැලැස්ම නවම ක්‍රියාත්මක වෙලා ඉවර නැහැ. හතරෙන් එකක් පමණයි තවම ක්‍රියාත්මක වෙලා තියෙන්නෙ. ඒ විකට මේ වගෙ තත්ත්වයක් අද නිෂ්පාදකයට ඇති වෙලා තියෙනවා. අද බුලත් හිටෙව්වත්, මැකරල් හිටෙව්වත්, වම්බටු හිටෙව්වත්, මොනව හරි හිටෙව්වත්, මොනව හරි හැටුවොත්, ගොටුකොළ පිකක් කඩාගෙන නගරය කට ආවොත්, අද සල්ලි හම්බ කරන්න පුළුවනි.

අද අපේ ගම්වල ඉන්නව පොල් කඩන අය. වෙනත් කාලවලදී, මිය සමාජවාදීන්ගෙ කාලවලදී, දාසිය මුතුරු දාගෙන දවස නිස්සේ කෙකිකක් අරගෙන ගිහින් පොල් කැඩුවත් රුපියල් හතයි නැත්නම් අටයි දුන්නෙ. අද, දවසක් පොල් කඩන කෙනෙකුට රුපියල් හැත්තෑ පහක් හම්බ කරන්න පුළුවනි. පොල් ගෙඩි දෙකකුත් ලැබෙන වයි කියල අපේ නියෝජ්‍ය ඇමතිතුමා කියනවා. ඒ තත්ත්වයට අද ආර්ථිකය වෙනස් කර තිබෙනවා. කාටද ඒ වෙනස ඇති වෙලා තියෙන්නෙ? පොහොසත් මිනිහටද? දුප්පත් මිනිහටද? ඒ සේවය සිදු වී තිබෙන්නේ මේ අයවැය විවාදවලින් නොවේද? ඇමති මණ්ඩලයටත්, අනෙකුත් ගරු ඇමතිවරුන්ටත් තමන්ගේ වැඩ කොටස් සම්පාදනය කර ගැනීමට මුදල් නිදහස් කරමින් ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ ආධාරය ලැබුණු නිසා නොවේද?

එසේ නම් මේ ක්‍රමය වැරදිය; මෙහි අඩුපාඩු තිබෙනවාය යි කියන්නේ ඇයි? ලෙඩෙකුට වෙදකම් කරන විට ඒ ලෙඩාගේ කැලි කැලි වෙන වෙනම බලා වෙදකම් කරන්නට බැරි බව නැවතත් මතක් කළ යුතුයි. අයවැය යෝජනා විච්චනය කරන විට අප බලා පොරොත්තු වන්නේ කුමක්ද? මා අත්තනාගල්ල ගරු මන්ත්‍රීතුමා සමඟ පෞද්ගලික කෝන්තරයක් නැහැ. පළාත නිසා වන්නට පුළුවනි. නමුත් මා අසාගෙන හිටියේ එතුමාගේ කථාව පමණයි. අවුරුදු 20 ක පමණ කාලයක් තිස්සේ මේ ගරු සභාවේ කටයුතු කළ කෙනෙකු හැටියට අවංකවම විච්චනය කරන්නට එතුමාට යුතුකමක් තිබෙනවා. එබඳු විච්චනයක් කලා නම් අපි එය භාර ගන්නවා. එසේ විච්චනය නොකළ නිසා, එතුමා අවසාන වශයෙන් කිව්නේ මෙන් මේ අයවැය වාර්තාවෙන් බලාපොරොත්තු වන ප්‍රගතිය ඉටු නොවේය කියා එතුමා යටි ගිහින් බලාපොරොත්තු වන බවයි අපට හිතෙන්නේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හරිහැටි තෝරුම් නොගෙන මේ විදියට කථා කිරීම ගැන අප කණගාටු වෙනවා. ගරු කථානායකතුමනි, එතුමාගේ කථාව සම්බන්ධව මගේ විච්චනය මෙතකින් අවසාන කරනවා.

මේ අයවැය ලේඛණය සකස් වී තිබෙන්නේ ජනතාව තව තවත් වැඩට පෙළඹවීමටය යන්න මගේ අදහසයි. මේ අයවැය ලේඛණයෙන් බලාපොරොත්තු වන්නේ අප අතර කාලයක් තිස්සේ තිබුණු එක්තරා සමාජ දර්ශනයක් නැති කරන්නටයි. මා කලින් සඳහන් කළාක් මෙන්, වැදගත්කමක් තිබෙන්නේ, සමාජයේ තැනක් ලැබෙන්නේ, කලිසම් අදින, කන්තෝරුවක රැකියාවක් කරන අය කෙරේ පමණය යන ආකල්පය නැති

කරන්නට මේ අයවැය ලේඛණය සකස් කර ඇති බව මා නැවතත් මතක් කළ යුතුයි. එහි මිම්ම තමයි සල්ලි. වංශය කබල් ගාලා වැඩක් නැත, තත්ත්වය කබල් ගාලා වැඩක් නැත, වලවකම කබල් ගාලා වැඩක් නැත, යන්න මහජනයා තේරුම් ගෙන තිබෙනවා. සල්ලි තමයි රජ්ජුරුවන්ගේ මල්ලි.

මන්ත්‍රීවරයෙක්

(அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(A Member)

සල්ලි තමයි දෙයියන්ගේ මල්ලි.

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා

(திரு. ஆரியரத்ன ஜயதிலக்க)
(Mr. Ariyaratne Jayatillake)

සල්ලි තමයි දෙයියන්ගේ මල්ලි! අපේ ලෙඩ සියල්ලම තිබෙන්නේ සල්ලි ප්‍රශ්නය උඩයි. කොටි සංවිධානය තිබෙන්නේ ඒ උඩයි. සල්ලි පිකක් දුන්නොත් ඔය කොටි පික අපේ පැත්තට අල්ලා ගන්න බැරි වන එකක් නැහැ. මෙය ආර්ථික සැලැස්මක් පමණක් නොවෙයි. මෙය දර්ශනයක් ඇති සැලැස්මක්. සැලැස්මක් නැහැ කියා කියනවා. මොලේ ඇති කෙනෙකුට, බුද්ධි මත්ව කල්පනා කර බැලුවොත් පෙනී යනවා, මෙම අයවැය ලේඛණය දේශපාලන දර්ශනයක් මත, ඒ දර්ශනයෙන් ඇති වන අරමුණු සාක්ෂාත් කර ගැනීමට, ඒ වගකීම අතිගරු ජනාධිපතිතුමා විසින් භාර දුන් ඒ මුදල් ඇමතිවරයා නැමැති පුද්ගලයා විසින් සකස් කර තිබෙන ආයුධයක් නැටියට. එසේම, ජාතිය එක්තරා අරමුණක් කරා ගෙන යන අයවැය ලේඛණයක් හැටියට මෙය හඳුන්වන්නට පුළුවනි. කසිකබල් මළකඩ කාපු ආකල්ප වෙනස් කොට, සල්ලි තිබෙන නිසා තව තවත් හරි හම්බ කරමින්, අර්ථ සමාජයක් ගොඩ නගා, ඒ සමාජය තුළින් සේවය කරමින් සාමය සමාදානය ඇති සමාජයක් ගොඩ නගන්නයි අපේ බලාපොරොත්තුව. තව තවත් විරුද්ධ පරිච්චයේ මන්ත්‍රීතුමන්ලා මේ සම්බන්ධව අදහස් දක්වුවා. නමුත් අයවැය ලේඛණය සම්බන්ධව මගේ වචන කිහිපය අවසාන කිරීමට පුළුව තවත් අදහස් දෙකක් ප්‍රශ්න කරන්නට කැමතියි.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

You are helping the Chief Whip in a very big way.

ආරියරත්න ජයතිලක මහතා

(திரு. ஆரியரத்ன ஜயதிலக்க)
(Mr. Ariyaratne Jayatillake)

Thank you very much, Sir.

මේ රටේ බලයට පත්වන පක්ෂ දෙක සම්බන්ධයෙන් යම් අදහසක් මේ රට තුළ ගොඩනැගී තිබුණි. එක්සත් ජාතික පක්ෂ රජයයන් බලයට පත් වූ සෑම අවස්ථාවකදීම කෘෂිකාර්මික ව්‍යාපාර ගැන වැඩි අවධානයක් යොමු කරනවා, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ රජයයන් බලයට පත් වූණු සෑම අවස්ථාවකදීම කාර්මික සංවර්ධනය ගැන වැඩි අවධානයක් යොමු කරනවා යන්නයි ඒ.

[ආවරණික ජනතා මහල]

ගරු කථානායකතුමනි, මෙම අයවැය ලේඛණය ඉදිරිපත් කර තිබෙන්නේ කාගහස්ත, අත්දැකීම් ලැබූ මුදල් ඇමතිවරයකු විසිනුයි. මම නොකිව්ව අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ගැන තමුන් නාන්සේ දන්නවා. එතුමා මග හැම මුට්ටියකින්ම කාල අව මුදල් ඇමති කෙනෙක් බව තමුන් නාන්සේ දන්නවා. ඒ පැත්තෙන් ඉදලා තිබෙනවා, මේ පැත්තෙන් ඉදලා තිබෙනවා. හැම අදහසක් ගැනම හොඳ විචක්ෂණ බුද්ධියක් ඇති මුදල් ඇමතිවරයෙක් බව පිළිගන්නවා. කොමියුනිස්ට් ක්‍රමය ගැන එතුමා දන්නවා. මුද් දන්නවා, එතුමා පිළිගෙන තිබෙනවා, අද නොකිව්වත්—

Our choice is between two things, Sir. Now, certain people want to bring about economic success through the communist system. We believe in bringing economic success to this country through free enterprise and the democratic system. You know it is a well-established fact that if we want economic salvation through communism we have to make a big sacrifice. It is a big sacrifice. What is that sacrifice? Personal freedom, freedom of choice, freedom of belief, freedom of action—all the freedoms that we have been cherishing through generations of our people. So, our choice is whether we are going to march to achieve this economic goal sacrificing our cherished freedoms or preserving those freedoms. We are going to protect these freedoms and at the same time achieve economic freedom. It is the latter road that we have chosen. The road is difficult, the time that we require may be longer, but, Sir, certainly, I would opt any day to starve rather than to sacrifice my freedom. I wish to live as a free man, breathe as a free man and die as a free man.

So, I commend this Budget for the approval of the entire House.

Thank you, Sir.

කථානායකතුමා

(*சபாநாயகர் அவர்கள்*)

(Mr. Speaker)

You have done your job well.

එකල්හි වෙලාව අ. හ. 8 ඩියෙන් කටයුතු අත්හිටුවා විවාදය කල් තබන ලදී.

එතැන් සිට විවාදය 1983 මාර්තු 11 වන සිකුරාදා පවත්වනු ලැබේ.

அப்போது பி. ப. 8 மணியாகிவிட்டவே சபையின் நடவடிக்கைகள் இடை நிறுத்தப்பட்டு, விவாதம் ஒத்திவைக்கப்பெற்றது. 1983, மார்ச் 11, வெள்ளிக்கிழமை விவாதம் மீள ஆரம்பமாகும்.

It being 8 p.m., Business was interrupted, and the Debate stood adjourned.

Debate to be resumed on Friday, 11th March, 1983.

කල් තැබීම

ஒத்திவைப்பு

ADJOURNMENT

එම්. ඩින්සන්ට් පෙරේරා මහතා

(*திரு. எம். விந்சன்ட் பெரேரா*)

(Mr. M. Vincent Perera)

I move,

“That the Parliament do now adjourn.”

ප්‍රශ්නය විමසන ලදීත්, සහසම්මත විය.

வினா விடுக்கப்பெற்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put, and agreed to.

පාර්ලිමේන්තුව එට අනුකූලව අ. හ. 8 ට 1983 පෙබරවාරි 25 වන දින සහ සම්මතිය අනුව 1983 මාර්තු 11 වන සිකුරාදා අ. හ. 10 වන තෙක් කල් ගියේ ය.

அதன்படி, பி. ப. 8.1 மணிக்கு பாராளுமன்றம், அதனது 1983 பெப்ரவரி 25 ஆம் தேதிய தீர்மானத்திற்கிணங்க, 1983 பெப்ரவரி 11 வெள்ளிக்கிழமை மு. ப. 10 மணிவரை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

Adjourned accordingly at 8.01 p.m. until 10 a.m. on Friday, 11th March, 1983, pursuant to the Resolution of the Parliament of 25th February, 1983.

௩. ௪.

மேலே வரையிலே அலுவலர் இடமுள்ள ஊடகங்களில் கையெழுத்திட்டுக் கொடுக்க வேண்டுகிறேன். மேலே வரையிலே அலுவலர் இடமுள்ள ஊடகங்களில் கையெழுத்திட்டுக் கொடுக்க வேண்டுகிறேன்.

1983 மார்ச் 24 வது இரவு பதிப்பு

கையெழுத்திட்டுக் கொடுக்க வேண்டுகிறேன்.

குறிப்பு

அங்கத்தினர்கள் இறுதிப் பதிப்பிற்கு செய்யவிரும்பும் மாற்றங்களை அறிக்கையிற்றெளிவாகக் குறித்து
மாற்றங்களைக் கொண்ட பிரதியை ஊன்சாட் பதிப்பாளியருக்கு

1983 மார்ச் 24, வியாழக்கிழமைக்குப் பிந்தாமல்

கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்புவதில் வேண்டும்.

NOTE

Corrections which Members suggest for the Final Print should be clearly marked in this Report
and the copy containing the corrections must reach the Editor of HANSARD,

not later than

Thursday, 24th March, 1983

දයක මුදල් : පාර්ලිමේන්තු විවාද වාර්තාවල වාර්ෂික දයක මිල රු. 200/- කි. (අශෝචිත පිටපත් සඳහා නම් රු. 175/- කි). පිටපතක් ගෙන්වා ගැනීම අවශ්‍ය නම් ගාස්තුව රු. 2.50 කි. තැපැල් ගාස්තුව ගත 90 කි. කොළඹ 1, තැ. පෙ. 500, රජයේ ප්‍රකාශන කාර්යාංශයේ අධිකාරී වෙත සෑම වර්ෂයකම නොවැම්බර් 30 දව ප්‍රථම දයක මුදල් ගෙවා ඉදිරි වර්ෂයේ දයකත්වය ලබාගෙන විවාද වාර්තා ලබාගත හැකිය. නියමිත දිනෙන් පසුව එවනු ලබන දයක ඉල්ලුම්පත් භාරගනු නොලැබේ.

சந்தா : ஹன்சார்ட் அதிகார அறிக்கையின் வருடாந்த சந்தா ரூபா 200/- (திருத்தப்படாத பிரதிகள் ரூபா 175/-) ஹன்சார்ட் தனிப்பிரதி ரூபா 2.50. தபாற் செலவு 90 சதம். வருடாந்த சந்தா முற்பணமாக அத்தியட்சர், அரசாங்க வெளியீட்டலுவலகம், த. பெ. இல. 500, கொழும்பு 1 என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பி பிரதிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஒவ்வொராண்டும் நவம்பர் 30 ந் தேதிக்குமுன் சந்தாப் பணம் அனுப்பப்படவேண்டும். பிந்திக் கிடைக்கும் சந்தா விண்ணப்பங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டா.

Subscriptions : The annual subscription for Official Report of Hansard is Rs. 200/- (For uncorrected copies Rs. 175/-). A single copy of Hansard is available for Rs. 2.50. (Postage 90 cts.) Copies can be obtained by remitting in advance an annual subscription fee to the SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PUBLICATIONS BUREAU, P. O. Box, 500 Colombo 1. The fee should reach him on or before November 30 each year. Late applications for subscription will not be accepted.

NOTE
 Corrections which Members suggest for the final Print should be clearly marked in this Report and the copy containing the corrections must reach the Editor of HANSARD not later than
 Thursday, 30th March, 1952